

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

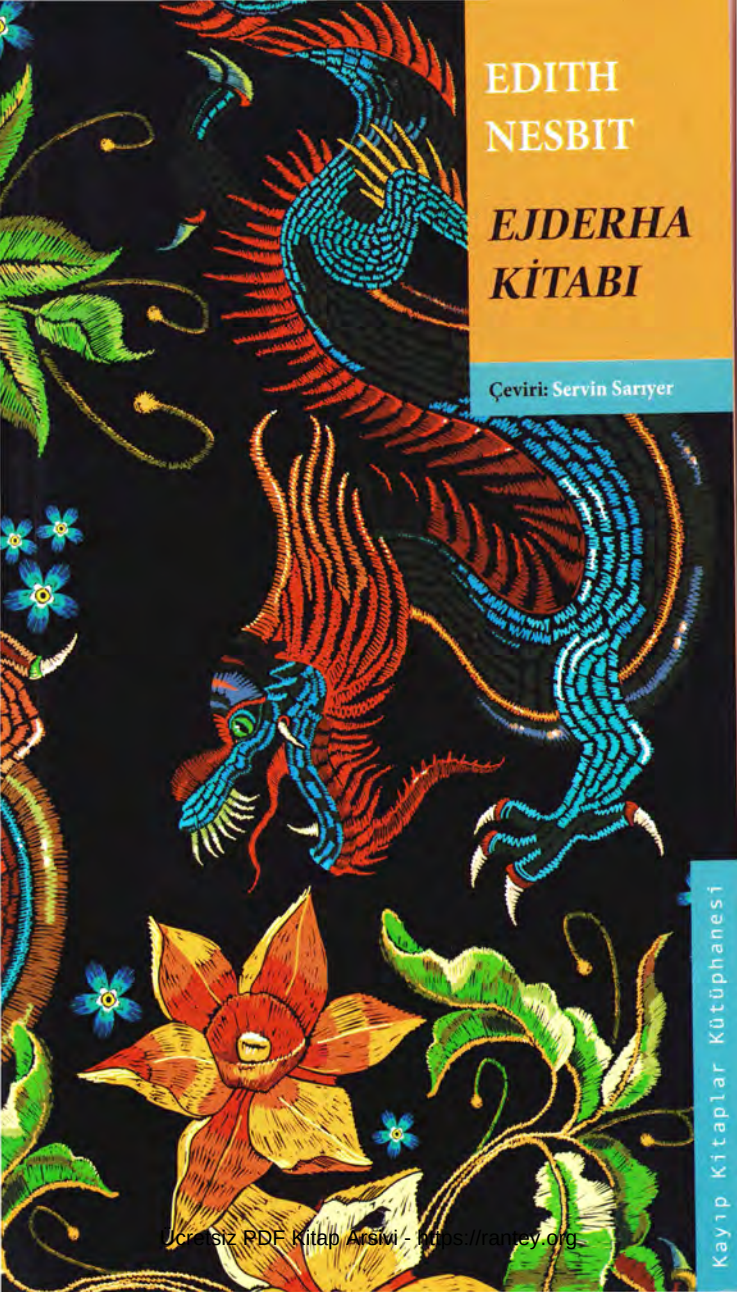
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EDITH
NESBIT

***EJDERHA
KİTABI***

Çeviri: Servin Sarıyer

EJDERHA KİTABI

Edith Nesbit

Kayıp
Kitaplar
Kütüphanesi

© KARAKARGA YAYINLARI 217

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

Kayıp Kitaplar Kütüphanesi-2

EJDERHA KİTABI

Orijinal Adı: The Book of Dragons

Edith Nesbit

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Kòordinatörü: Mesud Ata

Editör: Başak Tan

Çeviri: Servin Sarıyer

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Mayıs 2019

ISBN: 978-605-7865-15-1

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İçindekiler

Canavarlar Kitabı.....	11
James Dayı.....	33
Ülkenin Kurtarıcıları.....	53
Buz Ejderhası	71
Dokuz Girdaplı Ada	95
Ejderha Terbiyecileri	115
Öfkeli Ejderha	135
Nazik, Minik Edmund	155

*Ejderha Kitabı, günün birinde bu
hikâyeleri, sözleriyle sekiz korkunç
ejderhaya diz çöktürebilecek olanlara
anlatacağını umduğum
Rosamund'a adanmıştır.*

Canavarlar Kitabı

Haber geldiğinde oyuncak tuğlalardan bir saray yapmakla meşguldü. Dışarıdaki telaşeyi duyar duymaz, tuğlaları etrafa saçılmış halde bırakıp ayağa fırladı. Ön kapı yumruklanıyor, alt kattan bağıra çağıra konuşan insanların sesleri geliyordu. Lionel kapıyı çalanın gaz lambası için görüşmeye gelen adam olduğunu düşündü, zira atlama ipini vanaya bağlayıp da salıncak yapmaya kalktığı günden beri gaz lambalarını yakmasına izin vermiyorlardı.

O tam bunları düşünürken paldır küldür içeri dalan bakıcısı, “Lionel, seni götürmeye gelmişler, kral olacaktıydın,” dedi.

Bunları söylerken bir yandan da aceleyle Lionel’ın kıyafetlerini değiştiriyor, elini yüzünü yıkamaya, saçlarını taramaya çalışıyordu. Lionel ise bu esnada mız-mızlanıp duruyordu; “Yapmasana be! Kulaklarım kirli filan değil benim, saçım da düzgün, çekiştirip durma, yeter!”

“Biraz rahat durur musun!” diye çıkıştı bakıcı en sonunda, “Kral olacaksın diyorum, anlamıyor musun? Böyle kirpi gibi hiçbir yere gidemezsin!”

Lionel bir fırsatını bulup da bakıcının elinden kurtulduğu gibi, temiz mendilini bile almadan koşarak odadan çıktı. Misafir odasında onu kırmızı kürklü paltolar içinde, asık suratlı iki adam bekliyordu. Kafalarındaki altın işlemeli küçük kadife başlıklar, süslü vişneli pastaların üzerine sürülen beyaz krema gibi duruyordu.

Lionel'ı görünce yerlere kadar eğildiler. İçlerinden iyice suratsız olanı; “Efendim, büyük büyük büyük büyük büyük büyük büyük babanız, ülkemizin biricik kralı, maalesef bu dünyaya gözlerini yumdular. Artık sizin tahta geçip kral olmanız gerekiyor,” dedi.

“Tabii ki olurum,” dedi Lionel, “ne zaman tahta geçmem lazım?”

İlki kadar suratsız olmayan diğer asık suratlı adam, “Taç giyme töreniniz bu öğleden sonra yapılacaktır,” dedi.

“Peki, söyler misiniz, bakıcım da benimle gelecek mi ya da beni ne vakit oraya getirmelerini istersiniz? Bir şey daha var; dantel yakalı kadife ceketimi mi giysem?” dedi.

“Bakıcınızı daha sonra saraya getirecekler. Biz şimdi sizi alıp gideceğiz, üstünüzü değiştirmenize de gerek yok, zaten kraliyet cüppesinin altında ne giydiğiniz görünmeyecektir.”

Asık suratlı adamlar önüne düşüp de, onu yukarı çıkarken yolun sol tarafında kalan yedi numaralı evinin önündeki sekiz beyaz atın çektiği arabaya doğru götürmeden hemen önce Lionel üst kata koşup bakıcısını öptü ve “Beni yıkayıp pakladığın için

teşekkürler,” dedi. “Keşke diğer kulağımı temizlemene de izin verseydim ama şimdi buna vakit yok. Şu mendilimi de alayım, haydi hoşça kal.”

“Güle güle minik ördeğim,” diye cevap verdi bakıcısı, “İyi bir kral ol tamam mı? ‘Lütfen’ ve ‘teşekkür ederim’ demeyi de unutma sakın. Hiç kimseden de iki kereden fazla yardım alma.”

Böylece Lionel’ı evden çıkarıp kral olmaya götürdüler. Aslında kral olabileceği hayatı boyunca aklının ucundan bile geçmemişti, bu yüzden olup bitenler onun için epey beklenmedikti. Öyle ki, sekiz beyaz atın çektiği araba şehrin sokaklarında ilerlerken, rüyada olmadığına ikna olmak için gizlice dilini bile ısırılmıştı. Daha yarım saat önce odasında oyuncak tuğlalardan bir saray inşa ederken, şimdi etrafına baktığında olup bitene inanamıyordu. Evet, dilini ısırılmıştı, dili gerçekti, bu durumda her şey gerçek olmalıydı fakat gördüklerine bir türlü ikna olamıyordu; caddeler bayraklarla süslenmişti, insanlar evlerin pencerelerinden sarkmış mendillerini sallıyor, aşağıya çiçekler atıyorlardı, kaldırımlar kırmızı üniformalı askerlerle doluydu ve şehirde ne kadar kilise varsa hepsinin çanları aynı anda çalıyordu. Bütün bunların içinde ona en inanılmaz gelen şey ise bütün insanların hep bir ağızdan bağırarak onun adını söylüyor olmalarıydı: “Küçük kralımız çok yaşa! Lionel çok yaşa!”

Bütün bu şaşaayı gören Lionel, ilk başta dantel yakalı kadife ceketini giymediği için biraz pişman oldu ama sonra bu düşünce kafasından silinip gitti.

Belki bir oğlan değil de bir kız olsaydı, bu giyinme işini daha enine boyuna düşünebilirdi.

Araba yolda ilerlemeye devam ederken, Lionel'ın artık Başbakan ve Yüce Yargıç olduklarını öğrendiği asık suratlı iki adam ona anlamadığı şeyleri açıkladılar.

“Cumhuriyetiz sanıyordum ben,” dedi Lionel, “Yani epeydir ortalıkta bir kral olmasa gerek, değil mi?”

“Efendim,” diye söze başladı Başbakan, “Sizin büyük büyük büyük büyük büyük büyük büyükbabanız öldüğünde benim büyükbabam henüz bir çocuktuk. O günden beri de sadık halkınız size bir taç alabilmek için para biriktiriyordu. Herkesin haftalık kazancından bir miktar taç için toplanıyordu; çok kazananlardan çok, az kazananlardan az. Sonuçta biliyorsunuz, kralın tacını halk alır.”

“İyi de, büyük büyük büyük büyük büyük büyük büyükbabamın tacı yok muydu?”

“Vardı var olmasına da, kendisi hiç gerek yokken tacı ikide bir kalaycıya gönderip, kitap almak için üstündeki mücevherlerin hepsini söktürüp satmıştı. Tuhaf bir adamdı rahmetli, beni yanlış anlamayın, çok iyi bir kraldı ama hatasız kul olmaz derler. Onun hatası da kitaplara çok düşkün olmasıydı. Ölüm döşegindeyken bile tacı kalaycıya gönderip mücevherlerini söktürmeyi ihmal etmezdi. Zaten kalaycının parasını da ödeyemeden ölüp gitti.”

Başbakan bunları anlatıp yaşlarla dolan gözlerini silmeye başladığında at arabası da gidecekleri yere

varmıştı. Lionel'ı arabadan indirip taç giyme töreninin olacağı yere götürdüler. Tören beklediğinden çok daha uzun ve yorucu geçti, bittiğinde Lionel kraliyet cüppesini üç saatten uzun süredir giyiyordu ve tokalaşıp öpmesi gereken herkesi öpmüştü. Artık yorgunluktan olduğu yere devrileviyecek duruma gelmişti ki onu alıp saraydaki çocuk odasına götürdüler.

Bakıcısı getirilmişti bile ve çay hazırdu. Çayın yanında bol tahıllı çörekler, çeşit çeşit pastalar, reçeller, tereyağlı ekmekler vardı. Hepsi kırmızı ve altın renkli, çiçek desenli, kıymetli Çin porseleni tabaklara konmuştu. Çay da Lionel'ın bugüne kadar içtiği en güzel çaydu.

Karnını güzelce doyuran Lionel bakıcısına dönerek; "Kitap istiyorum ben," dedi, "bana bir tane getirir misin?"

"Bak sen şuna!" dedi bakıcısı, "Kral oldun diye bacaklarını bir daha kullanmayacağını sandın herhalde? Kalk, al kitabını kendin."

Böylece Lionel saray kütüphanesinin yolunu tuttu. Oraya vardığında Başbakan ve Yüce Yargıç da oradaydı, Lionel'ı görünce yerlere kadar eğildiler yine. Daha sonra, sorabilecekleri en kibar şekilde, Lionel'a orada ne işi olduğunu sordular. Kütüphanenin büyüklüğü karşısında şaşkına dönen Lionel ise; "Vay canına, ne kadar çok kitap var burada böyle! Hepsi sizin mi bunların?" diye bağırdı heyecanla.

Yüce Yargıç, "Hayır majesteleri, sizin bunlar," diye cevap verdi, "Hepsi rahmetli krala aitti, yani büyük

büyük büyük...”

“Tamam, tamam anladım,” diye yüce yargıcın sözünü yarıda kesti Lionel, “Madem bunların hepsi benim, ben de hepsini okuyacağım o zaman. Zaten çok severim de okumayı.”

“Haddim olmayarak bir şey söylemek isterim majesteleri,” dedi başbakan, “Ben sizin yerinizde olsam bu kitapları okumaya kalkmazdım. Zira büyük büyük büyük...”

“Tamam, sadede gel?” dedi Lionel.

“Çok iyi bir kraldı kendileri, buna şüphe yok. Yani şöyle bir düşünecek olursak kesinlikle çok iyi nitelikleri vardı ama biraz, nasıl desem, şey... Biraz tuhaf bir adamdı.”

“Deli miydi yani?” diye üsteledi Lionel, Başbakan’ın bu kıvranmaları ona keyif veriyordu.

Zaten doğuştan asık suratlı gibi görünen bu iki adamın suratı bu soru karşısında kireç gibi bembeyaz oldu. Bu halleriyle iyice mezar taşlarına benzemişlerdi. “Olur mu öyle şey efendim?” dedi Başbakan, “Tabii ki deli değillerdi, yani... Hatta fazla zekilerdi bile denebilir. Akıl taşkınlığı vardı. Evet, tam olarak buydu yaşadıkları; akıl taşkınlığı. Siz küçük kralımız da onun kitaplarıyla çok haşır neşir olmasanız bence iyi olur.”

Lionel’in kafası karışmıştı.

“Aslına bakarsanız,” diye lafa girdi Yüce Yargıç, düşünceli biçimde sakalını sıvazlayarak. “Büyük büyük büyük...”

“Bu faslı geçebilir miyiz?” dedi Lionel sabırsızca.

“...kendilerinin büyücü olduğunu söylerlerdi.”

“Büyücü müydü peki?”

“O nasıl söz! Tabii ki değildi, çok kıymetli bir kraldı sizin büyük büyük büyük...”

“Tamam, tamam anladım.”

“Ama yerinizde olsam bu kitaplara dokunmazdım bile.”

“Altı üstü bir tanecik kitap istiyorum, ne var bunda?” dedi Lionel sinirle. Gidip çalışma masasının üzerinde duran kahverengi kaplı koca bir kitabı kucakladı. Kitabın deri kapağının kenarları altın işlemeliydi. Kitap, muhtemelen yıpranmasını ve şeklinin bozulmasını engellemek için firuze ve yakut işlemeli iki altın rengi kemerle bağlanmıştı.

“Bunu okuyayım biraz işte,” diye devam etti Lionel. Kitabın kapağında büyük harflerle “Yaratıklar Kitabı” yazıyordu.

Yüce Yargıç telaşla, “Aman efendim, etmeyin,” dedi.

Ancak o müdahale edene kadar Lionel çoktan kitabı saran kemer tokalarını açmış, kitabı okumaya başlamıştı bile. Baktığı sayfada kırmızı, kahverengi, mavi ve sarı renkli güzeller güzeli bir kelebek vardı. Resim o kadar güzel yapılmıştı ki, kelebek bir anda kanatlarını çırpıp kitabın içinden çıkıverecekmiş gibi görünüyordu.

“Bak,” dedi Lionel, “çok güzel değil mi? Yani ne diye...”

Ancak lafını tamamlayamadan, güzel kelebek gerçekten de renkli kanatlarını çırparak kitabın sarı sayfalarından çıktı ve pencereden uçup gitti.

Bir süre şaşkınlıktan kimse tek bir kelime edemedi. En sonunda makamını hatırlayan Başbakan zar zor boğazını temizledi ve ciddiyetini takınmaya çalışarak; “İşte büyü...” dedi. Çatlayan sesi şaşkınlığını ve korkusunu ele veriyordu: “Gördünüz mü, büyümüş gerçekten de.”

Ancak Başbakan daha lafını anca bitirmişken, kral bir sonraki sayfayı çevirdi. Bu sayfada da parlak, masmavi tüylü, şahane bir kuş resmi vardı. Altında “Mavi Cennet Kuşu” yazıyordu. Kral, kuşun resmine hayranlıkla bakarken, tıpkı kelebek gibi o da birden kanatlarını açtı ve kitaptan dışarı çıktı.

Bu sefer şaşkınlığına teslim olmayan Başbakan, kitabı kralın elinden aldığı gibi kapattı ve hemen yanındaki merdivene tırmanıp onu en üst raflardan birine koydu. Bu esnada Yüce Yargıç da kralı omuzlarından sarsarak; “Ne laf anlamaz bir kral çıktınız siz,” diye azarlıyordu. Öfkesi gözlerinden fışkıracaktı neredeyse.

“Yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyorum ben,” dedi Lionel. Bütün erkek çocukları gibi o da böyle omuzlarından tutulup sarsılmaktan nefret ederdi. Bunun yerine şaplak atsalar daha iyiydi ona göre.

“Yanlış bir şey yapmamışmış,” dedi Yüce Yargıç öfkeyle, “Ah, hiçbir şey bildiğiniz yok. Ben engel olmasam bütün sayfalara tek tek bakacaktınız. Ne malum bir sonraki sayfada bir yılan olmadığı? Ya da bir çıyan, hatta... Hatta bir devrim yanlısı? Ne bileyim, ya öyle bir şey olsaydı diğer sayfada?”

“Tamam, sizi kızdırdıysam özür dilerim,” dedi Lionel en sonunda, “Haydi, öpüşüp barışalım.” Böylece Başbakan’la barıştılar, Yüce Yargıç oradan ayrıldı, Lionel ve başbakan da biraz oturup üçtaş oyunu oynadılar.

Ancak yatağına döndüğünde Lionel’ın içi bir türlü rahat etmedi. Kitabı aklından çıkarıp da uyuyamayınca, pencerelerden içeri vuran ay ışığının altında sessiz sedasız yeniden kütüphaneye gitti, merdivene tırmanıp en üst rafta duran Yaratıklar Kitabı’nı eline aldı.

Geldiği gibi sessiz adımlarla kütüphaneden ayrılp ay ışığının gündüz gibi aydınlattığı terasa çıktı, kitabı yeniden açtı. Önce altında “Kelebek” ve “Mavi Cennet Kuşu” yazan boş sayfaları inceledi, daha sonra sayfayı çevirdi. Bu sayfada büyük bir palmiye ağacının altında oturan kırmızı bir şey vardı. Sayfanın altında ise “Ejderha” yazıyordu. Kelebeğin ve kuşun aksine ejderha resminde bir kıpırdanma olmadı. Kral, kitabı kapatıp hızlıca yatağına döndü.

Sabah olduğunda akli hâlâ kitapta olan Lionel ejderhaya bir kez daha bakmak istedi. Kitabı alıp bahçeye çıktı, kapağı tutan firuze ve yakut işlemeli kemerlerin tokalarını çözdüğünde ejderhanın olduğu sayfa kendiliğinden açıldı ve güneş resmin üstüne vurdu. O esnada, kitabın sayfasından kızıl renkte dev bir ejderha çıktı, devasa kanatlarını açıp uzaktan görünen tepelere doğru uçmaya başladı. Lionel’ın önünde açık duran sayfada artık sadece yeşil palmiye ağacıyla ejderhanın çizgilerinden dışarı taşan kırmızı

boya lekeleri vardı.

Lionel o esnada ne yaptığını anladı. Daha kral olalı bir gün bile olmamıştı ve şimdiden koca bir kızıl ejderhayı serbest bırakarak, ona bir taç almak için yıllarca çalışmış olan sadık halkının hayatını tehlikeye atmıştı.

Ne yapacağını bilemeyen Lionel oturup ağlamaya başladı. “Gitti, uçtu gitti koca ejderha,” diye bağıırıyordu bir yandan da.

Yüce Yargıç, Başbakan ve bakıcı ne olup bittiğine bakmak için koşarak Lionel’ın yanına geldiler. Kitabın ortada öylece açık durduğunu gördüklerinde ne olduğunu anladılar. Yüce yargıç; “Bunun böyle olacağı belliydi, rahat duramadınız değil mi?” dedi. Daha sonra bakıcıya dönerek, “Kralı yatağına götür, oturup hatasını iyice düşünsün,” dedi.

O esnada araya giren Başbakan, “Belki önce tam olarak neyi serbest bıraktığını öğrensek daha iyi olur,” dedi.

O esnada hıçkıra hıçkıra ağlamakta olan Lionel güç bela, “Kızıl bir Ejderha,” diyebilirdi, “Şu tepelere doğru uçup gözden kayboldu, ben çok... çok özür dilerim.”

Ancak Başbakan ve Yüce Yargıç bu esnada onun özrünü duyamayacak kadar endişeye kapılmışlardı. Hemen ne yapılabileceğini öğrenmek üzere muhafızların yanına koştular. En acilinden önlemler alındı, planlar yapıldı. Ekipler kurulup nöbetler ayarlandı ve herkes ejderhayı beklemeye koyuldu, ancak canavar tepelerin ardından çıkıp da kendini

göstermedi. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Bu esnada bakıcı da kralı cezalandırma görevini layıkıyla yerine getiriyordu. Küçük krala bir iki şaplak attıktan sonra çay içmesine izin vermeden erkenden yatırdı onu, üstelik bir iki sayfa okumasına izin vermediği gibi, yatağının başucundaki mumu bile kaldırdı.

“Çok kötü bir kral oldun,” dedi, “kimse seni sevmeyecek.”

Ertesi gün ejderha yine ortalıkta görünmedi, ancak halkın içinden biraz daha keskin gözlü, şair ruhlu olanlar, tepelerdeki yeşil ağaçların arasında, ejderhanın kızıl pullarının ışıltısını hayal meyal seçebiliyordu. Artık bir şeyler yapması gerektiğini düşünen Lionel, tacını giyip tahta oturdu ve uygulanmasını istediği bazı kanunlar belirlediğini söyledi.

Daha bir önceki gece Başbakan, Yüce Yargıç ve bakıcı Lionel’ı cezalandırabiliyorlardı, hatta bakıcı ona bir iki şaplak bile atmıştı, ancak kral tahta oturup da tacını başına taktığı andan itibaren artık ona karşı gelinemezdi; söylediği her şey doğru kabul edilecekti, kral hata yapamazdı. Bu yüzden, “Bundan sonra okullarda olsun, başka yerlerde olsun, hiç kimse hiçbir kitabın kapağını açmayacak,” dediğinde halkın yarısı onu destekledi. Halkın yetişkin olan diğer yarısı ise krala hak veriyor numarası yaptı.

Lionel’ın uygulanmasını istediği bir sonraki kanun, herkesin her zaman yiyecek ekmeğinin olması gerektiği idi. Bu yasa kilerleri, mutfakları zaten her zaman ağzına kadar dolu olanlar dışında herkesi

memnun etti.

Buna benzer daha bir sürü kanunu yazdırıp yürürlüğe koyduktan sonra keyifle sarayın bahçesine gidip çamurdan evler yapmaya başladı. Bakıcısı yanına geldiğinde ona, “Bak işte, insanlar beni sevecekler artık. Bir sürü güzel kanun koydum da geldim,” dedi.

Ancak bakıcı, “Çok da güvenme koyduğun kanunlara, daha bu ejderhanın başımıza ne işler getireceğini bilmiyoruz,” diye cevap verdi.

Ertesi gün cumartesiydi ve daha henüz öğlen olmuşken ejderha bir anda tepelerin arkasında belirdi, kanatlarını açarak koca, kıvılcıllı gövdesiyle insanların tepesinde uçtu ve o esnada maç yapmakta olan futbol oyuncularını, hakemleri, kale direklerini, topları ve başka ne varsa hepsini alıp götürdü.

Halk bu yaşananlara gerçekten çok öfkelenildi. “Biz cumhuriyet olmamıza rağmen yıllarca çalışıp, dişimizden tırnağımızdan artırıp kral için bir taç alalım, onun bizim başımıza getirdiklerine bak,” diye söyleniyordu insanlar.

Biraz daha ileri görüşlü olanlar, bu sözler karşısında başlarını sallayarak onay veriyor ve olanlardan sonra ülkede spor sevgisinin azalacağını söylüyorlardı. Gerçekten de, o günden sonra futbol eskisi kadar sevilen bir spor olmamaya başladı.

Lionel bu olaydan sonra bir hafta boyunca iyi ve sevilen bir kral olmak için elinden geleni yaptı ve yaptıkları da işe yaradı. Haftanın sonuna doğru insanlar ejderhayı kitaptan dışarı salmanın herkesin yapabileceği bir hata olduğunu konuşmaya başlamışlar,

krallarını affetmişlerdi. “Zaten futbol da epey tehlikeli bir oyundu, belki futbolu hepten kaldırsak daha iyi olur,” diyorlardı.

Çoğunluğun düşünmeye başladığı şey; mizaç olarak zaten sert ve aksi olan futbolcuların ejderhayı canından bezdirdiği, ejderhanın da insanların ellerine ip geçirerek kedi beşiği gibi zararsız oyunlar oynadıkları başka bir yere gittiği idi.

Bunun üzerine meclis, bütün üyelerinin müsait olduğu cumartesi günü toplanarak bu ejderha meselesinin icabına bakmaya karar verdi. Ama cumartesi geldiğinde bir haftadır uyumakta olan ejderha maa- lesef uyandı ve meclisin icabına bizzat kendisi baktı. Ejderhanın saldırısından sonra ancak bir elin parmakları kadar meclis üyesi kalmıştı geride, yeni bir meclis kurmaya çalışılırsa da, meclis üyeliği artık futbol oynunculuğu gibi rağbet gören bir şey olmadığından kimse seçime katılmak istemedi. Böylece bir meclisleri olmadan da idare edebileceklerine karar verdiler. Bir sonraki cumartesi günü herkes epey endişeliydi ancak bu sefer ejderha çok gürültü patırtı çıkarmadı, sadece bir yetimhane yedi ve uykusuna geri döndü.

Lionel gerçekten çok mutsuzdu. Meclisin, yetimhanenin ve futbolcuların başına gelenlerin kendi yaramazlığı yüzünden olduğunu biliyordu. Kral olarak bir şey yapmalıydı, ama ne?

Aslına bakılırsa kitaptan çıkan mavi kuş sarayın gül bahçesinde o günden beri uçuyor, neşeli şarkılar söylüyordu. Kelebek de gayet uysal bir hayvandı,

zambakların arasında gezerken gelip kralın omzuna bile konuyordu. Lionel belki de kitaptaki bütün hayvanların kızıl ejderha gibi kötü olmadığını düşündü. “Belki de kitabın içinden ejderhayla savaşıacak başka bir yaratık çıkarabilirim,” dedi.

Böylece Yaratıklar Kitabı’nı yeniden alıp gül bahçesine gitti, eskiden ejderhanın olduğu boş sayfayı kenarından azıcık kaldırarak bir sonraki sayfada ne olduğunu görmeye çalıştı ancak görebildiği sadece “kor” harfleriydi. Yazının tamamını görebilmek için sayfayı birazcık daha açmaya niyetlendiğinde ise arkadaki sayfanın kırırdanmaya, şişmeye başladığını gördü. Kitabı hemen yere koyup üstüne oturarak zar zor kapatabildi. Hemen üzeri mücevher işlemeli kemerleri bağladı ve bir önceki cumartesi hasta olduğu için toplantıya gitmeyip, meclisin diğer üyeleri gibi ejderhaya yem olmaktan şans eseri kurtulan Yüce Yargıç’ın yanına gitti. “Sonu ‘kor’ ile biten hayvan var mı?” diye sordu.

“Mantikor,* var,” diye cevap verdi Yüce Yargıç.

“Nasıl bir hayvan o?” diye sordu kral.

“Azılı bir ejderha düşmanıdır bu hayvan,” dedi Yüce Yargıç, “Ejderha kanıyla beslenir. Rengi sarıdır, vücudu bir aslan, yüzü bir insandır. Keşke şu an burada da bir mantikor olsaydı ama maalesef, türünün sonuncusu yüz yıldan uzun süre önce öldü. Şanssızlık işte!”

* Mantikor: Aslan vücudu ve insan kafasına sahip mitolojik bir yaratık.

Bu sözler üzerine kral koşarak bahçeye geri döndü, gidip kitabın üstünde mantikor resmi olan sayfasını açtı. İşte, mantikor oradaydı; sarı renkli, aslan vücutlu, insan başlı yaratık, tam da yüce yargıcın söylediğine benziyordu. Resmin altında da “Mantikor” yazıyordu.

Birkaç dakika sonra mantikor uyuşuk uyuşuk kitabın içinden çıktı, gözlerini ovuşturdu, gerine gerine miyavladı. Epey ahmak bir hayvana benziyordu açıkçası, Lionel onu şöyle bir dürtüp; “Git, savaş şu ejderhayla, haydi,” dedi. Hayvan kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp sallana sallana yürümeye başladı, gidip mahkeme binasının arkasına saklandı. Gece olup da insanlar sokaklardan çekilince etrafta bulabildiği bütün kedileri yemeye başladı. Cumartesi sabahı olduğunda insanlar evlerinden çıkmaya biraz çekiniyorlardı, zira ejderhanın ne zaman ortaya çıkacağı belli olmuyordu. Mantikor da boş sokaklarda dolaşarak insanların kapılarına bırakılmış bütün sütleri içti, süt şişelerini de çatır çutur yedi.

Mantikor bulabildiği son şişe sütü de mideye indirirken, kızıl ejderha tepelerin üstünde belirdi, sokakların üzerinde uçarak onu aramaya başladı. Türünün aksine, kendisi bir ejderha savaşçısı olmaksızın çok ürkek bir pisicik olan mantikor, ejderhanın geldiğini görünce yan yan koşmaya başladı ve bulabildiği tek açık kapı olan postane kapısından içeri daldı. Ancak saat onda gelmiş olan posta yığınının içine saklanan mantikoru ejderhanın bulması uzun sürmedi. Ejderha hızla mantikoron üstüne saldırdı;

mektuplar, koliler bu saldırıyı engelleyemedi. Hayvanın acıyla miyavlamaları bütün şehirde duyuldu çünkü kedileri yiyip kapılara koyulan sütleri içtikçe mantikorum sesi de gürleşmişti. Derken sesler aniden kesildi. Evlerinin pencereleri postaneyi gören insanlar o tarafa baktıklarında ağzında mantikorum tüyleri ve bu tüylere yapışmış mektuplar olan ejderhanın ateş ve duman çıkararak postaneden çıktığını gördüler. İşler gittikçe kötüleşiyordu. Kral bütün hafta boyunca halk tarafından sevilme için ne yaparsa yapsın, cumartesi gelip çatığında ejderha bir şekilde halkın krala olan sadakatini sarsacak bir şey yapıyordu.

O cumartesi günü ejderha gerçekten de çok büyük kargaşaya sebep oldu. İnsanlar sadece bir saat rahat nefes alabildiler bütün gün boyunca, çünkü öğlen olduğunda ejderha güneşin sıcaklığından korunmak için bir ağacın gölgesinde uyudu. Zira zaten yeterince sıcaklamıştı o gün kustuğu ateşlerden.

Sonraki cumartesi geldiğinde, ejderha bu sefer kralın saraydaki odasına kadar girip, sallanan atını alıp gitti. Kral buna o kadar üzüldü ki, altı gün aralıksız ağladı, en sonunda yedinci gün yorgunluktan ağlamayı bıraktı. Biraz güllerin arasındaki mavi kuşun sesini dinledi, zambaklar arasında uçan kelebeği izledi pencereden ve sonra bakıcısının yanına gidip, “Yüzümü yıkar mısın lütfen?” dedi, “Tamam, artık ağlamayacağım.”

Bakıcısı yüzünü yıkadı, “Ağlamanın kimseye yararı dokunduğu görülmemiş şimdiye kadar,” dedi.

“Bilmiyorum,” dedi kral, “Bir haftadır ağlıyorum, sanki gözlerim daha iyi görüyor, kulaklarım daha iyi duyuyor gibi. Gidip halkımı kurtarmanın bir yolunu bulmam lazım, geri gelebilir miyim bilmem, o yüzden gitmeden vedalaşalım düzgünce.”

“Madem öyle, yapacak bir şey yok,” dedi bakıcısı, “Ama dikkatli ol, kıyafetlerini yırtma, Böylece vedalaşmışlar ve Lionel yola koyulmuş.

Lionel Yaratıklar Kitabı’nı bir kez daha gül bahçesine götürürken mavi kuşun sesi de, kelebeğin renkleri de gerçekten daha canlı gibiydi. Kitabı yere koyup, kemerleri fikrini değiştirmemek için hızlıca çözdü. Kitap tam ortasından açıldı, sayfanın altında “Hipogrif” yazıyordu. Daha Lionel resimde nasıl bir yaratık olduğunu görmeye fırsat bulamadan bir kanat çırpma sesi ve yere sertçe vuran toynaklarla, tatlı, yumuşak bir kişneme sesiyle yaratık kitaptan çıktı. Uzun, çok uzun beyaz yeleleri, bembeyaz bir kuyruğu, kuğu gibi güzel, kocaman kanatları olan dünyalar güzeli bir canlı karşısında, güllerin içinde duruyordu. Hayvanın gözlerinden merhamet ve bilgelik okunuyordu.

Hipogrif yumuşak, beyaz burnunu küçük kralın omzuna sürttü. Kral, “Kanatları olmasa aynı ejderhanın çaldığı sallanan atıma benziyor,” diye düşündü. Mavi kuşun şarkısı tatlı tatlı bahçeyi doldurmaya devam ediyordu.

Ancak bu huzurlu an çok uzun sürmedi. Kral birden üzerlerinde kızıl ejderhanın kıvrılan, kanat çırpın gölgesini gördü. Ama artık ne yapması gerektiğini

biliyordu. Yaratıklar Kitabı'nı kucakladığı gibi hipogrifin sırtına atladı ve hayvanın kulağına eğilip; "Uç güzel Hipogrif, uçabildiğin kadar hızlı Taşlı Topraklar'a uç."

Ejderha onların uçarak uzaklaştıklarını gördüklerinde hemen peşlerine düştü. Ejderhanın kanatları gün batımında bulutlar gibi kızıl, hipogrifin kanatları ise ay ışığının vurduğu bulutlar gibi beyazdı.

Şehirdeki insanlar ejderhanın hipogrifin üzerine binmiş küçük krallarını kovaladığını görünce evlerinden dışarı koştular, onlar ufukta gözden kaybolana kadar arkalarından baktılar. Ejderhanın bugüne kadar onlara yaşattığı zulmü bildiklerinden kendilerini en kötü haberlere hazırladılar, hatta yas için giyecekleri kıyafetleri bile düşünmeye başladılar.

Ancak ejderha hipogrifi yakalayamıyordu. Kızıl kanatları hipogrifin beyaz kanatlarından çok daha büyük, ancak daha güçsüzdü. Böylece beyaz kanatlı at arkasında ejderhayla Taşlı Topraklar'a kadar uçtu.

Taşlı Topraklar denilen yer tıpkı taşlı sahillere benziyordu. Tek bir ağacın, tek bir tane kumun, bir parça çimenin bile bulunmadığı kocaman, açık, taşlık bir alandı burası.

Taşlı Topraklar'ın ortasına geldiklerinde Lionel hipogrifin sırtından atladı, hızla Yaratıklar Kitabı'nı sarmalayan kemerleri çözdü ve kitabı taşların üzerine açık halde koydu. Daha sonra taşların üzerinde zar zor koşarak tam ejderha onlara yetişmişken yeniden hipogrifin sırtına atladı. Ejderhanın kanatları iyice yorulmuştu artık, saat de tam öğlenin on ikisini

vurduğundan ve güneş tam tepeye çıktığından, son takatiyle etrafta altında gölgelenebileceği bir ağaç aramaya başladı. Ne var ki yüzlerce kilometre genişliğindeki Taşlı Topraklar'da tek bir ağaç bile yetişmiyordu.

Ejderha kuru taşların üstünde kıvrana kıvrana dolaşmaya başladığında, beyaz kanatlı hipogrif de onun etrafında uçuyordu. Ejderha artık iyice sıcaklamaya başlamıştı, hatta vücudunun bazı yerlerinden duman çıkıyordu. Bir ağaç bulamazsa birkaç dakika içinde alev alıvereceğini hisseden ejderha, kızıl pençeleriyle krala ve hipogrife doğru şöyle bir hamle yapmaya yeltendiyse de, onlara ulaşamayacak kadar güçsüz düşmüştü. Üstelik daha da ısınmak korkusuyla hızlı hareket etmekten kaçınıyordu.

Tam bu çaresizlik anında canavar, taşların üzerinde açık duran Yaratıklar Kitabı'nı gördü. Tam da içinden çıktığı, altında "Ejderha" yazan sayfa açıktı. Kitaba şöyle bir baktı, biraz tereddüt eder gibi geri çekildi ve biraz uzaktan bir daha baktı. Başka çaresi kalmadığını anlayan ejderha, öfkeyle son bir çığlık atarak çıktığı resme geri döndü ve oradaki palmiye ağacının altına oturdu. Bütün bunlar olurken kitabın sayfası birazcık havalandı sadece.

Lionel, ejderhanın, ortalıkta başka ağaç olmayınca gidip çıktığı resimdeki palmiye ağacına sığınacağını tahmin etmişti, bu tahmininde de yanılmadı. Hemen hipogrifin sırtından inerek kitabın kapağını sertçe kapattı.

"Ah, nihayet!" diye bağırdı, "Nihayet başardık!"

Vakit kaybetmeden kitabı sarmalayan firuze ve yakut işlemeli kemerleri sıkıca bağladı.

“Ah, canım hipogrifim,” dedi, “sen hayatımda gördüğüm en yürekli, en sevecen, en güzel...”

“Şşş,” dedi utanan hipogrif, “baksana yalnız değiliz.”

Lionel heyecandan farkına varmamıştı ama gerçekten de etraflarında bir kalabalık toplanmıştı: Başbakan, meclis üyeleri, futbolcular, yetimhanedeki çocuklar, mantikor ve sallanan at, yani o güne kadar ejderhanın yediği herkes oradaydı. Ejderhanın onları kitaba götürmesi imkânsızdı demek ki, kendisi bile zor sığıyordu o resme, bu yüzden de her şeyi bırakmak zorundaydı.

O gün herkes bir şekilde evine döndü ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar.

Kral mantikora nerede yaşamak istediğini sorduğunda, hayvan kitaba geri dönmek istediğini söyledi. “Buradaki hayat bana göre değil,” dedi.

Mantikor kendisine ait olan sayfanın yerini gayet iyi bildiğinden, yanlış sayfayı açıp da ejderhayı tekrar dışarı çıkarmak gibi bir tehlike söz konusu değildi elbette. Böylece mantikor geldiği sayfaya geri döndü, bir daha da kitaptan hiç çıkmadı. Bu yüzden mantikorları yalnızca resimlerde görebiliriz. Tabii mantikor da kitaba dönerken kedileri, içtiği sütleri ve süt şişelerini de geri verdi.

Kralın sallanan atı ise kitaba girip hipogrife ait olan sayfada yaşamak istediğini söyledi. “Ejderhanın beni bulamayacağı bir yerde olmak istiyorum,” dedi.

Böylece beyaz kanatlı güzel hipogrif sallanan ata kitaba nasıl gireceğini gösterdi ve kral torunlarının torunlarının torunları ile oynaması için onu kitaptan çıkarana kadar da orada kaldı.

Hipogrife gelince... O da sallanan tahta atın boş bıraktığı yeri doldurmaya, kralla birlikte yaşamaya karar verdi. Mavi kuş ile kelebek ise bugün hâlâ sara-yın gül bahçelerinde şarkı söylüyor, zambaklar ara-sında gezinmeye devam ediyorlar.

James Dayı

Prenses sarayın arka bahçesinde bahçıvanın oğlu ile oyun oynuyordu.

“Büyüyünce ne yapacaksın Prenses?” diye sordu bahçıvanın oğlu.

Prenses, “Bilmem, seninle evlenirim galiba, ne dersin Tom?” diye cevap verdi.

“Olur,” dedi bahçıvanın oğlu, “Neden olmasın? İstersen evlenirim seninle... Bir de vakit bulabilirsem tabii...”

Bahçıvanın oğlunun vakit bulamayacağını düşünmesinin nedeni, büyüdüğünde hem bir general, hem bir şair, hem başbakan, hem bir amiral hem de bir mimar olmak istemesiydi. Okulda da dersleri çok iyiydi, coğrafya dersinde ise ondan iyisi yoktu.

Prenses Mary Ann’e gelince, çok akıllı, uslu bir kızdı, herkes severdi onu. Her zaman kibardı, James dayısı ve çok da sevmediği diğer insanlara karşı bile nezakette kusur etmezdi. Ama çok da zeki bir kız sayılmazdı açıkçası, derslerini öğrenmek için ise her zaman çok çabalardı. Öğrenemeyeceğinizi gayet iyi biliyor olsanız bile, denemekten zarar gelmez. Bazen

şansınız yaver giderse bir iki şey öğrenebilirsiniz bile. Hem prenses gerçekten çok iyi kalpliydi. Hayvanları çok severdi, hoplayıp zıplarken onun bebeklerini paramparça eden su aygırına bir fiske bile vurmamıştı mesela, hem sarayın arka bahçesindeki ağılda duran gergedanları beslemeyi de hiç ihmal etmezdi. Hayvanları içinde ona en düşkün olan ise kesinlikle fildi. Bazen Mary Ann minik fili gizlice odasına götürür, ona sarılıp uyurdu, bu durum filin bakıcısını çok sinirlendirirdi.

Bazen, prenses bütün hafta boyunca uslu durduğunda -bazen yaramazlıklar yapsa da aslında kötü bir çocuk değildi- bakıcısı ülkelerinde haftanın son günü olan çarşamba günü arkadaşlarını davet etmesine, günü onlarla geçirmesine izin verirdi. Daha sonra, öğleden sonra bütün minik dükler, düşesler ve kontesler, tatlılarını bitirip ellerini, yüzlerini yıkadıklarında bakıcı, “Şimdi tatlılarım, söyleyin bakalım, ne yapmak istersiniz bu öğleden sonra?” diye sorardı, sanki cevabı bilmiyormuş gibi. Aldığı yanıt ise her zaman aynıydı: “Sarayın arkasındaki hayvanat bahçesine gidelim, büyük gine domuzlarının sırtına biner, tavşanları besler, fındıksıçanlarını uyurken izleriz.”

Böylece yemek önlüklerini çıkarıp hayvanat bahçesine giderlerdi. Burada yirmi kadarı gine domuzlarının sırtına binerken, daha küçük olanları dev tavşanları besleyebilsin diye birkaç yetişkin onları kucaklarında havaya kaldırırdı.

Minikleri kucaklarına alıp kaldıracak birileri her

zaman bulunurdu, zira Rotundia ülkesinde herkes, her zaman çok kibardı, bir kişi hariç.

Buraya kadar okuduklarınızdan Rotundia krallığının çok sıra dışı bir yer olduğunu anlamışsınızdır ve eğer akıllı bir çocuksanız -ki eminim öylesinizdir- ülkedeki en sıra dışı şeyin ne olduğunu da fark etmişsinizdir. Ama eğer o kadar da akıllı bir çocuk değilseniz -zira olmayabilirsiniz de- bunun ne olduğunu size söyleyeyim; bütün hayvanlar normalde olmaları gerekenden farklı boydaydılar. Bunun nasıl böyle olduğunu anlatayım size.

Çok çok eski zamanlarda, dünyamız çorba gibi birbirine karışmış toprak, hava, ateş ve sudan ibaret halde her şey yerli yerine otursun diye deli gibi dönüp dururken, yuvarlakça bir çamur parçası yerinden kopup, daha yeni yeni bir denize dönüşmek üzere olan suyu karşı tarafında kendi kendine dönmeye başladı. Bu çamur parçası döne döne savrulurken, karşısına bu çorba gibi karışımın başka bir yerinden kopmuş büyük, uzunca bir kaya parçası çıktı. Kaya o kadar sert ve o kadar hızlıydı ki, yuvarlak çamur parçasının içine girip kaldı. Bu ikisi artık çok çok çok büyük bir topaca benziyordu.

Bütün bunlar kulağa çok sıkıcı gelebilir ama zaten coğrafya öyle çok da eğlenceli bir şey değildir.

İşte bu koca kaya yuvarlak çamur parçasına öyle büyük bir hızla çarptı ki, birlikte geri kalan her şey gibi yerine yerleşmekte olan havanın içinde dönmeye başladılar, ancak hangi yöne gitmekte olduklarını unutmışlardı ve yanlış yönde dönüyorlardı. Bu

esnada, bütün bu yerleşme işlerine bakan koca bir dev olan Yerçekimi uyanıp homurdanmaya başladı. “Haydi, acele edin,” dedi, “Yerli yerinize yerleşin artık, ne var bunda bu kadar uğraşacak?”

Böylece yuvarlak çamur parçasının ortasındaki kaya denize düştü ve ucu taşlı deniz tabanındaki bir boşluğa yerleşti, yedi defa daha yanlış yönde döndükten sonra hareketsiz kaldı ve milyonlarca yıl sonra, bu yuvarlak çamur parçası Rotundia ülkesi oldu.

Adanın yanlış yönde dönüp durması yüzünden de, buradaki bütün hayvanlar yanlış boylarda oldu. Gine domuzları filler kadar büyük, filler de süslü hanımların minik kadife yastıklara oturarak kucaklarında taşıdıkları süs köpekleri kadar minikti. Tavşanlar gergedan büyüklüğünde oluyorlardı ve adanın sağında solunda yaptıkları yuvalar, içinden tren geçen tünellere benziyordu. Fındıksıçanları tabii ki adadaki hayvanların en büyükleriydi, ne kadar büyük olduklarını anlatmanın imkânı yok. Kıyaslamaya kalktığımızda filler bile çok küçük kalıyordu yanlarında. Neyse ki bütün adada sadece bir fındıksıçanı vardı, o da bütün gün uyurdu. Ülke halkı, bir bando kurmak için ayırdığı parayla bu fındıksıçanına bir ev yapmıştı. Ne de olsa hayvanın horultusundan bando dinlemek mümkün olmayacaktı.

Hayvanların aksine, adadaki insanların boyutları oldukça normaldi, çünkü onlar bu ada oluştuktan ve üzerinde hayvanlar büyümeye başladıktan çok uzun süre sonra başka yerlerden gelmişlerdi buraya.

İşte! Artık Rotundia hakkında orada yaşayan herkesten daha çok şey biliyorsunuz, üç kişi hariç; okul müdürü beyefendi, prensesin büyücü olan ve hiçbir şey öğrenmesine gerek olmadan her şeyi bilen dayısı ve bahçıvanın oğlu Tom.

Tom, okuldaki herkesten daha çok şey öğrenmek için çabalıyordu çünkü okul müdürü beyefendinin vereceği bir ödülü almak istiyordu. Bu ödül özenle ciltlenmiş, arka kapağında kraliyet silahlarının resimleri bulunan bir Rotundia Tarihi kitabıydı. Ancak prensesin kendisiyle evlenmek istediğini söylediği günden sonra Tom bunu enine boyuna düşündü ve dünyadaki en güzel ödülün bu olabileceğine karar verdi. Eğer bir bahçıvanın oğluysanız ve prensesle evlenmeyi kafanıza koyduysanız, size öğretilen her şeyi öğrenmek akıllıca olurdu.

Prens, minik düklerin ve konteslerin çaya gelmediği günlerde hep Tom ile oynardı ve Tom ona okul müdürünün vereceği ödülü alacağından neredeyse emin olduğunu söylediğinde prenses ellerini çırparak; “Akıllı Tom,” dedi, “Bütün ödülleri hak ediyorsun sen. Ben de filimi vereceğim sana, biz evlene kadar ona sen bakarsın.”

Bahçıvanın oğlu, adı Fido olan fili alıp ceketinin iç cebine koydu. Çok tatlı bir minik fildi bu, el kadar boyu vardı. Ama çok çok bilgeydi de aynı zamanda, bir ağaç boyunda bile olsa bundan daha akıllı olamazdı. Hayvan, Tom’un cebine güzelce yerleşti ve Tom elini cebine soktuğunda minik hortumuyla parmaklarını sevmeye başladı, öyle tatlıydı ki, Tom’un

bir anda kanı ısındı hayvana. Prensesin fili ona vermesinin ve ertesi gün Rotundia Tarihi kitabını kazanabileceğini düşüncesinin heyecanıyla Tom o gece gözünü bile kırpmadı. Zaten köpek de o gece her zamankinden çok havlıyordu. Rotundia’da tek bir köpek vardı, krallığın gücü ikinci bir köpeğe bakmaya yetmiyordu. Bu dünyanın başka yerlerinde boyu ancak yarım metreye varabilecek olan bir süs köpeğiydi ancak Rotundia’da tahmin edemeyeceğiniz kadar büyüktü. Köpek havlayınca bütün ülkede başka hiçbir şey duyulmuyor, hele uyumak hiç mümkün olmuyordu. Normalde çok fazla şeye havlamazdı, ama çok büyük olduğu için adanın açıklarından geçen gemileri görür, onlara uyarı olsun da, adaya çok yaklaşmasınlar diye birkaç kez havlardı.

Ancak o gece köpek susmak bilmiyordu. Prenses, “Keşke daha fazla havlamasa, gözlerimden uyku akıyor,” diyordu. Tom kendi kendine köpeğin ne derdi olabileceğini düşündü, hava aydınlanır aydınlanmaz gidip bakmaya karar verdi.

Böylece günün sarı-pembe renkli ilk ışıkları pencereden içeri vurmaya başlayınca Tom kalkıp dışarı çıktı. Köpek bütün gece durmadan havlamıştı, artık evler sarsılıyor, çatılardaki kiremitler yerlerinden düşüyorlardı.

“Sütuna gideyim,” diye düşündü Tom. Sütun, milyonlarca yıl önce adaya saplanıp da onun yanlış yönde dönmesine neden olan koca kayanın adıydı, adanın tam ortasında duruyordu ve tepesine çıktığınızda dört bir yanınızı rahatlıkla görebilirdiniz.

Tom şehirden çıkıp ormanlık alana doğru ilerlerken parlak, canlı güneş ışığının altında yavrularıyla oynayan tavşanları gördü. Tabii ki onlara çok yaklaştı, zira bu boydaki hayvanlar zıplayıp oynarken nereye gittiklerine pek bakmaz, Tom'u rahatlıkla ezebilirler, sonra da bu duruma çok üzülebilirlerdi. Tom kibar bir çocuktuk, bir tavşanı bile üzmemek istemezdi. Bu ülkede kulağakaçanlar bile o kadar kibar ki, onlara yaklaştığınızı gördüklerinde yolunuzdan çekilirlerdi.

Tom tavşanlara bakarak, güneşin yavaş yavaş yükselmesini izleyerek yoluna devam etti. Bütün bu süre boyunca köpek havlamaya devam ediyordu, kilise çanları çalıyor, fabrika bacası sallanıyordu.

Ancak Tom sütuna vardığında, köpeğin neye havladığını görmek için tepesine tırmanmasına gerek kalmadı.

Sütünun dibinde mor renkli, büyük bir ejderha yatıyordu. Kanatları sanki çok yağmur altında kalmaktan eskimiş mor şemsiyeler gibiydi, kafası büyük ve keldi, mor bir şapkalı mantara benziyordu, mor kuyruğu da çok çok çok uzun, ince ve kırbaç gibiydi.

Şemsiyeye benzer mor kanatlarının altını yalıyor, arada bir de inlemeye benzer bir ses çıkarıp sanki bayılacakmış gibi başını arkaya atıyordu. Tom ne olduğunu hemen anladı. Zavallı hayvan gece vakti uçarken sütunu görmemiş, kanadını çarpıp kırmış olmalıydı.

Rotundia'da herkesin nazik olduğunu söylemiştim. Daha önce hiçbir ejderhayı yakından görmemiş

olmasına rağmen, Tom hayvandan korkmadı. Aslında denizin üstünde, uzaklarda uçtuklarını görürdü ama birine bu kadar yaklaşacağını hiç düşünmemişti.

Biraz daha yaklaşıp: “Pek de iyi değilsin sanırım,” dedi.

Ejderha mor başını salladı. Konuşamıyordu ama diğer bütün hayvanlar gibi kendisine söylenenleri anlıyordu.

“Sana yardım edebilir miyim?” diye sordu Tom, kibarca.

Ejderha meraklı bir gülümsemeyle gözlerini açarak Tom’a baktı.

“Bir iki çörek mesela,” diye devam etti Tom, “Hemen şurada güzel bir çörek ağacı var.”

Ejderha mor ağzını açıp dudaklarını yaladı, bunun üzerine Tom koşarak gidip çörek ağacını sallamaya başladı, ağaçtan bir sürü taze kuşüzümlü çörek düştü, dönerken de yoldaki çalılardan biraz kek topladı.

Adanın yanlış yönde dönmüş olmasından kaynaklanan başka bir şey de, normalde yapmak zorunda olduğumuz çörek, kek ve kurabiye gibi şeylerin ağaçlarda ve çalılarda yetişmesiydi. Rotundialılar karnabaharlarını, lahanalarını, havuçlarını, elmalarını ve soğanlarını tıpkı dünyanın geri kalanındaki insanların çörekleri, kekleri yaptıkları gibi fırınlarda yapıyorlardı.

Tom çörekleri ejderhanın önüne koydu ve “Haydi, biraz ye. Karnın doyarsa biraz daha iyi hisseder sin kendini,” dedi.

Ejderha  reklerin hepsini yedi, nezaketsizce kafasını sallayıp kanadının altını yalamaya devam etti. Tom onun yanından ayrılarak kasabaya gidip herkese olanları anlattı. İnsanlar gerçek bir ejderhanın adalarına gelmiş olduğunu duyunca çok heyecanlandılar, zira böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. O gün olacak  d l törenini unutup, ejderhayı görmeye gittiler hep birlikte. Üstelik okul müdürü beyefendi de onlarla gitmişti. Tom'un  d l , Rotundia Tarihi kitabı da cebindeydi ve ejderhanın yanına gittiğinde heyecandan öyle çok hoplayıp zıpladı ki, Rotundia Tarihi'ni cebinden düşürdü, ejderha da bir lokmada yuttu kitabı. Böylece Tom  d l  alamadı, ejderha ise kitabın tadını hiç beğenmedi.

“Belki de en iyisi budur,” dedi kendi kendine, “Belki  d l  bana verseler, ben de beğenmeyecektim.”

O gün günlerden arşambaydı, prensesin arkadaşları her arşamba olduğu gibi aya gelmişlerdi ve o öğleden sonra ne yapmak istedikleri sorulduğunda bütün minik dükler, kontlar, kontesler hep bir ağızdan gidip ejderhayı görmek istediklerini söylediler ancak ilerinden bazıları epey korkuyordu.

Bunun  zerine prenses Mary Ann asaletli bir edayla ayağa kalkıp, “Lütfen samalamayın,” dedi, “ancak peri masallarında, İngiltere tarihi öykülerinde filan canlılar kaba saba olur ve başkalarına zarar vermek isterler. Rotundia'da herkes kibardır, yaramazlık yapmadıkları sürece korkacak bir şey yoktur, zaten yaramazlık da yapmamamız gerekir. O yüzden gidip şu ejderhayı görelim, hem ona biraz da ekşi şekerleme

götürürüz.”

Böylece yola koyulup ejderhanın yanına gittiler. Bütün minik hanımlar ve efendiler sırayla ejderhaya yanlarında getirdikleri ekşi şekerlemelerden verdiler. Ejderha oldukça mutlu görünüyordu; uzun, kırbaç gibi kuyruğunu neşeyle sallıyor, bu arada bir şeylere çarpmamaya dikkat ediyordu. Ejderhaya şekerleme verme sırası prensese geldiğinde, hayvanın yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. Sanki “Ah, iyi yürekli, nazik prenses,” dermiş gibiydi ama aslında kötü, mor kalbinden geçen, “Ah tatlı, şişko prenses, keşke şu işe yaramaz şekerlemeler yerine seni yesem,” demekti. Ancak bunları prensesin büyücü olan ve kapıları dinlemeyi kendine alışkanlık edinmiş dayısından başka kimse duymuyordu.

Size Rotundia’da sadece bir kötü yürekli insan olduğunu söylemiştim. Artık daha fazla saklayamayacağım; bu kötü kalpli insan, prensesin dayısı James’ten başkası değildi. Peri masallarına göre büyücüler hep kötüdür zaten, bazı dayıların da kötü olduğu bazı masallarda görülmüştür. James de hem bir büyücü hem de bir dayı olduğundan, son derece kötü bir insandı.

James dayının uzun zamandır peşinde olduğu şey, prenesten kurtulmak ve krallığı ele geçirmektir. Hayatta hiçbir şeyi sevmezdi, umursadığı tek şey krallığa sahip olmaktır, ama bir türlü bu emeline ulaşamıyordu. Çünkü Rotundia’da herkes o kadar nazik, o kadar iyi yürekliydi ki, yaptığı kötü büyüler yolunu şaşırtıyor, asla işe yaramıyorlardı. Ama şimdi adada kötü

kalpli bir canlının daha olduğunu bildiği ve ejderha ile birlikte hareket edebileceklerini düşündüğü için kendisine bir fırsat doğduğunu düşündü. Ejderhanın yanına gittiğinde ağzından tek söz çıkmadı, sadece hayvana anlamlı bir bakış attı. Daha sonra herkes çay içmek üzere evlerinde dağıldı. Bu anlamlı bakışı Tom'dan başka gören olmamıştı.

Tom da herkes gibi evine gitti ve olan biten her şeyi file anlattı. Akıllı hayvan her şeyi dikkatle dinledi, daha sonra Tom'un bacağına tırmanarak masaya çıktı. Masanın üzerinde, prensesin Tom'a yılbaşı hediyesi olarak verdiği süslü takvim duruyordu. Fil minik hortumuyla takvimdeki bir günü işaret etti, Ağustos'un on beşinci gününü. O gün prensesin doğum günüydü.

“Ne diyorsun Fido?” diye sordu Tom. Akıllı hayvan hortumuyla tarihi işaret etmeye devam etti. En sonunda Tom ne demek istediğini anladı.

“Ne yani, sence prensesin doğum gününde bir şey mi olacak?” dedi, “Tamam, ben göz kulak olacağım her şeye.” Ve o andan itibaren Tom gözünü dört açmaya başladı.

Rotundia halkı ilk başlarda ejderhanın orada olmasından, sütunun dibinde yatıp ağaçlardaki çörekleri yemesinden oldukça hoşnuttu ancak bir süre sonra ejderha ortalıkta dolaşmaya başladı. Dev tavşanların açtığı oyuklara giriyordu ve tepelerde gezinen insanlar ejderhanın kırbaç gibi uzun, ince kuyruğunu bu deliklerin dışında sallanırken görebiliyorlardı. Daha onlar “İşte, ejderha şurada,” demeye

fırsat bulamadan çirkin mor kafasını hemen arkalarındaki başka bir tavşan oyduğundan dışarı çıkarıyor ya da hiç ortalıkta görünmeden sadece kendi kendine gülüyordu. Ejderhanın kahkahası öyle neşeli, yumuşak bir kahkaha da değildi. Ejderhanın bu saklambaç oyunu ilk başta ada sakinlerini eğlendirse de, zaman geçtikçe sinir bozucu olmaya başladı. Ejderha insanların kırbaç şaklatması gibi kuyruğunu şaklatıyordu, bu da insanları deli eden şeylerden biriydi. Kısa süre sonra ise bir şeyler kaybolmaya başladı. İlk başlarda kaybolanlar öyle büyük şeyler değildi; küçük bir fil, birkaç su aygırı, zürafaların bazıları... Çok göze görünür kayıplar değildi bunlar ama insanlar huzursuz olmaya başladılar. Daha sonra bir gün, prensesin en sevdiği tavşan olan Frederick, arkasında hiçbir iz bırakmadan sırra kadem bastı ve sonraki sabah insanlar uyandıklarında krallığın biricik köpeği kayıptı. Havyan, ejderha adaya geldiği günden beri durmaksızın havlıyordu, öyle ki insanlar bu sese alışmışlardı artık. Bu yüzden de havlama sesi birden kesildiğinde herkes uykusundan uyandı, ne olduğunu görmek için evlerinden dışarı çıktıklarında köpeğin yerinde olmadığını gördüler.

Hemen askerlere haber göndermek üzere birini görevlendirdiler, ancak ordu da hiçbir yerde yoktu! Krallıktakiler iyiden iyiye korkuya kapılmaya başladılar. Bu esnada James Dayı sarayın balkonuna çıkarak bir konuşma yaptı. “Dostlar, yoldaşlar, size söylemeden edemeyeceğim,” diye söze girdi, “Bu mor renkli ejderha bir sürgünden başka bir şey değil,

hayatımızın ortasında bitiveren bir yabancı. Krallığımızın nazik, savunmasız üyelerinden birinin başına bir şey geldi ve biz neler olup bittiğini bilmiyoruz.”

Herkes Frederick adındaki tavşanı düşünerek homurdanmaya başladı.

“Üstelik ülkemizin güvenlik güçleri de yenilip yutulmuş durumda,” diye devam etti sözlerine James Dayı.

Herkes zavallı askerleri düşündü.

James Dayı giderek asıl konuya geliyordu. “Yapılacak tek bir şey var. Birkaç küçük önlem almadık diye daha fazla tavşan kaybedersek ne yaparız? Belki de donanmamızı, kolluk kuvvetlerimizi, itfaiyecilerimizi bile kaybedebiliriz. O zaman kendimizi nasıl affederiz? Sizi uyarıyorum, bu mor renkli ejderhanın hiçbir şeye saygısı yok!”

Herkes kıymet verdiği şeyleri düşündü ve “Nedir bu basit önlem peki?” diye sordu.

James Dayı bunun üzerine, “Yarın ejderhanın doğum günü,” dedi, “Doğum günlerinde hediye almayla alışık bu hayvan. Güzel bir hediye alacak olursa hemen koşup arkadaşlarına göstermek isteyecektir, böylece gider, bir daha da geri gelmez.”

Bu fikir kalabalığı çok sevindirdi, prenses de balkonda ellerini çırpıyordu.

Kalabalık biraz yatışınca James Dayı konuşmaya devam etti:

“Ejderhanın almayı beklediği hediye çok pahalı bir şey ve ben de ne olduğunu biliyorum. Prensesi istiyor. Biliyorum, o bizim biricik prensesimiz ama

şimdi vakit ahlanıp vahlanma vakti değil, bu işi çözmeye bakmalıyız. Sonuçta hediyenin kıymeti, onu veren tarafa ne kadar çok şeye mal olduğuyula ölçülür. Prensesi ejderhaya vermeyi kabul ederseniz, bu sizin kötü kalpli olduğunuz anlamına gelmez, aksine ülkenize ne kadar bağlı olduğunuzu, ne kadar cömert kalplerinizin olduğunu gösterir bu.”

Kalabalıktan ağlamaya, sızlanmaya başladı. Prenseslerini çok seviyorlardı ama bir yandan da yapımları gerekenin cömert davranıp ejderhaya istediğini vermek olduğuna ikna olmuşlardı.

Prenses hiç kimsenin -özellikle de o mor renkli ejderhanın- doğum günü hediyesi olmak istemiyordu. Bu esnada kalabalığın içinde üzüntüden ziyade öfkesinden ağlayan biri vardı. Bu kişi Tom’dan başkası değildi.

Hemen eve gidip minik filine olup biteni anlattı. Fil onu akıllıca sözleriyle teskin etti. Tom o kadar rahatlamıştı ki bir süre sonra eline bir topaç alıp fille birlikte oynamaya başladı.

Ertesi sabah güneş doğar doğmaz Tom sarayın yolunu tuttu. Yürürken ormana şöyle bir göz gezdirdi, ancak bir iki tavşan kalmıştı görünürde. Yol boyunca çalılıklardan beyaz güller topladı ve prenses uyanıp da dışarı bakana kadar bunları tek tek odasının camına attı.

“Yukarı gel de öp beni,” dedi prenses.

Tom sarmaşıklardan yukarı tırmandı ve pencerede durmakta olan prensesi öptü, ona mutlu yaşlar diledi.

Bu sözler üzerine Mary Ann ağlamaya başladı, “Ah Tom, sanki bilmiyorsun olacakları,” diyordu hıçkırarak, “Bir de gelmiş bana mutlu yaşlar diliyorsun.”

“Öyle deme,” dedi Tom, “Ah tatlı Mary Ann, o iblis ejderha doğum günü hediyesi diye seni alırken elim kolum bağlı oturacağımı mı düşünüyorsun? Fido ve ben her şeyi planladık bile. Sadece sana söylediklerimi yapman lazım.”

“Ne yani, bana söyleneni yapacağım, hepsi bu mu?” dedi prenses, “Ah, bundan kolay ne var, hep yaptığım şey!”

Daha sonra Tom, prensese yapması gerekenleri tek tek anlattı ve ona bir öpücük veda etti. “Ah, zeki Tom,” dedi prenses, “İyi ki vermişim Fido’yu sana. Size bir can borcum var artık.”

Ertesi sabah James Dayı en sevdiği ceketini, en güzel şapkasını ve yılan derisinden yapılmış altın renkli yeleğini giydi. Yeleklere gerçekten çok düşkün bir adamdı. Hazırlandıktan sonra prensesi götürmek için bir at arabası hazırlanmasını söyledi.

“Gel bakalım doğum günü hediyesi,” dedi neşeyle, “Ejderha nasıl sevinecek seni görünce. Bakıyorum ağlamıyorsun da. Gerçek bir prenses gibi halkının iyiliğini kendi iyiliğinin önünde tutuyorsun. Minik yeğenimin bencil bir çocuk olmasını istemezdim ben de zaten, hem evinden, dostlarından uzakta zavallı, yaralı bir ejderhayı minicik bir zevkten mahrum etmek istemeyiz.”

Prensес bencillik yapmayacağını söyledi bu sözler üzerine.

Bindikleri at arabası artık sütunun olduğu yere gelmişti, ejderha da oradaydı, çirkin, mor renkli kafası güneşin altında parlıyordu, ağzı yarı açıktı.

James Dayı neşeyle; “Günaydınlar olsun efendim,” dedi, “Doğum gününüz için size ufak bir hediye getirdik. Sonuçta böyle önemli günleri hiç es geçmeyiz biz, hele hele söz konusu aramıza yeni katılmış bir yabancıysa. Hediyeğimiz küçük belki ama çam sakızı, çoban armağanı işte. Bir tanecik prensesimiz var, onu da size hediye etmek istiyoruz, değil mi evladım?”

Prenses başını sallayarak onayladı, ejderha o esnada yanına doğru yaklaşıyordu.

Birdenbire “Koşun!” diyen bir ses duyuldu. Tom hemen karşılarındaydı, yanında hayvanat bahçesindeki koca gine domuzunu ve dev tavşanları getirmişti.

James Dayı bu kargaşa karşısında çok öfkelenildi. “Bu ne demek oluyor efendim!” diye bağırdı. “Biz burada bir devlet işiyle uğraşıyoruz, sen almışsın yanına ne kadar hayvan varsa, ortalığı birbirine katıyorsun. Git ötede oyna hayvanlarınla!”

Ama o daha lafını bitiremeden iki dev tavşan James Dayı’yı iki kolundan tutup havaya kaldırarak aralarında öyle bir sıkıştırdılar ki, adam az kalsın tüyler içinde boğulacaktı. O esnada prenses de sütunun diğer yanına kaçmış, kenardan olan biteni izliyordu. O esnada James Dayı’nın bir gün evvelki konuşmalarıyla galeyana gelmiş olan halk da sütuna varmıştı ve “Sürgün edilmiş zavallı ejderhaya doğum günü hediyesini vermemiz lazım, sözümüzden

dönemeyiz,” diyerek Tom’a saldırıyorlardı ancak gine domuzu önlerine geçti.

“Evet,” diye bağırdı Tom, “Haklısınız, sözümüzde durmamız lazım. Çok kıymetli ejderhanız da prensesi alacak, tabii yakalayabilirse. Hadi Mary Ann!”

Mary Ann sütunun arkasında bakıp, “Haydi, yakalasana beni!” diye bağırdı ve ejderhayı da peşine takıp deli gibi koşmaya başladı. Biraz ilerledikten sonra aniden durdu, ağaçlardan birinin etrafından döndüğü gibi tekrar sütuna doğru koşmaya başladı. Ejderha hâlâ arkasındaydı ama o devasa kuyruklara prenses kadar çabuk dönememişti ağacın etrafından. Prensese ise sütunun etrafında giderek daralan çemberler çizerek koşmaya başlamıştı, ejderha ise prensesi yakalamak için o kadar çok çaba harcıyordu ki, Tom’un uzun, sivri kuyruğunun ucunu sütuna bağladığının farkında bile değildi. Ejderha sütunun etrafında döndükçe, kuyruğu da sütuna dolanıyordu. Bu esnada büyücü ise dev tavşanların tüylerinin arasına gömülü halde olduğundan olup biteni göremiyordu, tek düşüncesi nefes alırken boğulmamaya çalışmaktı.

Ejderhanın kuyruğu en sonunda topaca sarılan bir ip gibi kayaya dolandığında, prenses de koşmayı bıraktı. Nefes nefese kalmış halde, “Bak bakalım kim kazandı?” dedi ejderhaya.

Zaten prensesi yakalayamadığı için epey hırslanmış olan ejderhanın sabrı bu sözler karşısında tamamen taşıtı, devasa, mor kanatlarını açıp prensese doğru uçmaya çalıştı ancak ne fayda! Ejderha uçmaya çalışırken öyle bir güç harcıyordu ki en sonunda

kuyruğu etrafına sarıldığı sütunu yerinden çıkardı. Aradan bir dakika bile geçmeden ejderha kuyruğunu kurtarmıştı ancak sütunun yerinden çıkmasıyla koca ada topaç gibi dönmeye başladı. Ada o kadar hızlı dönüyordu ki, insanlar sıkı sıkıya bir yerlere tutunmak zorunda kaldılar. İki tavşanın arasında sıkışıp kaldığı için tüyden ve öfkeden başka bir şey hissetmeyen büyücü hariç herkes bir şeyler olacağını anlamıştı.

Gerçekten de bir şeyler oldu. Ejderhanın son hamlesiyle ada milyonlarca yıl önce dönmüş olması gereken tarafa doğru dönmeye başladı. Ve ada döndükçe, bütün hayvanların da boyları yavaş yavaş değişti. Gine domuzları ufaldı, filler büyüdü. Eğer insanlar iki elleyle etrafa sımsıkı tutunmayı akıl etmemiş olsalardı, şüphesiz onların da boyları ufalacak veya büyüyecekti. Küçük hayvanların büyüyüp, büyük hayvanların küçülmesinin en iyi tarafı ise koca ejderhanın insanın cebine sığacak kadar ufalıp prensesin ayaklarının dibine düşmesi oldu.

“Şuna da bakın,” dedi prenses ayaklarının dibinde duran minik ejderhayı göstererek, “İşte, doğum günü hediyem.”

Bütün insanlar bu dönüş esnasında olanca güçleriyle birbirlerine veya bir şeylere tutunurken, tavşanların arasında ne olup bittiğini anlayamayan James Dayı hiçbir yere tutunmamıştı. O esnada tek düşünebildiği oradan kurtulduğunda tavşanlara ve bahçıvanın oğluna nasıl bir ceza vereceğiydi ancak ada hızla dönerken kendisi de bütün büyük hayvanlar

gibi küçülmüştü. Minik mor ejderha prensesin ayaklarının dibine düştüğünde gördüğü ilk şey, kendisinden bile minik olan büyücü James Dayı idi ve o an tek istediği bir doğum günü hediyesi olan ejderha, hediye olarak James Dayı'yı almaya karar verdi.

Artık Rotundia'da bütün hayvanlar bambaşka görünüyordu. İnsanlar en başta devasa fillere, avuç içine sığacak büyüklükteki fındıksıçanlarına alışmakta biraz zorlandılarsa da, zamanla ülkelerindeki hayvanları bu halleriyle kabul etmeyi öğrendiler.

Bütün bunlar yıllar, yıllar önce olmuştu elbette. Kısa süre önce Rotundia Haberleri gazetesinde prensesin Lord Thomas Bahçıvan K.E.A. adında biriyle evlendiği haberini okudum. Bunun bizim bahçıvanın oğlu Tom'dan başkası olamayacağını biliyordum. Belli ki ona lord unvanını layık görmüşlerdi, ve elbette ki K.E.A., "Kurnaz Ejderha Avcısı" dışında bir anlama gelemezdi. Haberde, damadın geline kocaman bir fil hediye ettiği, çiftin düğünden sonra bu filin üstünde sokakları dolaştığı yazıyordu. Bu fil de Fido olmalıydı elbette. Hatırlarsanız, Tom prensese evlendikleri gün fili ona geri vereceğini söylemişti. Gazetede prenses ve Tom'dan "mutlu çift" olarak bahsediliyordu, bu gerçekten de onlar için söylenebilecek en doğru şeydi.

Çünkü bildiğiniz gibi, prenses ve bahçıvanın oğlu en başından beri birbirlerini çok seviyorlardı, birlikte mutlu olmamaları imkânsızdı neredeyse. Üstelik bir de çok sevdikleri dostları Fido yanlarındaydı. Buna da mutluluk denmezse, ne denirdi şimdi? Belki dünyada bunlarla bile mutlu olmayacak insanlar

vardı ancak bunlar açgözlü insanlardır, zaten onların mutlu olması da pek mümkün değildir.

Ülkenin Kurtarıcıları

Her şey Effie'nin gözüne bir şeyin kaçmasıyla başlamıştı. Canı çok acımıştı gerçekten de, sanki gözüne batan şey bir ateş parçası gibiydi; ancak bunun bacakları ve sinek gibi kanatları vardı. Effie gözlerini ovuşturup ağlamaya başladı, ancak bu gerçek bir ağlama sayılmazdı. Üzgün veya kafanızın içinde umutsuz olmasanız bile gözünüzden kendi kendine yaşlar aktığı zamanlardaki gibiydi. Hemen babasına koşup gözündeki şeyi çıkarttırdı. Effie'nin babası bir doktordu, bu yüzden de gözlere kaçan şeyleri nasıl alacağını çok iyi bilirdi. Hintyağına batırdığı yumuşak bir resim fırçasıyla Effie'yi bu azaptan kurtarıvermişti.

Effie'nin babası gözünden çıkardığı şeye bakıp, “Ne garip!” dedi. Effie'nin gözüne sürekli bir şeyler kaçardı ve babası bunun gayet normal olduğunu düşünürdü. Epey yorucu ve can sıkıcı bir durumdu ama nihayetinde gayet normaldi. Daha önce hiçbir şeye “garip” dediği olmamıştı.

Effie mendilini gözüne bastırmış halde ayağa kalktı, “Hiç çıkmayacak sanmıştım,” dedi. Gözlerine bir şey kaçan insanlar genelde böyle hissederek.

“Çıktı tabii,” dedi doktor, “Bak, fırçanın üstünde, çok ilginç bir şey.”

Effie babasının kendisiyle ilgili bir şey için böyle söylediğini ilk defa duyuyordu. “Neymiş o?” dedi.

Doktor fırçayı dikkatlice taşıyarak odanın diğer ucundaki mikroskobun altına yerleştirdi, bakır düğmeleri çevirerek ayarladı ve tek gözüyle mercekten baktı.

“Şuna bak!” dedi, “Şuna da bak! Tam gelişmiş dört uzvu var, uzun bir kuyruk, her biri ayrı boylarda beşer parmak... Kertenkeleyi andırıyor ama sırtında kanata benzer çıkıntılar var.” Bu esnada merceğin altındaki canlı, hintyağının içinde şöyle bir yan döndü. Doktor, “Evet, kanat bunlar,” dedi, “Yarasa kanadı gibi kanatları var. Hiç şüphem yok, yeni bir tür bu.” Effie o esnada mikroskobun etrafında koşturuyor, babasının onun bakmasına da izin vermesini bekliyordu.

“Bu yeni bir türse, onu sana ben getirdiğime göre biraz harçlığı hak ettim o zaman,” dedi Effie. “Gözümün içinde çok iyi baktım ona, gözüm gibi! Hem hâlâ acıyor gözüm de.”

Doktor bu yeni türü bulduğu için o kadar mutluydu ki, cebinde ne kadar bozukluk varsa verdi Effie’ye. O esnada profesör yanlarına uğradı. Birlikte öğle yemeği yiyip uzun uzun yeni Effie’nin gözünden çıkan bu yeni canlının hangi aileye ait olabileceğini tartışılar.

Yemek bitip sıra çay içmeye geldiğinde bir şey daha oldu. Effie’nin kardeşi Harry’nin çayından bir şey çıktı. Harry ilk başta bunun bir kulağakaçan olduğunu

düşündü, tam yere atıp üstüne basacakken hayvan kaşıktan atladı, iki ıslak kanadını açtı ve masa örtüsünün üstüne indi. Hayvan orada bacaklarını sallayıp kanatlarını esnetirken Harry; “Ne? Semender mi bu?” dedi.

Doktor tek kelime etmeye fırsat bulamadan, profesör eğilerek masadaki canlıya baktı ve “Harry, bunun için sana iki buçuk şilin veririm,” dedi ve hemen hayvanı mendilinin içine alıverdi.

“Bu da yeni bir tür,” dedi, “üstelik seninkinden daha iyi doktor.”

Serçe parmağının yarısı kadar minik bir kertenkeleydi bu, ancak pulları ve kanatları vardı.

Böylece doktorun da profesörün de ellerinde birer tür olmuş oldu, ikisi de bu durumdan çok memnundular ancak kısa süre sonra bu hayvanlar gözlerine gayet sıradan görünmeye başladı. Bir sabah ev işleriyle ilgilenen çocuk, doktorun ayakkabılarını boyarken birden fırçaları, boyaları havaya fırlatıp, “Elim, elim yanıyor!” diye bağırmaya başladı.

O esnada doktorun ayakkabısının içinden kedi yavrusu boyunda bir kertenkele kafasını çıkardı. Büyük, parlak kanatları vardı sırtında.

“Ah,” dedi Effie, “Ben bunun ne olduğunu biliyorum. Bir ejderha bu, tıpkı Aziz George’un öldürdüğü gibi.”

Effie haklıydı. Aynı gün öğleden sonra bahçede Towser’i tavşan boyunda bir ejderha ısırды, ertesi sabah olduğunda bütün gazetelerin ilk sayfalarında ülkenin her yerinde ortaya çıkan “gösterişli, kanatlı

kertenkelelerden” bahsediliyordu. Gazeteler onlara ejderha demiyordu elbette, zira o günlerde kimse ejderhaların var olduğuna inanmıyordu, gazetelere haberleri yazan insanlar da peri masallarına inana-
cak kadar ahmak değillerdi. İlk başta birkaç taneler-
di ancak bir iki hafta içinde ülkenin her yeri boy boy
ejderhayla dolmuştu. Bazıları arı sürüleri gibi hava-
da uçarken görülebiliyordu. Boyları dışında bütün
özellikleri aynıydı. Hepsi yeşil pullu, dört bacaklı,
uzun kuyruklu ve yarasa kanadına benzer ka-
natları vardı. Bu kanatlar soluk sarı renkteydi ve yarı
saydam sayılırlardı.

Ejderha oldukları için haliyle ağızlarından ateş ve
duman da çıkıyordu ancak gazeteler yine de bunla-
rın kertenkele oldukları konusunda ısrarlılardı. En
sonunda gazetelerden birinin editörü koca bir ejder-
ha tarafından alınıp götürülünce biraz şüpheyeye düş-
tüler ve ülkedeki en büyük hayvanat bahçesi sökülüp
kaçırıldığında artık daha fazla inkâr edemez oldular.
Hep birlikte gazetelerinin manşetlerine “Korkunç
Ejderha Akını” diye yazdılar.

Gerçekten de bu durumun ne kadar korkunç ve
can sıkıcı olduğunu anlatmaya kelimeler yetmezdi.
Etrafta koca koca ejderhaların gezmesi elbette ürkü-
tücüydü ancak bu hayvanların gece ayazından kork-
tukları için erkenden bir yerlere kıvrılıp uyuduklarını
öğrendiğinizde gündüzleri dışarı çıkmazsanız büyük
olanlara karşı nispeten güvendesiniz demektir. Asıl
baş belaları kulağakaçan boyunda olanlardı. Bunlar
sabunların, tereyağlarının içine girip saklanıyorlardı.

Aşağı yukarı köpek boyunda olanlar banyo teknelerinin içine giriyorlardı ve soğuk suyu açtığınızda içleri ateş ve dumanla dolu bu hayvanlar epey bir tütüyorlardı, bu yüzden de banyo teknesine girerken çok dikkat etmeyen insanlar sık sık bir yerlerini yakıyorlardı. Güvercin boyunda olanlar dikiş çantalarına, çekmecelere konuşlanıyor, bir iğne veya mendil almak için elinizi soktuğunuzda sizi ısırtıyorlardı. Koyun kadar olanlardan kaçınmak kolaydı, sonuçta onları etrafta görebiliyordunuz, ancak pencerenizden içeri uçup da yorganların altına saklandıklarında gece yatmadan önce bir yaygara çıkması kaçınılmaz oluyordu. Bunlar insan yemezlerdi, sadece marulla beslenirlerdi ancak yatağı yorganı ateşe verebiliyorlardı.

Meclis üyeleri ve kolluk kuvvetleri ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı elbette, ancak bir ejderha öldüren herkese prensesle evlenme sözü vermek pek de işe yaramıyordu. Eskiden, ortalıkta ancak bir ejderha ve bir prenses olduğu zamanlarda bu iyi bir çözümdü ancak artık ejderhaların sayısı prenseslerden çok fazlaydı. Üstelik ejderha öldürenlere böyle bir ödül vermek gerçekten prenses israfı olurdu çünkü herkes evlerinde, bahçelerinde buldukları ejderhaları kendi iyiliği için öldürüyordu zaten. Meclis üyeleri, her gün sabah onla öğlen iki arasında meclis binasına getirilen ölü ejderhaları yakma işini üstlendiklerini duyurdu, o günden sonra meclisin önünde ölü ejderhalar taşıyan sıra sıra arabalar görmek mümkündü. Gençler el arabalarıyla ölü ejderhalar

taşıırken, çocuklar da okul yolunda mendillerinde taşıdıkları minik ejderhaları meclisin önüne bırakıyorlardı. Yine de ejderha sayısında bir azalma olmuyordu. Bir süre sonra şehrin muhafızları dört bir yana tutkal kaplı ahşap kuleler dikmeye başladılar. Ejderhalar bu kulelere doğru uçtuklarında, yapışkan bantlara gelen sinekler gibi yapışıyor, derken kuleler ateşe verilip bütün ejderhalar yakılıyordu.

Ancak ejderha sayısı azalacağına, giderek artıyordu. Dükkânlarda artık ejderha zehri ve ejderha kovucu sabunlar satılıyor, pencerelere ejderha geçirmez perdeler asılıyordu. Gerçekten de herkes yapması gereken her şeyi yapıyordu.

Ancak ejderhalar dur durak bilmeden çoğalmaya devam ediyorlardı.

Çeşit çeşit şeyle beslenen bu hayvanları neyin zehirleyip öldüreceğini bilmek de kolay değildi. En büyük ejderhalar filllerle, atlarla, koyunlarla beslenirken, bazıları sadece vadilerdeki zambakları yiyor, bu esnada bazı ejderhalar başbakanları afiyetle mideye indiriyor, başbakan bulamadıkları zamanlarda isteksizce de olsa üst düzey devlet görevlileri ile yetiniyorlardı. Bazı ejderhalar da taş, tuğla yiyorlardı. Hatta bunlardan üç tanesi Güney Lambeth Hastanesi'ni bir öğleden sonra yiyip bitirmişlerdi.

Ancak Effie'nin en çok korktuğu ejderhalar aşağı yukarı bir evin salonu boyunda olanlardı, çünkü bunların en sevdiği yemek küçük çocuklardı.

Effie ve kardeşi ilk başlarda hayatlarındaki bu değişiklikten dolayı çok mutlulardı. Geceleri uyumak

zorunda kalmamak, karanlıkta bahçede oynamak çok zevkli geliyordu onlara. Yatmaya giderlerken anneleri; “İyi geceler bebeklerim, bütün gün uyuyun, hava kararmadan da kalkmayın ki pis ejderhalar başınıza der olmasın,” diyordu.

Ancak bir süre sonra böyle yaşamaktan bıkmaya başladılar. Yeniden çiçekleri, vadilerdeki ağaçları görmek, gün ışığını hissetmek, kalın cam pencereler ve ejderha geçirmez perdeler olmadan dışarıyı seyredebilmek istiyorlardı.

Bir kerecik olsun güzel, aydınlık, tehlikeli gün ışığında dışarı çıkabilmek tek özlemleri oluvermişti ve dışarı çıkmanın bir yolunu aramaya başladılar. Öte yandan, annelerinin sözünden çıkmak da istemiyorlardı.

Bir sabah anneleri çatıya ejderha zehri dökerken babaları da hizmetçi çocuğun başbakan yemeyi seven ejderhalarının birinin pençeleriyle yaralandığı elini sarıyordu. Bu yüzden o gün kimse çocuklara, “Hava kararmadan yataklarınızdan çıkmayın,” demeye fırsat bulamadı.

“Haydi,” dedi Harry, “Kimse bize dışarı çıkmamızı söylemediğine göre, dışarı çıkarsak sözlerinden çıkmış olmayız. Hem ben ne yapmamız gerektiğini biliyorum, sadece nasıl yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Ne yapacaktınız?” dedi Effie.

“Gidip Aziz George’u uyandıracamız tabii ki,” dedi Harry, “Ejderhalarla nasıl başa çıkılacağını bir tek o biliyor, peri masallarındaki şövalyeleri saymaz-

sak tabii. Ama Aziz George masal kahramanı değil, gerçek. Uyuyor sadece, gelip birinin uyandırmasını bekliyor. Ama artık kimse ona inanmıyormuş, babam öyle diyordu.”

“Biz inanıyoruz ama,” dedi Effie.

“Tabii ki inanıyoruz, zaten bu yüzden onu ancak biz uyandırabiliriz Ef. Ona inanmayan insanların uyandırabileceğini düşünmüyorsun herhalde?”

Effie kardeşiyle aynı fikirdeydi ancak Aziz George’u nerede bulacaklardı ki?

“Gidip arayacağız işte,” dedi Harry kendinden emin bir şekilde, “Sen ejderha geçirmez perdelerden birini cüppe gibi üstüne giyersin, ben de kendimi baştan aşağı ejderha zehrine bularım ve...”

Effie kardeşinin sözünü bitirmesini beklemeden heyecanla ellerini çırpmaya başladı. “Ah, Harry! Aziz George’u nerede bulacağımızı biliyorum ben!” dedi. “Aziz George Kilisesi’nde elbette!”

Bu kendi aklına gelmediği için biraz içerleyen Harry, “Bazen gerçekten kafan çalışıyor ha,” dedi.

Böylece öğleden sonra, güneşin ışıkları akşamın gelişini haber vermeden çok önce, normalde herkesin işinde gücünde olması gereken saatlerde iki çocuk yataklarından çıktılar. Effie ejderha geçirmez perdelerden birine iyice sarındı, Harry de kendini vıcık vıcık ejderha zehrine buladı. Zehrin çocuklara zarar vermediği söylendiğinden, kendini güvende hissediyordu.

El ele tutuşup Aziz George Kilisesi’nin yolunu tuttular. Bildiğiniz gibi her yerde bir sürü Aziz George

Kilisesi vardır ancak iki çocuk o gün doğruca gitmeleri gereken kiliseye gittiler. Güneşin yakıcı ışıkları altında kendilerini oldukça cesur ve maceracı hissediyorlardı.

Sokaklar ejderha kaynıyordu ancak onların dışında tek bir canlı bile yoktu. Neyse ki geçtikleri yerlerde küçük çocukları yiyen türden ejderhalara hiç rastlamadılar, aksi halde bu öykü burada bitmek zorunda kalabilirdi. Kaldırımlarda, yollarda, hükümet binalarının kapı eşiklerinde, çatılarda, her yerde ejderhalar vardı. Uzaktan şöyle bir bakıldığında her yer yemyeşil görünüyordu. Çocuklar kasabadan çıkıp patikalarda yürümeye başladıklarında bile etraflarındaki tarlaların her zamankinden daha yeşil ve daha pullu göründüğünü fark etmeden geçemediler.

Effie kardeşinin elini çok sıkı tutuyordu. Tombul bir ejderha kulağının dibinden geçtiğinde korkuyla bir çığlık attı, bunun üzerine tarlalardaki bütün ejderhalar hep birden havalanıp gökyüzünü doldurdular. Kanatlarının sesi çocukların kulaklarına adeta bir arı sürüsü gibi geliyordu.

“Eve dönmek istiyorum ben,” dedi Effie.

“Aptal aptal konuşma,” diye cevap verdi Harry, “Belli ki masallardan hiçbir şey öğrenmemişsin. Ülkelerinin kurtarıcıları olmak için yollara düşen insanlar öyle ilk korktuklarında bas bas bağırıp da eve dönmek istediklerini söylemezler.”

“Peki biz...” dedi Effie tereddütle, “kurtarıcılar biz miyiz yani?”

“Göreceğiz bakalım,” diye cevap verdi kardeşi ve

yollarına devam ettiler.

Aziz George Kilisesi'ne geldiklerinde kapı açıldı, onlar da doğruca içeri girdiler. Ancak Aziz George'u göremediler, diğer kapıdan arkadaki bahçeye çıktıklarındaysa Aziz George'un taş mezarı tam karşılarında duruyordu, mezar taşında elleri göğsünde, başında miğferi ve üstünde zırhıyla resmedildiği bir kabartma vardı.

"Nasıl uyandırabiliriz onu?" diye düşündüler. Harry Aziz George'a seslenmeyi denediyse de, bir yanıt alamadı. Büyük ejderha avcısını uyandırmak için mezar taşındaki kabartmayı omuzlarından sarsmaya bile çalıştılar ancak bir faydası olmuyordu.

Son umutları olan Aziz George'un bir türlü uyanmadığını gören Effie kollarını mezar taşına dolayıp ağlamaya başladı. Azizin kabartma yüzüne bir öpücük kondurarak, "Aziz George, ne olur uyan, yardımına ihtiyacımız var," dedi.

O esnada kabartmadaki Aziz George gözlerini açtı, şöyle bir gerindi ve "Niye ağlıyorsun bakalım küçük kız?" diye sordu.

Çocuklar ona olup biten her şeyi anlatırken o da mezar taşından uzanarak onları dinledi. Ortada bir değil, binlerce ejderha olduğunu duyduğunda ise çok şaşırdı.

"Bu hiç iyi bir haber değil," dedi, "Bir başıma nasıl başa çıkayım ben o kadar ejderhayla? Beni daha önce uyandırsaydınız keşke. Bu her zaman adil bir dövüş olmalıdır zira, adam başı bir ejderhadan fazlası olmaz."

O esnada tepelerinden uçarak bir ejderha sürüsü geçti, Aziz George kılıcına davrandı.

Ejderhalar uzaklaşınca başını sallayarak kılıcını tekrar yerine koydu.

“Yapabileceğim bir şey yok,” dedi, “Benim zamanımdan bu yana her şey çok değişmiş, Aziz Andrew’den duydum bunu. Onu büyük grev zamanında uyandırmışlar, o da gördüklerini gelip bana anlatmıştı. Söylediğine göre artık her şeyi makineler yapıyor-muş, belki bu ejderhaları alt etmenin yolu da onlardan geçiyordur. Bu arada, havalar nasıl son zamanlarda?”

Aziz George o kadar umursamaz bir edayla konuşuyordu ki, Harry cevap bile vermedi. Ancak Effie sabırla, “Havalar gayet iyi,” dedi, “Babam ülkede daha önce havaların hiç bu kadar sıcak olmadığını söyledi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Aziz bunun  zerine, “Size söyleyebileceğim tek şey bu ejderha denen hayvanların soğuktan ve ıslanmaktan nefret ettikleridir. Artık gerisi size kalmış, gidip muslukları bulmanız lazım.”

Böylece Aziz George yeniden mezar taşındaki kabartmaya dönüp hareketsiz kaldı.

Hareketsiz kalmadan önce ise, “ yi geceler, size yardım edemediğim için  zg n m çocuklar,” dedi.

“Ama yardım edebilirsin,” diye bağırdı Effie, “Hangi muslukları bulmamız gerekiyor, en azından bunu s leyemez misin?”

“Ah, tıpkı banyolardaki musluklara benzer bir musluk,” diye cevap verdi Aziz. Sesi hâlâ uykulu geliyordu. “Bir de ayna var bu muslukların olduğu

verde, baktığınızda bütün dünyada olup bitenleri gösterir. Bana da Aziz Denis anlatmıştı, söylediğine göre epey güzel bir şeymiş. Söyleyebileceklerim bu kadar çocuklar, üzgünüm. Ah, haydi iyi geceler!”

Aziz George saniyeler içinde uykusuna geri dönmüştü.

“Bu musluklar neredeyse gidip bulmalıyız,” dedi Harry, “Aslında Aziz George de uyumasa iyi olurdu, etrafta aziz yiyen boyda bir ejderha olabilir nihayetinde.”

Effie, ejderha geçirmez pelerinini çıkardı. “Gelirken bir tane bile salon boyunda ejderhaya rastlamadık, bence korkacak bir şey yok.”

Bunları söyleyen Effie pelerinini Aziz George’un mezar taşına örttü, Harry de azizi güvende tutmak için üstündeki tutkalın bir kısmını taş üzerindeki kabartma zırha sürdü.

“Hava kararana kadar kilisede bekleyelim,” dedi, “Sonra da...”

Ancak o daha sözlerini bitirmeden tepelerinde bir gölge belirdi, bu tam olarak bir evin salonu büyüklüğünde bir ejderhaydı.

Artık sonlarının geldiğini anladılar. Ejderha alçalıp iki çocuğu pençeleriyle yakaladı. Effie’yi yeşil, ipek kuşağından, Harry’yi ise ceketinin yakasından yakalamıştı. Daha sonra sarımsı dev kanatlarını açarak havada yükseldi.

“Şimdi yandık,” dedi Effie, “Hemen mi yiyecek bizi acaba?” Koca ejderha, kanadını bir çırpışında devasa ormanların, vadilerin sütünden geçiveriyordu.

Harry ve Effie aşığı baktıklarında ölkelerini görebiliyorlardı. Tepeler, ırmaklar, kiliseler ve çiftlikler altlarından öyle büyük bir hızla geçiyordu ki, hızla giden bir trenin camından bakarken bile böyle olmazdı.

Ejderha durmadan, dinlenmeden uçuyordu. Çocuklar havada yanlarından başka ejderhaların da geçtiğini gördüler. Ancak onları taşıyan ejderha durup bir selam bile vermiyor, dümdüz uçmaya devam ediyordu.

“Belli ki öylesine uçmuyor, gideceğı bir yer var,” dedi Harry, “Keşke düşürse bizi aşığı!”

Ancak ejderha onları hiç düşüreceğı benzemiyordu. Çocukların başları dönmeye, mideleri bulanmaya başlayana kadar uçtukça uçtu, en sonunda pullarını zangır zangır titreterek bir dağın tepesine kondu. Hiç durmadan onca yolu uçarak geçtiğı için nefes nefese kalmıştı, yan tarafına doğru devrilip uzandı ancak Effie’nin kuşağını ve Harry’nin ceketini hâlâ sıkı sıkıya tutuyordu.

Effie o esnada Harry’nin ona doğum gününde hediye ettiğı ve hep yanında taşıdığı bıçağı hatırladı. Gerçi ucuz, işe yaramaz bir bıçaktı ve kurşun kalem-leri bile zar zor sivriltiyordu ancak o an bir şekilde Effie o bıçakla kuşağını kesmeyi başardı ve ejderhayı elinde boş yeşil kuşakla bırakarak yavaşça aşığı atladı. Kör bıçak kuşağı şans eseri kesmişti belki ama Harry’nin ceketini kesmesine imkân yoktu, bu nedenle Effie bunu denemedi bile. Bunun yerine Harry’nin yavaşça ceketini çıkarıp kurtulmasına yardım

etti. Böylece ejderhanın diğer elinde de Harry'nin ceketinden başka bir şey kalmamıştı. Çocuklar parmak uçlarında ejderhadan uzaklaşarak kayaların arasında buldukları bir oyuğa girdiler. Hem burası o kadar dar-
dı ki, ejderhanın içeri girmesine imkân yoktu. Böylece orada sessizce ejderhanın uyanmasını beklemeye başladılar. Böylece iyice dinlendikten sonra onları yiyeceğini düşünen ejderhanın nasıl aptal durumuna düştüğünü görebileceklerdi. Ejderha uyanıp da onları o daracık oyğun içinde gördüğünde gerçekten de çok öfkelenmişti, oyuga doğru ateşler püskürttü ancak çocuklar oyğun iyice derinlerine kaçarak bu alevlerden de kurtuldular. Ejderha en sonunda uğraşmayı bırakıp oyğun önünden çekildi.

Ejderha uzaklaşmıştı belki oradan ama çocuklar yine de oyuktan dışarı çıkmaya korkuyorlardı, bu yüzden de oyğun içinde iyice derinlere doğru ilerlemeye başladılar. Bir süre sonra oyuk genişleyip bir mağaraya dönüştü, yerler yumuşak kumlarla kaplıydı ve mağaranın sonuna geldiklerinde bir kapıyla karşılaştılar. Kapının üzerinde "Evren Muslukları - Giriş Yasaktır" yazıyordu.

Niyetleri ilk başta kapıyı açıp içeriye şöyle bir göz atmaktı, sonra birden Aziz George'un söylediklerini hatırladılar.

"Ejderha dışarıda bekliyor," dedi Harry, "Şu halimizden daha kötü olacak hali yok ya, bence girelim içeri."

Böylece kendilerinden emin adımlarla içeri girip, kapıyı arkalarından kapattılar.

Burası kayaların içi oyularak yapılmış bir odaydı, odanın her iki yanında sıra sıra musluklar vardı ve her musluğun tepesinde de bir minik tabela asılıydı. İki çocuk da iki, hatta üç heceli kelimeleri bile okuyabildikleri için, bu odanın iklim olaylarının düzenlendiği yer olduğunu şıp diye anladılar. Musluklardan altı tanesi diğerlerinden büyüktü ve bunların üstlerinde “Güneş”, “Rüzgâr”, “Yağmur”, “Kar”, “Dolu” ve “Buz” yazıyordu. Bunların dışında bir sürü ufak musluk daha vardı ve bunların üstlerinde de “Ilıman”, “Sağanak”, “Güney Rüzgârı”, “Ekin Eki-
lecek Hava”, “Kızak”, “Açık Gökyüzü” ve “Doğu Rüzgârı” gibi şeyler yazıyordu. Mağaranın içi tepedeki mavi camdan bir pencereden geliyordu, güneş ışığı da mutfaklardaki giderler gibi başka bir yerden dökülüyor olmalıydı.

O esnada odanın diğer duvarındaki büyük ayna dikkatlerini çekti. Bu aynaya baktıklarında, dünyada olup biten her şeyi aynı anda görebiliyorlardı. Meclisin önünde içlerinde ölü ejderhalarla bekleyen arabaları, ejderha geçirmez pelerinin altında uyuyan Aziz George’u, çocukları korkunç gün ışığı altında yitip gittiği için onları ejderhaların yediğini düşünen, bu yüzden de hüngür hüngür ağlayan annelerini görebiliyorlardı. Bütün İngiltere yapbozdan bir harita gibi gözlerinin önündeydi; yeşil tarlalar, kahverengi kasabalar, kömür çıkarılan simsiyah yerler... Siyah, kahverengi ve yeşil renklerde görülen bütün bu yerlerin üzerinde ejderhalardan bir bulut vardı neredeyse. Ortalık hâlâ aydınlık olduğundan bütün

ejderhalar rahat rahat geziyorlardı her yerde.

Effie, “Ejderhalar soğuşu sevmez,” dedi. Güneş ışığını kısmaya çalıştı ancak musluk çalışmıyordu. Demek bu yüzden ortalık bu kadar ısınmış, ejderhalar da yumurtladıkça yumurtlamışlardı. Güneş ışığı musluğunu bırakıp kar musluğunu iyice açtılar ve neler olacağını görmek için aynaya bakmaya başladılar. Ejderhalar bir anda yuvalarına su dökülen karıncalar gibi sağa sola kaçışmaya başladılar. Kar durmadan yağıyordu.

Effie daha sonra yağmur musluğunu sonuna kadar açtı. Ejderhalar artık çok kımıldamıyorlardı. Bazıları yerlerde hareketsiz yatıyordu, belli ki su onların içindeki ateşi söndürüp ölmelerine neden oluyordu. Bunun üzerine çocuklar dolu musluğunu yarısına kadar açtılar, insanların evlerinin camları kırılсын istemezlerdi ne de olsa. Bundan kısa süre sonra etrafta hareket eden tek bir ejderha bile kalmamıştı.

İki çocuk o anda kendilerinin gerçekten de ülkelerinin kurtarıcıları olduğunu anladılar.

“Heykelimizi dikecekler,” dedi Harry, “Nelson heykeli kadar büyük olacak hem de. Ne de olsa bütün ejderhaları öldürdük.”

“Umarım bizi dışarıda bekleyen ejderha da ölmüştür,” diye cevap verdi Effie, “Heykel konusuna gelince, ben senin kadar emin değilim. Bu kadar çok ölü ejderhayla ne yapacak bu insanlar? Hepsi ni gömmek yıllar alır, şimdi sıırıslıkla olduklarına göre yakmak da mümkün değil onları. Keşke yağmur hepsini denize sürüklese...”

Ancak böyle bir şey olmadı, çocuklar da kaş yaparken göz çıkardıklarını düşünmeye başladılar.

O esnada eski, paslı bir musluk gözüne çarpan Harry, “Bu musluk ne işe yarıyor acaba?” dedi. Musluk sanki yüzyıllardır kullanılmamış gibi duruyordu. Tepesindeki tabela da tozla kaplanmıştı. Effie cebinden mendilini çıkarıp tabelanın üzerindeki tozu temizlediğinde orada “Atık” yazdığını gördüler.

“Açalım hemen bu musluğu,” dedi, “Belki ejderhaların icabına bakar.”

Çok uzun zamandır kullanılmayan musluk iyice sıkışmıştı ama ikisi birlikte biraz uğraştıktan sonra musluğu açtılar ve hemen ne olduğunu görmek için aynaya koştular.

İngiltere haritasının orta yerinde kocaman, siyah bir delik açıldı, haritanın kenarları da yukarı doğru kalkmaya başladı ve böylece bütün yağmur suları deliğe doğru aktı.

“Ah, yaşasın, başardık!” diye bağırdı Effie ve geri dönerek suyla ilgisi olan bütün muslukları açtı. Babasının yağmur getirdiğini söylediği Güney Rüzgârı musluklarını bile ihmal etmedi.

Artık yağmurlar sel olmuş, ülkenin üstüne yağıyor, yerlerde biriken sular haritanın ortasındaki koca delikten aşağı dökülüyordu. Bu esnada her tarafta yatmakta olan ejderhalar da sularla sürükleniyor, boy boy delikten aşağı düşüyorlardı.

Artık ortalıkta tek bir ejderha kalmamıştı. Çocuklar atık musluğunu kapatıp, güneş ışığı musluğunu biraz açık bıraktılar. Bu musluk kırık olduğu için

tamamen kapanamıyordu. Bu esnada ılıman hava ve sağanak muslukları da sıkıştığından bunları da tamamen kapatamadılar. Zaten İngiltere'nin bugünkü iklimi de bu yüzden böyledir hâlâ.

Peki, eve nasıl mı geri döndüler? Kardan bir yol üzerinden tabii ki.

Peki, halk onlara minnettar mıydı? Halk her şeyden önce kesinlikle oldukça ıslaktı. Nihayet kuruduklarında ise akılları fikirleri yeni çıkan kek kalıplarındaydı, ejderhaları hatırlayan bile yoktu neredeyse. Artık ölüp gittikleri için insanlar onları eskisi kadar umursamıyorlardı, kimse de iki çocuğa bir ödöl vermedi.

Effie ve Harry eve döndüklerinde ne mi oldu?

Anneleri çocuklarını sağ salım gördüğü için çok mutluydu, ancak söz dinlemedikleri için onları cezalandırmayı da ihmal etmedi elbette.

Babaları ise, “Keşke ne yapmaya niyetlendiğinizi bana söyleseydiniz,” dedi, “En azından bir tür saklamak isterdim. Effie'nin gözünden çıkanı da atmıştım zaten, daha güzel bir tür bulabileceğimi düşünmüştüm. Böyle bir anda ortadan kaybolmalarını beklemiyordum.”

Profesör hiçbir şey söylemedi, ancak kendi elindeki türü sıkı sıkı sakladığı için gayet mutluydu. O ejderhayı bugün hâlâ beslediği söylenir.

Yeterince ısrar ederseniz onu size gösterebilir bile!

Buz Ejderhası

Bu sıra dışı hikâye, aralık ayının on birinci gününde, iki çocuk kendilerine yapmamaları söylenen bir şeyi yaptıklarında yaşandı. Söz dinlemediğinizde başınıza gelebilecek en kötü şeyleri bile tahmin edebileceğinizi düşünebilirsiniz ancak bazı şeyleri asla bilemezsiniz, tıpkı onların da bilmedikleri gibi.

Bu çocukların isimleri George ve Jane idi.

O yıl Guy Fawkes Günü'nde tek bir havai fişek bile atılmamıştı, çünkü tahtın varisi hiç iyi durumda değildi. Kendisi ilk dişini çıkarmaktaydı ve kraliyet ailesinden de olsa, bütün insanlar için zorlu bir zamandır bu. Gerçekten çok hastaydı, bu yüzden havai fişekler atmanın iyi olmayacağını düşündüler. Man Adası'nda, çok çok uzaktaki Jane ile Feorge'un evinde bile böyle bir şey söz konusu olamazdı.

Ancak minik prens nihayet ilk dişini çıkardığında kutlamalar başlayabildi ve aralık ayının on birinci günü havai fişek günü ilan edildi. Herkes hem ülkelelerine ne kadar sadakatle bağlı olduklarını göstermeye, hem de eğlenmeye çalışıyordu. Kristal Saray'dan nihayet havai fişekler atılıyor, ışık gösterileri yapılıyor,

renkli ışıklarla “Canım Prensım Çok Yaşa!” ya da “Yaşasın Prens!” yazıları göklere yazılıyordu. En iyi yatılı okullar yarım gün tatil edildi, hatta tesisatçıların ve yazarların çocuklarına bile dilediklerince harcamaları için bozukluklar verildi.

George ve Jane’in de biraz bozukluğu vardı, gidip bu parayı altın yağmuru denen bir fişeğe yatırdılar. Altın yağmurları öyle kolay kolay patlamazdı hâlbuki, patladıklarında da hemencecik sönerlerdi. O yüzden akşamın büyük kısmında komşunun bahçesinden ve Kristal Saray’dan atılan fişekleri izlemek zorunda kaldılar.

Bütün akrabaları nezle olduğu için Jane ve George’un bahçeye kendi başlarına çıkıp havai fişeklerini ateşlemelerine izin verdiler. Jane’in üzerinde kürklü pelerini, ellerinde kalın eldivenleri vardı. Gri tilki kürkünden başlığını annesinin eski manşonundan yapmışlardı. George ise üç pelerinli kabanını ve yanından hiç ayırmadığı, babasının fok derisinden, kulaklıkları olan başlığını giydi.

Bahçe karanlık olmasına rağmen, havai fişekler sayesinde rengârenk görünüyordu. İki çocuk biraz üşüseler de, o eğlenceli anlarda bunu çok kafalarına takmadılar.

Işıkları daha iyi görebilmek için gidip bahçe çitlerinin üstüne oturdular ve o esnada çok uzakta, neredeyse ufuk çizgisinde bir peri ordusunun taşıdığı mızraklar gibi dizili güzel ışıkları gördüler.

“Ne güzel!” dedi Jane, “Bunlar ne ki acaba? San ki periler minik minik kavak fidanları dikmişler de

onları su gibi akan ışıkla suluyorlar gibi.”

“Amma saçmaladın ha!” dedi George. Kendisi okula gittiği için bunların yalnızca Aurora Borealis, yani Kuzey Işıkları olduğunu öğrenmişti. Jane’e bildiklerini anlattı.

“İyi ama bu Aru Boru mudur her neyse, ne o tam olarak?” diye sordu Jane, “Kim yakıyor bu ışıkları? Hem neden?”

George okulda bu soruların cevaplarını öğrenmediğini kabul etmek zorunda kaldı, “Ama bunun Büyük Ayı ile bir ilgisi olduğunu biliyorum,” dedi.

“Büyük Ayı da neymiş?” diye sordu Jane.

“O mu? Bir yıldız ailesinin adı. Baksana, bir havai fişek daha gidiyor,” diye cevap verdi George. Jane yıldız kümesinin ne olduğunu anladığını düşündü.

İleride ışıktan mızraklar parlıyor, göz kırpmıyorlardı. Bunlar evlerin bahçelerinden atılan büyük, tiz sesli, alev alev havai fişeklerden, hatta Kristal Saray’dan atılan renkli fişeklerden bile daha güzellerdi.

“Keşke daha yakından görebilsek,” dedi, “Yıldız aileleri de iyi aileler mi acaba? Biz de küçük yıldızlar olsak annemiz gidip onlarla çay içmemize izin verir miydi?”

“Öyle aileler değil onlar, saftirik,” dedi kardeşi ve açıklamaya girişti. “Aile olduklarını söyledim çünkü sen küçük bir çocuksun ve şey desem anlamazdın... Takıyıl... Takımlıyıl... Neyse işte! Kelimenin ne olduğunu ben de unuttum zaten. Bu yıldızların hepsi gökyüzünde, gidip de onlarla çay içemezsin.”

“Yanlış anladın,” dedi Jane, “Biz de küçük yıldızlar

olsaydık dedim.”

“Ama değiliz,” dedi George.

“Evet, değiliz,” dedi Jane içini çekerek, “Biliyorum, o kadar da aptal değilim, George. Ama bu Ora Boralar yere yakın görünüyorlar, gidip baksak olmaz mı?”

“Daha sekiz yaşında olduğun için hiç anlamıyor-sun bu işleri,” dedi George, ayaklarını ısıtmak için botlarını çitlere vurup duruyordu, “Orası resmen dünyanın öbür ucu.”

“İyi de hemen şurası sanki,” dedi Jane, soğuktan korunmak için boynunu iyice içeri çekmişti.

“Ta Kuzey Kutbu orası,” dedi George, “Bak bana, Aurora Borealis’i umursadığım filan da yok, ama gidip Kuzey Kutbu’nu keşfedebilirim. Çok zor ve tehlikeli bir şey aslında ama sonra eve dönüp şöyle bol resimlisinden bir kitap yazdığında insanlar cesaretini öve öve bitiremez.”

Jane çitten atladı.

“Bak böyle bir şans bir daha geçmez elimize, kendi başımızayız burada, hem saat de baya geç.”

“Sen olmasan ben gitmiştim bile,” dedi George o esnada, “Ama herkes benim sana kötü örnek olduğumu söyleyip duruyor. Kuzey Kutbu’na gidecek olursak, istesen de istemesen de botlarımız ıslanacak, kaldı ki bize çimenlerde oynarken bile dikkat etmemizi söylüyorlar.”

“İyi de biz çayıra çimene oynamaya gitmiyoruz,” dedi Jane kararlı bir sesle. “Hadi George, yapalım şu işi. Baksana, o kadar da uzak görünmüyor, annemler sinirlenmeden gider de geri döneriz bile.”

“İyi, tamam,” dedi George, “ama unutma, gitmek isteyen ben değilim.”

Böylece yola koyuldular. Yeni yeni donmaya başladığı için soğuk, beyaz ve parlak görünen çitin üzerinden atladılar. Çitin diğer tarafında başka birinin bahçesi vardı, o yüzden koşturarak oradan da çıktılar. Artık bir açıklığa çıkmışlardı, burada büyük bir havai fişek vardı, koyu tenli adamlar bir çember oluşturmuş, onu izliyorlardı.

“Yerliler gibiler,” dedi George. Durup biraz bakmak istedi ancak Jane onu çekiştire çekiştire oradan ayırdı. Küçük bir hendekten geçip başka bir düzlüğe çıktılar, burası epey karanlıktı ve ilerde, böyle bir sürü karanlık yerin ötesinde Kuzey Işıkları parlıyor, göz kırptıyorlardı.

Kış olduğunda kutup bölgeleri haritalarda göründüklerinden daha güneyde olurlar. Çok az insan bilir bunu, ama sabahları damlarda biriken buzları gördüğünüzde anlaması çok da zor değildir. George ve Jane Kuzey Kutbu’na doğru yola çıktıklarında da kutup bölgeleri neredeyse kasabanın yakınlarına kadar gelmişti. Bu yüzden çocuklar yürümeye devam ettikçe hava daha da soğudu, artık tarlaların buzlarla kaplandığını, damlardan, tümseklerden koca koca buz parçalarının sarktığını görebiliyorlardı. Kuzey Işıkları ise hâlâ uzakta görünüyordu.

Jane hayvanları gördüğünde iki kardeş girintili çıkıntılı, karlı bir tarladan geçiyorlardı. Beyaz tavşanlar, çeşit çeşit beyaz kuşlar vardı etrafta. Tümseklerin gölgelerinde ise daha büyükçe hayvanların

gölgeleri göze çarpıyordu, Jane bunların kurtlar ve ayılar olduğundan neredeyse emindi.

“Kutup aylarından ve kutup kurtlarından bahsediyorum elbette,” dedi. George’un, onun aptal olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Bu düzlüğün bittiği yerde büyükçe bir tümsek vardı, üstü karla kaplanmış, sağından solundan buzlar sarkıyordu. İki çocuk bu tümseğin dibinde bir oyuk buldular, üstelik o tarafta ayı, kurt filan da görünmüyordu. Oyuğa girip sürüne sürüne diğer taraftan çıktılar ve gördükleri karşısında nefesleri kesildi.

Önlerinde simsiyah görünen buzdan oluşan, doğruca Kuzey Işıkları’na giden geniş bir yol vardı. Yolun her iki tarafında bembeyaz buz kesmiş, parıl parıl ağaçlar duruyordu ve ağaçların dallarından sarkan ip gibi ince buzlar ay ışığında peri kanatları gibi parlıyordu. Bu Jane’in fikriydi elbette, George bunların hepi topu elektrikli ışıklar olduğunu söylüyordu.

Ağaçlar cetvelle çizilmiş bir çizgiye sıralanmış gibi muntazam duruyorlardı -göz alabildiğine uzanıp gidiyorlardı üstelik- yolun sonunda ise Aurora Borealis parıl parıl parlamaya devam ediyordu.

Üzeri gümüş rengi karla kaplanmış bir işaret direği gördüler, üzerinde buzdan harflerle; “Kuzey Kutbu bu tarafta” yazıyordu.

Bunun üzerine George, “Burada yol filan yok, ama bir kaydırağı nerede görsem tanırım,” dedi ve donmuş kar üzerinde koşmaya başladı, Jane de abisinin yaptığını tekrarladı ve sadece bir an sonra ayaklarını açmış

halde Kuzey Kutbu'na giden buzdan kaydırağın üzerinde kayıyorlardı.

Bu koca kaydırak kış aylarında orduların ambarlarından yiyecek aşırın kutup ayları için yapılmış olmalıydı ve gerçekten dünya üzerindeki en güzel kaydırağı. Eğer bu kaydırağı hiç görmediyseniz, aralık ayının on birinci gününde gözünüzü havai fişeklerden ayırıp da başka bir yere bakmıyorsanız, üstelik hiç söz dinlemezlik etmiyorsunuz demektir. Ama koca kaydırağı bulacağım diye de söz dinlemezlik etmeyin tabii, kaydırağı ararken hiç istemeyeceğiniz şeylerle de karşılaşabilirsiniz.

Bu koca kaydırak sadece bir yönüyle diğer, sıradan kaydıraklara benziyordu. Tepesinden kaymaya başladığınızda sonuna varana kadar duramazdınız, tabii düşmezseniz. Koca kaydırak yokuş aşağı ilerledikçe George ve Jane de o kadar hızlandılar ki, artık etraflarındaki manzarayı göremiyorlardı. Görebildikleri tek şey yanlarından bir çizgi halinde geçen buz tutmuş ağaçların gölgesiydi. Dünya iki yanlarından kayıp geçen bembeyaz bir görüntü oluvermişti, yukarı baktıklarında ise yıldızlar minik, gümüş ışıklar gibi görünüyordu, ileride de Kuzey Işıkları parlamaya devam ediyordu. George bağırarak; “Kuzey Işıkları'na epey yaklaştık gibi,” dedi.

Pürüzsüz buzun üzerinde kaymak çok eğlencelidir, özellikle de bir yere gidiyorsanız ve bu gittiğiniz yer Kuzey Kutbu ise. Çocukların ayakları buz üzerinde ses bile çıkarmıyordu, güzel, beyaz sessizliğin içinde ilerledikçe ilerliyorlardı. Ancak sessizlik birden

bıçak gibi kesildi ve karın üzerinde bir bağırtı duyuldu.

“Hey! Siz İkiniz! Durun!”

“Yuvarlan çabuk!” diye bağırdı George ve kendini yuvarlamaya başladı, durabilmelerinin tek yolu buydu çünkü. Jane de onun tepesine düştü, kaydırağın kenarında biriken kara dört elleriyle tırmanmaya çalıştılar. Karşılarında bir avcı duruyordu; siperli bir kasketi vardı, bıyıkları buz tutmuştu, kitaplardaki resimlerde görebileceğiniz türden avcılara benziyordu, elinde de bir tüfek vardı.

“Yanınızda hiç kurşun yoktur değil mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi George, “Babamın revolverinden beş tane almıştım bir keresinde ama bakıcı yanlışlıkla banyo kapısının tokmağını almış mıyım diye ceplerine bakarken bulup aldı onları elimden.”

“Olur öyle yanlışlıklar bazen,” dedi adam, “Sanırım silahınız da yoktur ha?”

“Silahım yok,” dedi George, “Ama havai fişegim var. Çocuklardan biri bana bir tane maytap vermişti, işinize yarar mı bilmem.” O esnada eliyle cebini karıştırıyor, iplerin, nane şekerlerinin, düğmelerin, tebeşirlerin ve eski pulların içinde maytabı arıyordu.

“Denemekten zarar gelmez herhalde,” diye cevap verdi adam ve elini uzattı.

Bu esnada Jane, kardeşinin ceketinin kuyruğunu çekerek, “Ne yapacakmış maytabı? Önce onu sor,” dedi.

Bunun üzerine avcı bir dağ tavuğu öldürmek istediğini itiraf etti, gidip baktıklarında gerçekten de

karın içinde oturan beyaz bir dağ tavuğu gördüler, oldukça solgun ve endişeli görünüyor, kaderine karar verilmesini bekliyordu.

George çıkardığı her şeyi ceplerine geri koyarak, “Olmaz, veremem maytabımı size,” dedi. “Babamın dediğine göre av sezonu dün kapanmış, o yüzden üzgünüm ama bu hiç adil olmaz.”

Adam hiçbir şey söylemedi, sadece öfkeyle sıktağı yumruğunu Jane’e doğru şöyle bir salladı ve Kristal Saray’a gitmek için buzdan kaydırağa atladı. Ancak saraya giden yol yokuş yukarı olduğu için kaydırakla oraya nasıl gidebileceğini anlamamıştı çocuklar. Yine de bir şey söylemediler, avcı kaydırığın üstünde debelenirken oradan ayrıldılar.

Daha çok uzaklaşmamışlardı ki, dağ tavuğu yanlarına gelerek onlara teşekkür etti. Hayvan çok düzgün, nazik bir ses tonuyla konuşuyordu. Çocuklar daha sonra tekrar kaydırağa atlayarak Kuzey Kutbu’na, göz kırpar gibi parlayan ışıklara doğru yola koyuldular.

Koca kaydırak gittikçe gidiyor, ancak ışıklar hiç de yakınlaşıyormuş gibi görünmüyordu. Etraflarını yeniden bembeyaz renkli o sessizlik sarmıştı. Ancak bir süre sonra bu sessizlik yine birinin bağırmasıyla bölündü, “Siz, durun bakalım.”

“Takla at çabuk,” dedi George yine ve bir önceki sefer yaptıkları gibi takla atarak kaydırığın kenarından çıktılar, Jane yine George’un tepesine düştü. Bu sefer karşılarında bir kelebek toplayıcısı vardı, elinde bir büyüteç ve mavi renkli bir ağla yeni kelebek türleri arıyordu.

“Affedersiniz,” dedi çocuklara, “acaba yanınızda şöyle uzunca bir iğne taşıyor olabilir misiniz?”

Jane kibarca, “Benim bir iğne kutum var,” dedi, “Ancak şu anda içinde hiç iğne yok.” George güya mantar tıplarla bilimsel deneyler, makineler filan yapmak için bütün iğnelerimi aldı ama hiçbir şey de yapmadı. Olan benim iğnelerime oldu.”

“Ne garip,” dedi koleksiyoncu, “Ben de iğneleri mantar tıplarla kullanacaktım.”

“Bir tane şapka iğnem var,” dedi Jane, “Üstündeki kürk bahçe çitine takılıp yırtıldığında onunla tutturmuştum. Gayet de uzun bir iğne, işinizi görür mü?”

“Deneyebilirim,” dedi koleksiyoncu ve Jane el yordamıyla şapkasının üzerindeki iğneyi aramaya koyuldu. Ancak George kardeşinin koluna şöyle sağlamından bir çimdik atarak, “Sor bakalım ne yapacakmış iğneyi,” diye fısıldadı kulağına. Bunun üzerine koleksiyoncu bir kutup güvesi yakalayıp onu iğneyle bir koleksiyon kitabına yapıştıracağını söyledi. “Harika bir türdür,” dedi, “Gerçekten onu bulup koleksiyonuma katmayı çok istiyordum.”

Çocuklar bu sözler üzerine adamın elindeki ağa takılmış bir kutup güvesi olduğunu gördüler, hayvancağız kulağını dört açmış, konuşulanları dinliyordu.

“Ah, hayatta vermem bu iğneyi size!” diye bağırdı Jane. George iğneyi neden vermeyeceklerini uzun uzun anlatıp adamı oyalarken, Jane sessizce gidip ağa takılan kelebeği kurtardı ve bir an önce uçup gitmesini söyledi hayvana.

Koleksiyoncu güvenin uçup gittiğini gördüğünde, kederi öfkesinden daha büyüktü.

“Al işte!” diye bağırdı, “Aylardır buralarda dolaşıyorum, bütün çabalarım çöpe gitti! Sen ne kadar düşüncesiz bir küçük kızsın böyle!”

Bu sözleri söyleyip Kristal Saray’a dönmek için homurdana homurdana kaydırağa atladı o da. Çocuklar hâlâ kaydıraftan yokuş yukarı nasıl çıkacaklarını anlamıyorlardı.

Bu esnada kutup güvesi de gelip iki çocuğa minnettar olduğunu söyledi. George ve Jane tekrar kaydırağa atlayıp yıldız ışıkları altında Kuzey Kutbu’na doğru kaymaya başladılar. Onlar gittikçe hızlanıyor, önlerindeki ışıklar giderek parlaklaşıyordu. Bu yüzden gözlerini açık tutamıyor, sürekli kırptırmak zorunda kalıyorlardı. Bu esnada koca kaydırak bir anda sona erdi. Yolun sonuna geldiklerini önceden fark edemeyen çocuklar tepetaklak kaydırığın dibindeki koca kar yığınının içine düştüler. Kar o kadar yumuşaktı ki, kulaklarına kadar gömüldüler neredeyse.

Zar zor karın içinden çıkıp da birbirlerinin üstlerini başlarını silkelemeyi bitirdiklerinde, ellerini gözlerine siper edip etraflarına bakındılar. Ve işte orada, tam önlerinde dünyanın bütün harikalarından daha harika olan şey duruyordu; Kuzey Kutbu. Göklere kadar uzanan, beyaz, gümüş gibi parlak, buzdan bir deniz feneri gibiydi. Çocuklar o kadar yakınındaydılar ki, uzunluğunu görebilmek için kafalarını geriye atmaya çalışırken neredeyse yere düşeceklerdi.

Tamamen buzdan yapılmıydı. Büyük insanların Kuzey Kutbu hakkında saçma sapan konuşmalarını duyarsınız hep, hatta belki büyüdüğünüzde siz de onun hakkında saçma sapan konuşabilirsiniz (gerçi böyle bir şey olacağını sanmam), ama kalbinizin ve aklınızın derinliklerinde Kuzey Kutbu'nun pürüzsüz buzdan yapıldığını hep hatırlamalısınız.

Kutbun etrafında ise etrafında parlak bir çember oluşturan yüzlerce küçük ışık vardı. Bunlar havai fişekler gibi yanıp yanıp sönmüyor, aksine mavi ve yeşil ışıklar, rüya zambakları gibi salınıp duruyorlardı.

Bu Jane'in fikriydi elbette. George onların çubuk gibi dümdüz olduğunu söylüyordu.

İşte çocukların ta evlerinin bahçesindeki çitten gördükleri Aurora Borealis tam karşılarındaydı.

Yerler dümdüz, pürüzsüz karla kaplıydı. Kremayla kaplanmış bir keki andırıyordu, ama evde yapılanlardan. Gidip de pastanelerden alınan kekler böylesine parlamaz çünkü oralarda çok görünsün diye kremaya un katarlar.

“Rüya gibi,” dedi Jane.

George ise, “İşte Kuzey Kutbu burada, insanlar buraya gelmekten bahsettiklerinde amma da yaygara yapıyorlar, hâlbuki ne kadar kolaymış,” dedi.

Jane bunun üzerine, “Bence birçok insan buraya gelmiştir zaten,” dedi, “Mesele buraya gelmek değil, şimdi anlıyorum, asıl mesele geri dönmek. Belki hiç kimse hiçbir zaman buraya geldiğimizi bilmeyecektir, nar bülbülleri üstümüze yapraklar örterler ve...”

“Yine saçmalamaya başladın,” diye lafa girdi George, “Bülbül filan yok burada, yaprak da yok. Kuzey Kutbu işte bu direkt. Hepsi bu. Onu buldu  muza göre şimdi yapmamız gereken şey tepesine tırmanıp İngiliz bayrağını dikmek. Mendilimi diksem de olur. Hem eğer bu gerçekten Kuzey Kutbu ise, James D  yi’nin bana verdiği pusulanın burada durmadan dönmesi lazım. O zaman anlarız gerçek olup olmadığını.”

Dire  e iyice yaklaştıklarında ise, dibinde tuhaf şekilli, koca bir kar yığını olduğunu gördüler. Buz dağlarının kalın yerleri gibi koyu mavi, pürüzsüz, parlak, b  y  kannelerinin evindeki kristal avize gibi parlayan bir yığın...

“Ne acayip bir şekli var,” dedi Jane, “Neredeyse şeye benziyor, şeye, ejderhaya!”

“Bir de şuna bak,” dedi bu garip şekilli yığının arkasında kıvrılmış duran kuyruk benzeri şeyi gören George.

“Ah, George,” diye bağırdı Jane, “Ejderha bu; bak-sana kanatlarına. Ne yapacağız   imdi?”

Tabii ki bir ejderhaydı bu. Kocaman, parlak kanatlı, pulları, pençeleri, kocaman bir ağzı olan, saf buzdan bir ejderha... Kutbun dibinde, dünyanın ortasından sıcak su buharlarının çıktığı bu yere kıvrılmış uyuyordu. Dünya soğudukça yerden fışkırarak çıkan bu buhar donmuş, Kuzey Kutbu denen bu koca direği oluşturmuştu, ejderha da uykusunda donmuş olmalıydı, kıpırdayamamı   bile, orada öylece kalakalmıştı. Çok korkutucu olmasına rağmen çok da güzel görünüyordu.

Tabii ki bu Jane'in fikriydi. George sadece canavarı uyandırmadan direğe tırmanıp pusulayla bakmanın bir yolunu düşünüyordu.

Koyu mavi rengiyle ve gökkuşağı gibi pırıltılarıyla ejderha gerçekten de çok güzeldi. Ejderhanın hemen dibinden yükselen Kuzey Kutbu da koca bir elmastan yapılmış, sağı solu azıcık çatlamış bir sütun gibiydi. Ejderhanın ortasında devasa bir mücevher gibi yattığı bu yerdeki sessizliği bozan tek şey, bu ufak tefek çatlamaların sesiydi ve mavi-yeşil ışıklar zambaklar gibi direğin etrafını sararak yukarı kadar çıkıyordu.

Çocuklar orada öylece durmuş, kısacık hayatları boyunca gördükleri en güzel manzarayı izlerken arkalarından pıtır pıtır sesler gelmeye başladı. Aceleci ayak seslerini andırıyorlardı. Işıkların uzağında, karanlığın ötesinden hoplayıp zıplayan, yuvarlanan, dört ayağı üzerinde takla atan birçok minik, kahverengi yaratık görünmeye başladı. Hatta bazıları kafalarının üstünde yürüyorlardı. Işıklara yaklaştıkça el ele tutuşup bir çember halinde dans etmeye başladılar.

“Ayı bunlar,” dedi Jane, “Kesinlikle ayı bunlar evet. Ah, keşke gelmeseydik buraya kadar, botlarım da sıırıslıklam oldu zaten.”

Dans eden eller birden ayrıldı ve bir anda yüzlerce tüylü kol George ve Jane'e doğru uzandı. Çocuklar kendilerini bir anda kahverengi kürk giysiler içindeki yumuşak, şişman insanların ortasında buldular. Artık o beyaz sessizlikten eser yoktu.

“Ayı demek!” diye bağırdı içlerinden tiz sesli bir tanesi, “Sizinle işimiz bittiğinde gerçekten ayı olmamızı istiyor olacaksınız.”

Bu sözler o kadar korkunçtu ki, Jane ağlamaya başladı. İki çocuk buraya gelene kadar sadece güzel şeyler görmüşlerdi ama şu anda söz dinlemedikleri için pişman olmaya başlıyorlardı.

Jane ağlamaya başladığında kahverengi tüylü insanlar bir adım geri çekildiler şaşkınlıkla. Gözleri donmasın diye kimse ağlamaz kutup bölgelerinde. Bu yüzden bu insanlar hayatlarında ilk defa birini ağlarken görüyorlardı.

“Sakin gerçekten ağlayayım deme,” diye fısıldadı George, “yoksa gözyaşların gözünün içinde donar. Ama ağlıyormuş gibi yapmaya devam et, belli ki korkuyorlar bundan.”

Jane bu yüzden gözlerinden yaşlar akıtmayı kesti ama ağlıyormuş gibi sesler çıkarmaya devam etti.

George daha sonra Jane’in bağırtılarını bastırarak kadar yüksek bir sesle, “Şimdi kim korkuyor bakalım?” dedi, “Bizim adımız George ve Jane, siz kimsiniz?”

“Fok derisinden cüceleriz biz,” dedi insanlar. Kıpır kıpırlardı, yerlerinde duramıyorlardı. “Çok değerliyizdir biz, dünyanın en iyi fok derilerinden yapılız.”

“Elinizdeki bu ateşler nedir peki?” diye bağırdı George. Jane de giderek daha yüksek sesle bağıırıyordu çünkü.

“Bunlar,” dedi içlerinden biri yaklaşıarak, “ejderhanın buzunu çözmek için getirdiğimiz ateşler. Şimdi

donmuş halde, öylece uyuyor, ama buzunu çözdüğümüzde uyanacak ve gidip dünyada bizden başka kim varsa yiyecek.”

“NE - HALT - ETMEYE - YAPIYORSUNUZ - Kİ - BÖYLE - BİR - ŞEYİ?” diye bağırdı George.

“Niye mi? Bilmem, eğlencesine işte, sevmiyoruz bizim dışımızdaki insanları biz,” diye bağırdı içlerinden biri umursamaz bir tavırla.

Jane ağlamayı bırakıp, “Ne kalpsiz yaratıklarsınız siz!” dedi.

“Yoo, değiliz kalpsiz filan,” diye cevap verdiler, “Kalplerimiz de minik deri cüzdanlar gibi en iyi fok derisinden yapılma bizim.”

Derken çocuklara bir adım daha yaklaştılar. Hepsi şişmandı bu insanların. Sanki çok şişman birine dar gelen bir deri ceket giydirilmiş gibi görünüyordu. Kafaları fok derisinden manşonlara benziyor, bacakları fok derisi giymiş boğa yılanları gibi görünüyordu. Ayakları ise fok derisinden tütün kılıfları gibiydi.

“Bize bütün bunları anlattığınız için çok teşekkürler,” dedi George, “Hepinize iyi akşamlar diliyorum. (Ağlamaya devam etsene, Jane!)”

Ancak cüceler kendi aralarında konuşarak biraz daha yaklaştılar. Fısıldaşmaları bitince ortalığa öyle bir sessizlik çöktü ki tekrar, Jane ağlayıp bağırmaya çekindi. Ama bu kahverengi bir sessizlikti, öyle beyaz sessizlik gibi huzur verici filan değildi.

Daha sonra cücelerin şefi bir adım öne çıkıp, “Senin kafanda ne var öyle?” diye sordu.

George o an mahvolduklarını düşündü, çünkü kafasındaki, babasının fok derisinden yapılma kasketiydi.

Şef cüce George'un cevap vermesini beklemeden, “Ya bizden birini ya da zavallı akrabalarımız foklardan birini kendilerine kasket yapmış bunlar,” diye bağırdı, “Ah, artık elimizden kaçamazsınız.”

Etraflarını saran fok suratlarına bakan George ve Jane gerçekten de oradan bir çıkışları olmadığını düşündüler.

Cüceler tüylü kollarıyla çocukları kısıkvrak yakaladılar. George birkaç tekme savurmaya kalktıysa da, fok derisini tekmelemenin bir faydası yoktu. Zaten Jane'in ağlamaları da artık onları korkutmuyordu. Ejderhanın üstüne tırmanıp çocukları hayvanın buzdan omurgasının üzerine koydular. Sırtları Kuzey Kutbu'na dayalıydı. Ne kadar soğuk olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez, öyle bir soğukta kıyafetlerinizin içinde küçüldüğünüzü hisseder, yirmi kat giyinmiş olmayı dilersiniz.

Fok cüceler George ve Jane'i Kuzey Kutbu'na bağladılar, ellerinde ip yoktu, bu yüzden ip yerine buzdan sicimler kullandılar ki, bu sicimler düzgün şekilde yapıldıklarında en sağlam halatlardan bile daha dayanıklı olurlardı. Sonra ellerindeki ateşleri ejderhanın dibine yığarak, “Şimdi ejderha ısınacak, ısınınca uyanacak, uyanınca acıkacak ve ilk yemeği siz olacaksınız,” dediler.

Küçük, renkli alevler düş zambakları gibi havaya uzanıyordu ancak çocuklar ısınacaklarına giderek

soğuyorlardı.

“En azından ejderha bizi yediğinde tadımızı öyle çok sevmeyecek,” dedi George, “Çoktan donmuş olacağız belli ki.”

O esnada birden kanat sesleri duyuldu, beyaz dağ tavuğu gelip yavaş yavaş ısınmakta olan ejderhanın kafasına konarak, “Size yardım edebilir miyim?” diye sordu.

O esnada çocuklar o kadar üşümüşlerdi ki, her şey akıllarından uçup gitmişti. Tek kelime bile edemediler. Bunun üzerine beyaz dağ tavuğu, “Bana izin verin, maytap konusundaki iyiliğinizin karşılığını vereyim size,” dedi.

O anda havada daha fazla kanat sesi duyulmaya başladı ve yüzlerce, binlerce beyaz, yumuşak tüy başlarından aşağı yağdı. Tüyler kar taneleri gibi George ve Jane’in üzerine düştüler ve adeta kar gibi giderek daha kalın bir katman oluşturdular. Artık çocuklar kafalarına kadar bu tüy yığınının içine gömülmüşlerdi.

“Ah, nazik dağ tavuğu,” dedi Jane, “İyi de bütün tüylerini bize verdin, şimdi sen üşüyeceksin.”

Beyaz dağ tavuğu bu sözler üzerine bir kahkaha attı, buna binlerce güzel, yumuşak kuş sesi eşlik etti.

“Bunca tüyün sadece benden mi çıktığını düşünüyorsun?” dedi, “Yüzlerce dağ tavuğu var burada, hepimiz göğsümüzden bir iki tüy verip siz iki küçük nazik çocuğu sıcak tutmaya geldik.”

Dağ tavuğu kesinlikle çok kibar bir hayvandı.

Yumuşak tüylerin içine gömülmüş çocuklar artık üşümüyorlardı. Fok cüceler tüyleri dağıtmaya

çalıştıkça, dağ tavukları hep birden onların kafalarına kafalarına uçuyor, kanatlarıyla, gagalarıyla onlara engel oluyorlardı. Fok cüceler gerçekten epey korkaklardı aslında.

Ejderhada henüz bir hareket görülüyordu ama her an ısınıp kıpırdanmaya başlayabilirdi. George ve Jane nihayet ısınmış olsalar da hâlâ epey endişelilerdi. Dağ tavuğuna neler olduğunu anlatmaya çalıştılar ancak çok kibar olmasına rağmen bu hayvan maalesef öyle çok da zeki sayılmazdı. Söylediği tek şey; “Sıcak bir yuva yaptık size, korkmayın, kimse de gelip bu yuvayı bozamaz. Başka bir şeye ihtiyacınız yoktur sanırım, değil mi?” oldu.

Tam o esnada başka, düzensiz kanat sesleri gelmeye başladı. Sesler dağ tavuklarının kanat seslerinden çok daha yumuşaktı. George ve Jane bir ağızdan, “Dikkat edin, yakmayın kanatlarınızı,” diye bağırdılar.

Uçarak kendilerine yaklaşan kutup güvesinden başkası değildi.

Hayvan ejderhanın kuyruğuna konarak çocuklara neler olduğunu sordu. Onlar da her şeyi anlattılar.

“Fok derisi değil mi bunlar?” dedi güve, “Bekleyin bir dakika!”

Havalanıp ateşlerden kaçınarak uzaklaştı güve ve kısa süre sonra geri döndüğünde yanında çok fazla güve vardı. Öyle ki, havada uçarken çocuklarla yıldızlar arasına aniden canlı bir çarşaf gerilmiş gibi göründü.

Artık fok derisinden cücelerin sonu gelmişti gerçekten.

Güvelerin havada oluşturdğu koca çarşaf bir anda parçalara ayrıldı, güveler kar gibi fok cücelerin sütüne yağmaya başladılar. Bütün güveler burunlarını fok derilerinin en derinlerine kadar daldırıp karınlarını doyurmaya başladılar.

Yetişkinler size derileri ve kürkleri yiyenlerin güveler değil, güvelerin çocukları olduğunu söyleyebilir ancak sizi kandırmaya çalışıyorlardır. Normalde evlerde antika örtüleri, dedelerden yadigâr deri cüpleri yiyip mahveden güveler buradaydı işte, hem de hiç olmadıkları kadar kalabalık halde fok cücelerin derilerinden besleniyorlardı.

Cüceler ne olup bittiğini anladıklarında artık çok geçti. Hemen kâfur, ebucehilkarpuzu ve lavanta yağı ile balmumu bulup derilerini onarmak isteseler de buna fırsatları olmadı. Daha yerlerinden bile doğru düzgün kımıldayamadan güveler cüceleri kalplerine kadar yemişti. Cansız bedenleri bir bir yerlere düşmeye başladı. Artık Kuzey Kutbu'nun etrafındaki kar kahverengi görünüyordu.

“Ah, teşekkür ederim, çok teşekkür ederim kutup güvesi,” diye bağırdı Jane, “Bizi kurtardınız, umarım mideniz ağrıyacak kadar çok yememişsinizdir.”

Milyonlarca güve hep birlikte yumuşak sesleriyle cevap verdiler, “Arada bir, çok yemekten kimseye zarar gelmez.”

Güveler geldikleri gibi hep birlikte uzaklaştılar, dağ tavukları da onları izledi, cücelerin de hepsi cansız halde yerlerde yatıyordu. Ateşler de söndüğüne göre, artık George ve Jane karanlıkta ejderhayla bir

başlarına kalmışlardı!

“Ah, olamaz,” dedi Jane, “bu sefer kesinlikle mahvolduk!”

“Bize yardım edecek kimse de kalmadı,” dedi George. Ejderhanın kendilerine yardım edebileceği aklının ucundan bile geçmiyordu, gerçi bu kolay kolay kimsenin aklına gelecek bir fikir değildi.

Hava gittikçe soğudu. Çocuklar dağ tavuğu tüylerinin altında bile ürpermeye başladılar.

Derken, hava artık termometreleri çatlatacak kadar soğuk olduğunda, birden durdu. Tam o esnada ejderha Kuzey Kutbu’nun etrafında şöyle bir kıpırdandı, uzun, beyaz gövdesini boylu boyunca uzattı ve “Şu ateşler yüzünden neredeyse bayılacaktım,” dedi.

Aslında fok cüceler başından beri yanlış yapıyorlardı. Ejderha o kadar uzun zamandır donmuş haldeydi ki, artık baştan ayağa buz sayılırdı ve gidip yanında ateş yakmak da hayvanı neredeyse öldürecekti.

Ama ateşler söndüğünde, ejderha kendini gayet iyi hissetmeye başladı, karnı da oldukça açtı. Etrafına bakınıp yiyecek bir şeyler aradı ama sırtında donmuş halde duran George ve Jane’i fark etmedi.

Yavaşça ayağa kalktı, sırtında Kuzey Kutbu’na bağlanmış halde duran çocuklar onun kalkışıyla iplerden kurtuldular. Böylece ejderha, pullu, buz tutmuş sırtında iki kardeşle birlikte güneye doğru ilerlemeye başladı. Ejderhanın güneye gitmekten başka seçeneği de yoktu bu arada. Çünkü bilirsiniz işte, Kuzey Kutbu’na gittiğinizde geri kalan her yer güneydir. Ejderha yürürken evlerdeki kristal avizelerin

sallanmasına benzer bir ses çıkıyordu, zaten çocukların kristal avizeleri sallamaları da her zaman yasaklanırdı. Kuzey Kutbu'ndan güneye gidilebilecek bir sürü yer vardı, bu yüzden ejderhanın sağa doğru gidip de devasa ayaklarını koca kaydırağa koyması çocuklar için büyük şans olmuştu. Ejderha yıldızlı gökyüzünün altında hızla çocukların kasabasına ve Kristal Saray'a doğru gidiyordu.

"Eve götüreceğ bizi," dedi Jane, "Ah, ne iyi bir ejderhaymış. Çok mutluyum!"

George da çok mutluydu ancak çocuklar ıslak botlarıyla tuhaf bir ejderhanın üzerinde eve gittiklerinde annelerinin ne yapacağı konusunda endişeliydiler.

Ejderhanın yokuş yukarı çıkması gayet kolay olduğu için oldukça hızlı ilerliyorlardı. Bunun sebebi hem ejderhaların büyük olması hem de kuyruklarıyla dördüncü boyuta tutunabilmeleriydi. Bunu yapabildiğiniz zaman her şey çok kolay oluyordu.

Ejderha yolda sadece iki defa -avcıyı ve koleksiyoncuyu yemek için- durdu. İki zavallı da boşu boşuna kaydıraftan yukarı tırmanmaya çalışıyorlardı ve eğer ejderha değilseniz, hele ki dördüncü boyutun adını bile duymadıysanız, bu hiç kolay bir iş değildir.

Ejderha kaydırağın sonuna geldiğinde yavaşça havai fişeklerin olduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

Gittikçe yavaşlıyordu, havai fişeklerin atıldığı yere geldiğinde tamamen durdu. Kutup bölgesi oraya kadar gelmiyordu normalde, havai fişekler de çok sıcak olduğundan, ejderha erimeye başladı. Çocuklar daha

ne olduğunu bile anlamadan kendilerini koca bir su birikintisinin içinde otururken buldular. Botları artık iyice sıırıslıklamdı ve ortalıkta ejderha filan da kalmamıştı.

Tabii ki çok geçmeden yetişkinlerden biri George ve Jane'in botlarının su içinde olduğunu ve çamurlu bir su birikintisinin içinde oturduklarını fark edip onları hemen yataklarına gönderdi.

Zaten yatma saatleri de çoktan geçmişti.

Şimdi eğer meraklı bir çocuksanız, elbette fok cüceler öldüğü, ateşler söndüğü halde Aurora Borealis'in nasıl hâlâ parlaklığından bir şey kaybetmediğini merak edebilirsiniz.

Bunun cevabını gerçekten bilmiyorum! Hakkında hiçbir şey bilmediğim bazı şeyler var, bu konuda çok mutluyum diyemem. Ama o ateşleri hâlâ kim yakıyorsa, onların fok cüceler olmadıklarına eminim. Güveler onların hepsini yedi ve güvelerin yediği şeyler artık ateş filan yakamaz.

Dokuz Girdaplı Ada

Cadının mağarasına açılan kapının kemerinde canlı yılanlardan yapılmış sarı-siyah renkte bir saçak vardı. Kraliçe içeri girerken, kemerin ortasından sallanan yılanlar çirkin kafalarını kaldırıp sarı, iğrenç gözleriyle ona baktılar. İnsanlara dik dik bakmak kibarca bir şey değildir, kediler hariç tabii ki. Yılanlar da o kadar kötü yetiştirilmişlerdi ki, kadıncağıza dik dik bakmakla kalmıyor, bir de dillerini çıkarıyorlardı! Dilleri de kendileri gibi çirkin mi çirkindi.

Kraliçenin kocası olan Kral aynı zamanda bir büyücüydü ve epey de maharetli bir büyücü olarak tanınırdı. Oldukça bilge biriydi ve krallar ve kraliçeler çocuk istediğinde, kraliçelerin hep bir cadıyı görmeye gittiğini biliyordu. Bu yüzden kraliçeye cadının adresini verdi ve kraliçe çok korksa da cadıyı görmeye gitti. Cadı o esnada mağaranın ortasında yakıldığı ateşin başında oturuyor, bakır bir kazanın içinde kaynayan bir şeyi karıştırıyordu.

“Ne istiyorsun şekerim?” diye sordu kraliçeye.

“Eğer lütfederseniz,” dedi Kraliçe, “Bir bebek istiyorum, güzel bir bebek. Hiçbir masraftan kaçınmayız.

Kocam dedi ki...”

“Biliyorum,” dedi cadı sözünü keserek, “Kocanı çok iyi tanıyorum. Demek çocuk istiyorsunuz ha? Bunun size keder getireceğini biliyor musunuz?”

“Bize ilk önce neşe getirecektir,” dedi kraliçe.

“Büyük kederden bahsediyorum,” dedi cadı.

“Getireceği neşe daha büyük olacaktır,” diye cevap verdi kraliçe.

Bunun üzerine cadı, “Peki, senin dediğin gibi olsun,” dedi, “Gördüğüm kadarıyla istediğini almadan buradan gitmeyeceksin.”

“Böyle bir durumda kral çok sinirlenecektir,” dedi zavallı kraliçe.

“Öyle olsun bakalım,” dedi cadı başını sallayarak, “Peki, bu çocuk için bana ne vereceksin?”

“Ne isterseniz veririm,” dedi kraliçe hiç düşünmeden.

“O zaman başındaki altın tacı istiyorum.”

Kraliçe hiç tereddüt etmeden tacı başından çıkardı.

“Gerdanlığını ve mavi safirlerini de.”

Kraliçe hemen çıkarıverdi onları da.

“İncili bileziklerini de ver.”

Kraliçe onları da çıkarıp koyuverdi cadının önüne.

“Yakut küpelerini de istiyorum.”

Kraliçe bu sözü de ikiletmedi.

“Göğsüne taktığın zambakları da ver.”

Kraliçe onları da söküp çıkardı hemen.

“Ayakkabının tokalarındaki minik elmasları da alayım.”

Kraliçe ayakkabılarını da çıkarıp koydu ortaya.

Kadın önündeki kazanda kaynayan şeyi biraz daha karıştırıp kraliçeden aldığı her şeyi teker teker bu karışımın içine attı.

Kazandaki karışımdan sarı, mavi, kırmızı, beyaz ve gümüş renklerde köpükler çıkmaya başladı, ortalığa tatlı bir koku yayıldı ve cadı bunu bir küpe döküp tepesinden yılanlar sarkan kapı kemerinin dibinde soğumaya bıraktı.

Daha sonra kraliçeye dönüp, “Çocuğunun saçları başındaki taç gibi altın sarısı, gözleri safirler gibi mavi olacak. Dudaklarının kırmızılığını yakutlarından, teninin beyazlığını incilerinden alacak. Ruhu zambaklar gibi güzel, akli elmaslar gibi berrak olacak,” dedi.

“Oh, teşekkür ederim, çok teşekkür ederim,” dedi kraliçe, “Peki, ne zaman gelecek bebeğim?”

“Evine gittiğinde orada olacak.”

“Peki, kendiniz için hiçbir şey istemiyor musunuz? Minicik bir şey bile? İsterseniz size bir ülke bile verebilirim ya da çuval çuval elmaslar, ne dersiniz?”

“Hiçbir şey istemiyorum,” dedi cadı, “Elmas, mücevher istesem beş dakikada yaparım zaten.”

“Fakat ne olur, sizin için bir şey yapmama izin verin,” dedi kraliçe, “Cadılık yapmaktan yorulmadınız mı? Bir düşes, hatta bir prenses olmak istemez misiniz?”

“Şu hayatta istediğim tek bir şey var,” dedi cadı, kraliçenin ısrarları üzerine, “O da pazarlıkla elde edilecek bir şey değil.”

“Ne olur, söyleyin bana,” diye üsteledi kraliçe.

“Şu hayatta birinin beni sevmesini isterdim,” dedi cadı.

Bunun üzerine kraliçe gidip cadının boynuna sarıldı, yanaklarından öptü onu defalarca. “Ah, ben sizi canımdan çok seviyorum,” dedi, “Siz bana en büyük özlemimi bahsettiniz, bir bebek verdiniz. Eminim bebek de sizi çok sevecektir.”

“Belki de,” dedi cadı, “Keder zamanı geldiğinde beni çağır, bu öpücükler beni sana getirecektir. Şimdi, iksirini iç ve evine koş, haydi.”

Kraliçe küpte bekleyen karışımı içti, iyice soğumuştur. Yılanlı saçakların altından geçip dışarı çıktı. Yılanlar bu sefer gayet akıllı uslu durmuşlardı, hatta içlerinden bir tanesi kraliçenin arkasından reverans yapmaya bile çalıştı. Kuyruğundan asılı haldeyken bunu yapmak oldukça zordur elbette, ancak yılanlar artık kraliçenin kendi efendilerinin dostu olduğunu biliyorlardı, bu yüzden nazik olmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydılar.

Kraliçe eve gittiğinde bebek gerçekten de kraliyet zıbınları içinde beşiğinde yatıyor, bağıra bağıra ağlıyordu. Bileğine bağlanmış pembe kurdeleyi gören kraliçe bebeğin bir kız olduğunu hemencecik anladı. Ancak kral haberleri aldığı anda öfkeden saçını başını yolmaya başlamıştı.

“Ah, seni ahmak kadın!” diye bağırды, “Ne diye gidip de senin gibi ahmağın tekiyle evlendim ki? Varımı yoğumu ortaya döküp seni o cadının yanına bir kız çocuk için gönderdiğimi mi sanıyordun? Ben bir oğlan istiyorum, oğlan. Bir varisim olacaktı, bir prens,

bütün sırlarımı, büyülerimi ona öğretecek, öldüğümde krallığımı ona emanet edecektim. Eminim cadı sana ne istediğini sorduğunda bebeğin cinsiyetini söylemek aklına bile gelmedi, değil mi?”

Kraliçe başını eğip cadıdan bir bebek istediğini, erkek mi kız mı olduğunu söylemediğini kabul etmek zorunda kaldı.

“Öyle olsun bakalım,” dedi kral, “Öyle olsun. Henüz bir çocukken kızının keyfini çıkar.”

Kraliçe gerçekten de bunu yaptı. Hayatı boyunca hiç kızını kucağında sallayarak geçirdiği zamanki kadar mutlu olmamıştı. Yıllar geçtikçe kral büyücülükte iyice ustalaştı, sarayda ise giderek daha hırçın, daha huysuz olmaya başlamıştı. Bu esnada prenses de gün geçtikçe büyüyor, güzelleşiyordu.

Bir gün, kraliçe ve prenses birlikte sarayın arka bahçesine çıkmış, prensesin on sekizinci doğum günü için yapılan pastanın kırıntılarını havuzdaki balıklara atarken kral çıkageldi. Bakışları yıldırım kadar kara ve keskindi, kara kuzgunu da onu takip ediyordu. Karısına ve kızına karşı yumruğunu şöyle bir salladı, onları ne zaman görse bunu yapardı, zira kral olmasına rağmen pek kibar bir adam sayılmazdı. Kuzgun da havuzun kenarına konup gagasıyla balıkları kovalamaya başladı. Melun hayvan, en az sahibi kadar öfkeli ve huysuzdu.

“Kız işte,” dedi kral birdenbire, “Ahmaklığın her şeyi berbat ettikten sonra bile bunca yıldır yüzüme nasıl bakabiliyorsun, hayret ediyorum doğrusu.”

“Annemle böyle konuşma,” dedi prenses. On sekiz

yaşındaydı, artık büyüdüğünü düşünüyordu ve bu yüzden kralın karşısına dikilmeye karar vermişti.

Kral bir süre hiçbir şey söylemeden öylece bakakaldı. Öfkeden neredeyse nefesi kesilecekti. Ancak kralın kızına bir şey yapmasından korkan kraliçe araya girerek, “Kızım, sen karışma,” dedi.

Daha sonra kocasına dönerek, “Neden bu kadar endişeleniyorsun, anlamıyorum,” diye sözlerine devam etti. “Evet, çocuğumuz bir oğlan değil, bir kız. Ne var bunda? Sen de krallığını emanet edebileceğin kadar zeki bir genç adam seçer, kızını onunla evlendirirsin. Bütün hünerini, büyülerini de ona öğretirsin.”

Nihayet kralın dili çözölmüştü.

“Eğer evlenecek olursa,” dedi yavaşça, “kocası çok zeki bir adam olmalı, evet, çok zeki olmalı! Ona benim öğreteceğimden çok daha fazla sihir bilgisine haiz olmalı.”

Kraliçe bu sözlerin arkasından iyi bir şey gelmeyeceğini hissediyordu.

“Ah,” dedi, “sırf beni savunmaya kalktı diye kendi çocuğunu cezalandırma sakın.”

“Kimseyi cezalandıracak değilim,” dedi, “Babasına saygı göstermeyi öğreteceğim ona, hepsi bu.”

Başka hiçbir şey söylemeden çıkıp saraya kurdurduğu laboratuvara gitti, bütün gece onu bunu kaynatarak, büyüler yaparak, sararmış sayfalarında küf lekeleri olan eski, deri kaplı kitaplardan tuhaf tuhaf yazılar okuyarak uğraştı durdu.

Ertesi gün olduğunda her şeyi ayarlamıştı. Prensesi alıp denizin ortasında, her yerden çok uzakta bir

adada tek başına duran Issız Kule'ye götürdü. Yanına çeyiz olarak saklaması için bir sürü eşya verdi ve her ay ona çok büyük miktarda para getireceğini söyledi. Kızına göz kulak olması için de güçlü bir ejderhayla, ellerine doğmuş olan bir grifini* görevlendirdi. Oradan ayrılmadan önce de kızına dönüp, "Sen burada kalacaksın kızım," dedi, "Zeki bir adam gelip de seninle evlenene kadar da buradan çıkmayacaksın. Seninle evlenecek kişi bu adanın etrafındaki dokuz girdabı aşacak, ejderha ile grifini alt edecek kadar zeki olmalı. O gelene kadar da sen ne yaşlanacak ne de akıllanacaksın. Zaten yakında biri çıkıp gelecektir eminim, sen de o zamana kadar gelinliğini filan diler, oyalanırsın işte."

Kral bunları söyleyip yıldırımların taşıdığı arabasına bindi, havaya yükselip kayboldu. Zavallı prenses, artık yanında bir ejderha ve bir grifinle birlikte bu kimsesiz yerde bir başınydı.

Kızı etrafı girdaplarla çevrili bir adadaki korkutucu bir kuleye kapatıldığı için kraliçe gece gündüz ağladı, ancak bir süre sonra aklına cadının keder zamanı gelip çatığında kendisini çağırmasını istediği geldi. Cadı gerçekten de çağırıldığı anda geldi ve kraliçe ona her şeyi anlattı.

"Bana verdiğin öpücüklerin hatırına, sana yardım edeceğim," dedi cadı, "Yapabileceğim tek bir şey var, işe yarar mı bilmem. Kızın bir büyüünün etkisi altında. Seni ona götürebilirim, ancak önce seni taşı

* Kartal başlı, mitolojik bir ejderha türü.

çevirmem, kızın büyüünün etkisinden kurtulana kadar da senin taş olarak kalman lazım.”

“Gerekirse bin sene boyunca taş olmaya razıyım,” dedi zavallı kraliçe, “Yeter ki çocuğumu dünya gözüyle bir kez daha göreyim.”

Böylece cadı, kraliçeyi evrendeki her şeyden, hatta yıldırımlardan bile daha hızlı olan güneş ışınlarının çektiği arabasına bindirdi ve Dokuz Girdaplı Ada’daki Issız Kule’ye kadar gittiler. Prenses kulenin odalarından birinde yere oturmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, ejderha ve grifin de kulenin iki yanında nöbet tutuyorlardı. Kızcağızın ağlamalarından hiç etkilenmiş gibi değillerdi.

“Ah, anne, anneciğim,” diye bağırdı kız kraliçeyi görünce. Boynuna öyle bir sarıldı ki, bir daha hiç bırakmayacak gibiydi.

“Şimdi beni dinleyin,” dedi cadı, “Ağlayıp sızlanmanın kimseye bir faydası yok. Sizin için bir iki küçük şey yapabilirim sadece. Zamanın prensesi yıpratmasına izin vermeyeceğim. Kurtarıcısı gelene kadar burada ne kadar zaman geçirirse geçirsin, ona altı üstü bir gün gibi gelecek. Sana gelince sevgili kraliçe, sen taş olup kulenin kapısında duracaksın. Bu çok büyük bir büyüdür, muhtemelen bunu yaparak bütün cadılık güçlerimi kaybedeceğim. Seni taşa çevirecek sözleri söylediğimde, ben de değişeceğim. Olur da bir gün taş olmaktan kurtulursak, o zaman ben artık bir cadı değil, sıradan, mutlu ve yaşlı bir kadın olacağım.”

Üçü birbirlerine tekrar sarıldılar, cadı tılsımlı sözcükleri söyledi. Artık kapının her iki yanında taştan

birer kadın vardı. Bir tanesinin başında taştan bir taç ve elinde taş bir asa, diğerinin elindeyse üzerinde kelimeler yazan bir tablet vardı. Ne kadar iyi eğitilmiş olurlarsa olsunlar, ejderha ve grifin bu yazıları asla okuyamazlardı.

Artık prenses için bütün günler tek bir günmüş gibi geçiyordu ve sanki annesi hemen bir sonraki gün taş halinden kurtulup onu yeniden öpecekmış gibiydi. Yıllar böylece geçti, zalim kral bu hayata veda etti ve krallığını bir yabancıya bıraktı. Dünya da günden güne değişiyordu, değişmeyen tek şey adaydı. Ne dokuz girdapta bir değişme vardı, ne grifinde, ne ejderhada ne de taş dönmüş kadınlarda. Ve bütün bu süre boyunca prensesin kurtarılacağı gün yavaş yavaş geliyordu. O günün geldiğini prenses hariç kimse görmüyordu, prenses de her gece rüyalarında görüyordu bunu zaten. Onlarca, yüzlerce yıl geçti aradan. Dokuz girdap hâlâ adanın etrafında dönüyor, prensesi kurtarmaya gelen prenslerin olduğu nice gemileri yutup parçalıyordu. Koca deniz ayrıca çok çok uzaklardan gelip de girdapları görünce “Alesta tiramola!” diye bağırıp geri dönen, güvenli ve rahat krallıklarına koşan prensleri de görmüştü.

Prensesi kurtaracak olan bu prenslerden hiçbirisi değildi. Yıllar böylece geçip gidiyordu.

Artık insanın toplamayla hesaplayamayacağı kadar zaman geçtikten sonra bir gün, genç bir denizci, maharetli bir kaptan olan amcasıyla birlikte yelken açtı. Genç denizci de gemi idaresinde epey becerikliydi, şiddetli fırtınalarda bile geminin burnunu

dosdoğru tutmayı başarırdı. Denizciliğinin dışında, zekâsı ve merhameti de oldukça gelişmişti, bir prens se layık erdemleri vardı.

Bütün dünyada herkesten, her şeyden daha akıllı olan bir şey vardır ve bu şey prens olmaya layık olan insanların kimler olduğunu her zaman bilir. İşte bu şey yedi kat gökyüzünün ta tepesinden gelip bir gün bu genç denizcinin kulağına fısıldadı.

Denizci o şeyin sesini duydu. Ne duyduğunu bilmiyordu ama bir şey duyduğuna emindi. Dürbününü alıp gecenin karanlığında simsiyah görünen denizin etrafına bakındı ve uzakta, çok uzakta bir ışık gördü. Hemen amcasının yanına gidip; “Ne bu ışık, biliyor musun?” diye sordu.

Kaptan uzakta parlayan ışığa endişeyle bakıp yeğenine döndü, “Sakın ola Nigel, o tarafa dümeni kırayım demeyesin,” dedi, “Bugünkü haritalarda görünmez bu ışığın geldiği yer, ancak benden önce büyükbabama, ondan da önce onun büyük büyükbabasına ait olan bir haritada görmüştüm ben burayı. Dokuz Girdaplı Ada’nın üstünde duran Issız Kule’nin ışığı bu. Büyükbabam daha küçük bir çocukken kendi büyük büyükbabasından o kulede bir tılsımla lanetlenmiş, kurtarılmayı bekleyen bir prensesin yaşadığını duymuş. Dediklerine göre prenses günden daha güzel, çiy tanelerinden daha narinmiş. Ancak bu hikâye doğru bile olsa, onu kurtarmanın yolu yok evladım. Bu yüzden sakın ola o tarafa gideyim deme, zaten büyük ihtimalle bir peri masalından başka bir şey de değildir, ortada prenses filan

yoktur. Ancak bu masalın gerçek olmaması, girdapların da gerçek olmadığı anlamına gelmiyor. Gayet gerçek onlar.”

Ancak amcası ne derse desin, o günden sonra Nigel o kuleye gitmekten başka bir şey düşünemez oldu. Denizde oradan oraya seyahat ederken bazen gece yarıları Dokuz Girdap’ın ötesinde parlayan Issız Kule’nin ışığını görüyordu. Bir gece gemi kıyıda demirli durur, kaptan da yatağında uyurken, Nigel teknelerden birini alıp yalnız başına, kuleye doğru ilerlemeye başladı. Bir süre yol aldıktan sonra ışığa çok yaklaşımadan durdu, zira gecenin bir yarısı nereye gittiğini görmeden girdapların içine düşmek istemiyordu.

Gün doğduğunda Issız Kule güneşin ışıklarıyla yeni yeni pembeleşmeye başlamış olan doğuda karanlık bir gölge gibi duruyordu. Kulenin hemen dibinde kara renkli sular bir girdap oluşturmuş, kükreterek akıyordu. Böylece o gün ve o günden sonraki altı gün boyunca prens ne ileri gitti ne de geri. Yedi gündür suyu izlemesine rağmen aklına tek bir şey bile gelmiyordu. Hâlbuki yedi gün boyunca tek bir şeyi düşünürseniz en azından bir fikir edinmeniz gerekirdi. En azından ilgisiz şeyler düşünmeye başlardınız, ancak prensin akli tıpkı bulanık bir su gibiydi, bir türlü durulmuyordu.

Bir hafta boyunca fark edebildiği tek şey, suların bir gün boyunca geçen her 1440 dakikada bir yalnızca beş dakikalığına durulduğuydu. O esnada sular çekiliyor, adanın sarı kumlarını açığa çıkarıyordu.

Bu sürekli oluyor, ancak her gün, bir önceki günden beş dakika daha erken gerçekleşiyordu. Geminin kronometresini kullanarak her şeyi hesaplamıştı.

Böylece sekizinci gün geldiğinde, öğlen saatinden beş dakika önce, Nigel hazırlandı. Vakit gelip de girdaplar aniden durup sular çekilince küreklerine asıldığı gibi teknesini sarı kumlara çıkardı. Hiç vakit kaybetmeden tekneyi iple bir mağaraya çekip beklemeye başladı.

Öğlen saatini tam bir saniye geçe, girdaplar yeniden yükselmeye başladı ve Nigel saklandığı yerden çıktı. Kayadan oyulma bir balkonda altın saçlı, yeşil elbiseli, gün kadar güzel prensesi gördü ve hemen onunla tanışmaya gitti.

“Seni kurtarmaya geldim,” dedi, “Ne kadar güzel-sin bir bilsen!”

Gülümseyerek denizcinin ellerini tutan prens, “Ne kadar yiğit, ne kadar zeki bir genç adamsın sen böyle!” diye karşılık verdi.

Denizci prensesin ellerini öptü.

“Yarın, dalgalar yeniden durulduğunda, tekneme bindirip götüreceğim seni buradan,” dedi.

Prensес bunun üzerine, “İyi ama ejderhayla griffin ne olacak?” diye sordu.

“Ne!” dedi Nigel şaşkınlıkla, “Bir de ejderhayla griffin mi var? Ne bileyim, onları da öldürürüm herhalde.”

Prensес yetişkin edalarıyla, “Ah, saçmalama,” dedi. Ne zamandır adada olduğunu kendisi bilmesе bile, prenses tılsımdan dolayı hâlâ on sekiz yaşındaydı ve yetişkin gibi davranmayı çok seviyordu. “Ne

kılıcın var, ne kalkanın, nasıl öldüreceksin koca koca canavarları?”

“Ne yani, hiç uyumaz mı bu yaratıklar?”

“Yani, uyurlar tabii,” dedi prenses, “ancak her yirmi dört saatte yalnızca bir kere uyurlar. Uyuduklarında ejderha taşla döner, grifin ise rüya görür. Grifin her gün çay saatinde uyur ama ejderha günde sadece beş dakika uyuyor, o da her gün bir öncekinden üç dakika daha geç.”

“Bugün kaçta uyudu peki?” diye sordu Nigel.

“Tam on birde,” dedi prenses.

“Ah,” dedi Nigel, “sen hesaplayabilir misin?”

“Hayır,” diye cevap verdi prenses. “Hesaplamaları pek beceremem.”

“O zaman ben hesaplayacağım demektir. Gerçi çok zor iş, günler sürebilir.”

“Hemen başlama o zaman,” dedi prenses, “Daha yeni geldin, haydi sohbet edelim biraz.”

Böylece oturup uzun uzun sohbet ettiler.

“Uzun zamandır burada olduğumu biliyorum,” dedi prenses, “Ama zamanın ne olduğunu anlamıyorum artık. Düğünüm için şu gelinliğin üstüne ipekten çiçekler işleyip durdum. Ev işlerini grifin yapıyor. Kanatlarını şöyle bir çırpıyor, ortalıkta ne toz kalıyor, ne kir. Ejderha da yemek pişiriyor. İçinde ateş olduğu için çok zorlanmıyor elbette. Zaman nedir tam olarak bilmiyorum artık ama düğün zamanının geldiğini biliyorum, çünkü yakasına bir papatya, göğsüne bir zambak daha işleyince gelinliğim hazır olacak.”

O esnada kayaların üzerinden sert takırtılar ve derin nefes sesleri gelmeye başladı. “Ejderha bu,” dedi prenses. “Sen burada kal, saklan. Bu esnada hesaplamaları yap. Görüşmek üzere.” Prensес koşarak uzaklaştı.

Yapılması gereken hesaplama şuydu, eğer girdaplar her yirmi dört saatte bir duruluyor ve bu her gün bir önceki günden beş dakika daha erken oluyorsa, ejderha da her gün bir defa ve her gün bir öncekinden üç dakika daha geç uyuyorsa, hangi gün hangi saatte sular ejderha uyumadan üç dakika önce çekilir?

Bu size çok basit bir hesap gibi görünebilir. Çünkü siz iyi okullara gittiniz, derslerinize çalıştınız. Ama zavallı Nigel için durum böyle değildi. Eline bir kireçtaşı alıp kayalara yaza yaza hesaplamaya çalıştı günleri ve saatleri. Ancak ne yaparsa yapsın, bir türlü sonuca ulaşamıyordu. Her seferinde bir sonuç çıkarıyordu aslında ancak bu sonuçlar birbirini tutmuyordu. Hangi cevabın doğru olduğunu ise bilmiyordu.

Prens bu hesabı yapabilmenin her şeyden daha önemli olduğunu düşünüp kendini zorlarken, prenses geri geldi. Artık hava kararıyordu.

“Saatlerdir uğraşıyorsun,” dedi, “Daha bitiremedin. Al bunu, sana kapıda duran heykelin elindeki taş tableti getirdim. Üzerinde rakamlar var. Belki cevabı bulmana yardım eder.”

Tabletin üzerinde şunlar yazıyordu:

“Dokuz Gün Sonra
Sular 24.

Ejderha 27.

Grifin insan yapımı.”

Nigel sevinçle ellerini çırpı.

“Ah prenses,” dedi, “doğru cevabın bu olduğunu biliyordum. Hemen bir kontrol edeyim.” Nigel hesaplamalarını tersine yaparak cevabın doğru olduğuna emin oldu.

“O zaman geriye sadece beklemek kalıyor,” dedi. Öyle de yaptılar.

Prensес her gün Nigel’in yanına geldi, ona ejderhanın pişirdiği yemeklerden getirdi. Nigel o esnada karaya ilk çıktığı yerdeki mağarada bekliyordu. Prensес geldiğinde onunla sohbet ediyor, prenses gittiğinde onu düşünüyordu. Uzun yaz günleri gibi mutlu zamanlardı. En sonunda bekledikleri gün geldi çatı. Nigel ve Prensес planlarını yaptılar.

“Bu ejderha seni incitmez değil mi?” dedi Nigel.

“İncitmez,” dedi prenses, “ama keşke seni de incitmeyeceğinden emin olabilsem.”

“Prensесim,” dedi Nigel yumuşak bir sesle, “iki büyük gücü, aşkın ve matematiğin gücünü yanımıza aldık. Bunlar dünyadaki her şeyden daha güçlüdür.”

Sular çekilmeye başladığında, Nigel ve prenses el ele tutuşup açıkta kalan kumlara doğru koşmaya başladılar. Karşıda, balkonun altında ejderha nöbet tutuyordu. Nigel prensese sarılıp onu öptü. Grifin de o esnada Issız Kule’nin merdivenlerini arşınılıyordu. O esnada ejderha onları gördü ve öfkeyle öyle bir çığlık attı ki, sanki yirmi buharlı motor birden basınçla buharlarını boşaltıyor gibiydi.

İki sevgili, ejderhaya öylece bakakaldılar. Gerçekten korkunç bir yaratıktı. Kafasındaki deri yaşlılıktan beyazlamıştı, sakalı o kadar uzundu ki, yürürken pençelerine takılıyordu. Kanatları denizin tuzlu sularından beyazlamıştı, kuyruğu uzun, kalın ve beyazdı. Bu haliyle kocaman bir ipek böceğine benziyordu. Pençeleri kasaturalar gibi sipsivriydi.

“Elveda sevgilim,” diye bağırdı Nigel ve sarı kumlardan denize doğru koşmaya başladı. Koluna bir halatın ucu bağlanmıştı.

Ejderha artık kayalıktan aşağı doğru inmiş, sarı kumların üstünde Nigel’i denize doğru kovalıyordu. Büyük ayakları kumun üstünde delikler açıyor, uzun kuyruğu bir teknenin bırakacağı türden izler bırakıyordu. Islak kumlara batmamak için sürekli ateş üflüyor, kayaların aralarından akan suları buharlaştırıyordu.

Ejderha hâlâ Nigel’in peşindeydi. Prenses buharlaşan sular yüzünden hiçbir şey göremiyordu, bu yüzden oturup ağlamaya başladı ancak Nigel’in ona tembihlediği gibi halatın diğer ucunu sağ elinde sıkı sıkı tutuyordu. Sol elinde ise sürekli kontrol ettiği kronometre vardı. Bir gözünü kronometrede tutuyor, halatı çekmesi gereken zamanın gelmesini bekliyordu.

Nigel kumların üstünde koşuyor, ejderha da onun peşini bırakmıyordu. Sular çekilmiş, küçük dalgalar hafif hafif kumları yıkıyordu.

Artık suyun kenarına gelmişlerdi. Nigel durup arkasına baktı, ejderha öfkeyle çılgınlık atarak ona

doğru geliyordu. Ancak attığı çığlığı bitiremedi, birdenbire kendisini çok uykulu hissetti, hemen toprakların kuru kısmına doğru koşmaya başladı, zira sular yükseldiğinde girdapların ortasında kalmak istemezdi. Ama ejderha güvenli kıyıya ulaşmadan uyku ejderhayı yakalayıp taşla çevirdi. Bunu gören Nigel canını kurtarmak için tekrar kumlara doğru koşmaya başladı, sular yeniden yükselmeye başlamıştı. Girdapların uykusu sona ermek üzereyken takılıp düştü. Sığ suda çırpına çırpına yüzmeye çalışırken prenses bütün gücüyle elinde tuttuğu halatı çekerek Nigel'i kuru, güvenli kayalıklara getirdi. Tam o esnada deniz bir anda yükseldi ve girdaplar adanın etrafını sardı.

Ejderha girdapların altında kalmıştı, tam boğulmak üzereyken gözlerini açtı ve bu onun gözlerini son açışı oldu.

Girdapların ejderhayı yutup götürdüğünü gören Nigel, "Şimdi sıra grifinde," dedi. Prensес Nigel'i yavaşlanağından öperek gelinliğinin göğsündeki son zambanın son yaprağını işlemeye gitti. Taş tablette grifinin insan yapısı olduğu yazıyordu, prenses sürekli bunu düşünmeye başladı. Ertesi gün gelip Nigel'e; "Grifin yarı aslan, yarı kartal," dedi, "Aslanla kartalın diğеr yarıları da birleşince bir leogrif oluyor. Hiç öyle bir yaratık görmedim gerçi hayatımda. Neyse, aklıma bir şey geldi."

Böylece oturup bir plan yapmaya başladılar.

O gün çay saatinde grifin uykuya daldığında, Nigel yavaşça arkasından yaklaşıp kuyruğuna bastı, o

esnada prenses de, “Dikkat et, arkanda bir aslan var,” diye bağırdı avazı çıktığıınca.

Rüyasının ortasında bir anda uyanan grifin kafasını çevirdiğinde arkasında bir aslankuyruğu gördü, hemen onu gagalamaya başladı. Griffin büyücü kral tarafından iki hayvanın yarısı birleştirilerek yapılmıştı ve aslına bakarsanız bu iki ayrı şey birbirine hiç alışamamıştı. Şimdi grifinin kartal olan yarısı uyku sersemliğiyle bir aslanla dövüştüğünü sanıyordu, nasıl var edildiği aklından çıkıvermiş gibiydi. Griffin yerlerde yuvarlana yuvarlana kendisiyle kavga etmeye devam etti. En sonunda kartal yarısı, aslan yarısını öldürene kadar gagaladı. O esnada aslan yarısı da kartal yarısını pençeleriyle paramparça etmişti. Hayvan böylece kendi kendini telef etti.

“Zavallı grifin,” dedi prenses, “Ev işlerini çok iyi yapardı, hep ejderhadan daha çok sevmiştim onu. Ejderha gibi huysuzun teki değildi.”

O esnada prenses, arkasında yumuşak ayak sesleri duydu. Dönüp baktığında annesi oradaydı. Griffin öldüğü anda taş halinden kurtulmuştu ve kızına sarılmak için yanına gelmişti. Cadı da yavaş yavaş üstünde durduğu sütun kaideden aşağı iniyordu, yıllardır hareketsiz durduğundan yaşlı bacakları biraz tutulmuştu.

Herkes her şeyi birbirine uzun uzun anlattıktan sonra cadı, “Peki, girdaplar ne olacak?” dedi.

Nigel ne yapacaklarını bilmediğini söyledi. Bunun üzerine cadı, “Artık bir cadı olmayabilirim ama bildiklerimi de unutmadım tabii ki,” dedi, “Büyücü

kral bu girdapları suya dokuz damla kan damlatarak yapmıştı. O kadar kötü bir kandı ki bu, deniz o zamandan bu yana bu kandan kurtulmaya çalışıyor, girdapların sebebi de bu. Şimdi yapman gereken tek şey sular çekildiğinde oraya gitmek.”

Nigel kendisine söyleneni yaparak sular çekildiğinde ilk girdabın kumlar üzerinde iz bıraktığı yere gitti. Burada büyük, kırmızı bir yakut vardı. Kötü kalpli kralın denize damlattığı kanın ilk damlasıydı bu. Nigel ertesi gün ikinci girdabın iz bıraktığı yerde bir yakut daha buldu, bu dokuz gün boyunca böyle devam etti. Dokuzuncu günün sonunda deniz artık sakin ve durgundu.

Dokuz yakutu daha sonra toprağı ekerken kullandılar. Toprağı sürmek istiyorsanız, oraya bir yakut atmanız yetiyordu. O zaman toprak o lanetli yakuttan kurtulmak için kendi kendini evirip çevirmeye başlıyordu, sabah olduğunda ise bütün tarla sürülmüş, toprak havalanmış oluyordu. Kralın lanetleri bir işe yaramaya başlamıştı.

Deniz durulduğunda, uzaktan gemilerle insanlar olup bitenleri öğrenmeye geldiler. Görkemli bir saray inşa edildi, prenses ve Nigel evlenip ömürlerinin sonuna kadar mutlu yaşadılar.

Taştan ejderha hâlâ suların dibinde durmakta; sular çekildiğinde ortaya çıkıyor, çocuklar onun üstüne çıkarak oyunlar oynuyorlar. Grifinin parçaları ise sarayın çiçekli bahçesine gömüldü, ev işlerinde çok iyi bir hayvancağızdı ve bir kadını sevdiğinden ayırmak için yaratılmış olması onun suçu değildi nihayetinde.

Ejderha Terbiyecileri

Bir zamanlar eski, çok eski bir kale vardı. O kadar eskiydi ki, duvarları, kuleleri, geçitleri ve kemerleri yıkılmış, harabeye dönmüştü. Kalenin eski görkeminden izler taşıyan sadece iki oda kalmıştı geride ve demirci John da demirhanesini buraya kurmuştu. Herkesinki gibi bir evde yaşamaya gücü yetmiyordu John'un, bu harabe için kimse ondan kira da istememişti çünkü kalenin sahipleri, onların varisleri ve varislerin varisleri yıllar önce ölüp gitmişti. John burada körüklerini üfler, demirlerini döver, ne iş bulursa yapardı. Yine de çok işi olmazdı, zira insanlar işlerin çoğunu şehrin kendisi de demirci olan belediye başkanına götürürdü. Başkan işi epey büyüttü, şehrin meydanında koca bir demirhanesi, hepsi ağaçkakan gibi çalışan on iki çırağı, çıraklarla ilgilenen on iki ustası ve kendi yaptığı otomatik çekici ile elektrikli körükleri vardı. Demirhanesi de epey derli topluydu. Haliyle şehirdeki insanlar atlarına nal çaktırmaları veya demir kürek saplarını düzelttirmek istediklerinde doğruca başkana gidiyorlardı. Demirci John, elinden geldiğince çalışıp çabalyor, ancak

şehre yeni gelmiş ve meydandaki demirciden bihaber olan yolcuların ufak tefek işlerini yapabiliyordu. İki oda oldukça sıcak ve korunaklıydı ancak çok büyük değildi. Bu yüzden demirci eski demirlerini, ufak tefek eşyalarını, odunlarını, iki azıcık kömürünü kalenin altında, eskiden zindan olarak kullanılan yerde saklıyordu. Zindan epey iyiydi aslında. Yüksek, güzel bir tavanı ve duvara sabitlenmiş demirleri vardı. Bunlar esirleri bağlamak için kullanılıyordu ve oldukça sağlamlardı. Zindanın bir ucunda kırık dökük merdivenler kimsenin neresi olduğunu bilmediği bir yere gidiyordu. Bu kalenin eski ve şaşıaalı zamanlarında burada yaşamış olan efendiler bile bu merdivenlerin nereye gittiğini bilmiyorlardı ancak ara sıra bazı esirleri alıp aşağıda ne olduğunu öğrenmek amacıyla oraya gönderirlerdi. Esirlerden hiçbirini geri dönmemişti elbette. Demirci de bugüne kadar en fazla yedinci basamağa kadar inmiş, bundan daha ileri hiç gitmemişti.

Demirci John'un bir eşi, bir de küçük bir çocuğu vardı. Karısı ev işleriyle uğraşmadığı zamanlarda bebeğiyle ilgilenir, babasıyla yaşadığı zamanları düşünerek içli içli ağlardı. Kadının babası çok iyi bir evde yaşardı, on yedi tane de ineği vardı. O zamanlar John yaz akşamları onu görmeye gelir, gömleğinin yakasına da çiçekler takardı. Çok yakışıklıydı. Ama şimdi John yaşlanmıştı, saçlarına aklar düşüyordu. O gençlik ateşi sönmüş, yerine açlık ve sefalet gelmişti. Bebeğe gelince, zaman zaman ağlardı evet ama gece olup da annesi onu yatağa yatırdığında asıl ağlaması

başlardı. Sabaha kadar bir türlü susmaz, annesine azıcık bile rahat vermezdi. Kadın her zaman çok yorgun olurdu.

Bebek gece doğru düzgün uyumadığı zamanlarda gündüz uyuyup uykusunu alabilirdi ancak annesinin böyle bir şansı yoktu. Yorgunluktan ve üzüntüden harap olan kadının gözleri sürekli yaşlıydı.

Bir akşam demirci işiyle uğraşıyordu. Çok zengin bir kadının keçisi için nal yapıyordu, kadın keçinin bütün ayaklarına nal yaptırmadan önce bir denemek istiyordu. O hafta John'a gelen tek iş buydu. O çalışırken karısı da bebekle ilgileniyordu ve nedense o akşam ağlamıyordu.

O esnada, körüklerin ve çekiçlerin seslerinin dışında bir ses daha duyuldu. Demirci ve karısı birbirlerine baktılar.

“Ben bir şey duymadım,” dedi demirci.

Karısı, “Ben de duymadım,” diye yanıtladı.

Ancak ses giderek yükseldi, ikisi de sesi duymamak için öyle büyük çaba sarf ediyorlardı ki, demirci keçi nalına giderek daha sert vuruyor, kadın da bebeğe olanca sesiyle ninni söylüyordu.

Ancak körük, çekiç ve ninni seslerinin içinde bu ses de giderek yükseliyor ve onlar sesi duymamak için uğraştıkça daha çok duyuyorlardı. Bu ses, kocaman bir canlının hırlama seslerine benziyordu ve bunu duyduklarını kabul etmemelerinin sebebi sesin demirlerin, odunların ve azıcık kömürün durduğu, içerideki merdivenlerin nereye gittiği belli olmayan zindandan geliyor olmasıydı.

“Zindanda bir şey olmasına imkân yok,” dedi demirci alnındaki teri silerek, “Hatta gideyim de biraz daha kömür getireyim lafı geçmişken.”

“Hiçbir şey yok elbette orada, nasıl olsun ki?” dedi karısı. Kendilerini aşağıda hiçbir şeyin olmadığına ikna etmek için o kadar uğraşmışlardı ki, neredeyse buna inanacaklardı.

Demirci bir eline küreğini, öteki eline perçinleme için kullandığı çekicini aldı, parmağının ucuna eski gaz lambasını taktı ve kömür almak üzere aşağı indi.

“Çekici aşağıda bir şey olduğunu düşündüğüm için almıyorum bu arada,” dedi karısına dönerek. “Büyük kömür parçalarını kırmak için alıyorum.”

“Tabii, anlıyorum,” dedi karısı. Daha o öğlen önlüğüne doldurup getirmişti kömürleri hâlbuki, aşağıdakilerin kömürden ziyade kömür tozu olduğunu gayet iyi biliyordu.

Demirci dönen merdivenlerden zindana inip merdivenin dibinde durdu. Zindanın gerçekten boş olduğunu görmek için gaz lambasını kafasının hizasında tutuyordu. Zindanın yarısı boştu, orada burada demir çubuklar, odunlar vardı. Ancak diğer yarısı boş değildi. Aksine, oldukça doluydu. Zindanın yarısını dolduran şey ise bir ejderhaydı.

Baştan aşağı titremeye başlayan demirci, “Nerden geldiği belli olmayan şu melun merdivenlerden geldi buraya belli ki,” diye düşündü kendi kendine ve dönen merdivenlerden yukarı doğru sessizce geri çıkmaya çalıştı.

Ancak ejderha çok çevikti, bir pençesini uzattığı

gibi demirciyi bacağından yakaladı. Canavar hareket ettikçe birbirine çarpan bir sürü anahtar ya da rüzgâr altında titreşen demir plakalar gibi ses çıkarıyordu.

“Dur bakalım,” dedi ejderha hırıltılı sesiyle, sanki islandığı için patlamayan bir havai fişek gibiydi.

“Vay başıma gelenler,” dedi zavallı John, ejderhanın pençesinde iyiden iyiye titremeye başlamıştı. “Bu gariban demircinin sonu da böyle gelecekmiş demek ki!”

Ejderha bu sözler karşısında şaşırmış görünüyordu.

“Bir daha söylesene, ne dedin?” dedi kibarca.

John yavaş yavaş tekrarladı söylediklerini: “Bu – gariban – demircinin – sonu – da- böyle – gelecekmiş – demek – ki.”

“Hiç aklıma gelmeyecek şey,” dedi ejderha, “Şu işe bak sen! Gökte ararken yerde buldum seni.”

“Benim de kaderim buymuş,” dedi dişleri titremekten birbirine çarpan John.

“Hayır, öyle demek istemedim,” dedi ejderha, “Kanatlarımdan birinin bazı yerleri hemen eklemlerin üstünde yerinden çıktı. Sen düzeltebilir misin bunu?”

“Tabii ki efendim,” dedi John kibarca. Ejderha bile olsa müşteri müşteriydi ne de olsa ve müşterilere karşı kibar davranmak gerekirdi.

“İşinin ehlisindir tabii, ne olduğunu bir bakışta anlarsın değil mi?” diye devam etti ejderha, “Gel de bak şu pullarımın altına.”

Ejderha pençesini gevşettiğinde, John çekine çekine pulların altına baktı, kanat yerinden çıkmış,

öylece sallanıyordu. Eklem yerindeki pulları da iyice bir perçinlemek gerekecekti.

Ejderha neredeyse tamamen demirden yapılma bir zırhla kaplı gibiydi; sarımsı, kırmızıya çalan pas rengindeydi. Belli ki rutubete maruz kalmıştı, pulların altı ise tüylüydü.

Demir pullara, paslara bakarken John biraz olsun rahatlamıştı.

“Bir iki perçin işimizi görecektir efendim,” dedi, “Ama aslına bakarsanız bundan fazlası da gerekebilir.”

“O zaman işe koyul,” dedi ejderha, “Sen benim kanadımı iyileştir, gidip bütün kasabayı yiyeyim, işini iyi yaparsan en son seni yerim. Haydi bakalım.”

“Ben, en son yenilmek istediğimi sanmıyorum efendim,” dedi John.

“Tamam, o zaman ilk seni yerim,” dedi ejderha.

“İlk yenilmek de istemiyorum efendim,” diye cevap verdi John.

“Ne ahmak adamsın sen, daha ne istediğini bile bilmiyorsun,” dedi ejderha en sonunda, “Hadi gel, yap işini.”

“Açıkçası bu işi pek sevdiğimi söyleyemem efendim,” dedi John, “Gerçeği söylemeye mecburum. Her an kazalar olabilir. Bunu akılda tutmak gerekir. Gelip, ‘Lütfen beni perçinle, ben de en son seni yiyeyim’ derler size, sonra siz işe koyulur, pulları, eklemleri iyice bir perçinlersiniz, sonra ortalık duman ve ateş içinde kalır. O saatten sonra kurtuluş yoktur artık.”

“Söz veriyorum öyle bir şey olmayacak,” dedi ejderha.

“Böyle bir şeyi kasıtlı yapacağınızı sanmam efendim,” diye devam etti John. “Ama herkes yenilenen zırhının içinde şöyle bir gerinip rahatlamak ister ve burnunuzdan çıkacak minicik bir alev bile beni mahvedebilir. Şimdi, izin verin sizi bağlayayım.”

“Bağlamak mı? Bir ejderha için oldukça aşağılayıcı bir şey bu,” diye karşı çıktı ejderha.

“Atlari da hep bağlarız,” dedi John, “o da çok asil bir hayvandır bildiğiniz gibi.”

“Peki madem,” dedi ejderha, “Ama işin bitince beni çözeceğini nerden bileyim? Bana bir şey rehin vermen lazım, en değerli şeyini.”

“Çekicim var,” dedi John, “Çekici olmayan bir demirci hiçbir şeydir.”

“İyi de pullarımı perçinleyeceksen çekicini kullanman lazım,” dedi ejderha, “Başka bir şey düşünmen lazım, çabuk düşün ama yoksa ilk seni yerim.”

O anda yukarıda annesinin kucağında uyumakta olan bebek uyanıp bağıra çağıra ağlamaya başladı. Annesinin sessizliğinden yatma vaktinin geldiğini düşünmüş, böylece cıglığı koparıvermişti.

“Bu da ne böyle?” dedi ejderha, şaşkınlıktan demir pulları şingırdamıştı.

“Bebek sadece,” dedi John.

“O da nedir?” diye sordu ejderha, “Senin için kıymetli bir şey mi?”

“Yani, evet efendim, kıymetlidir,” diye cevap verdi demirci.

“O zaman al getir onu bana,” dedi ejderha, “işin bitene kadar benimle kalsın, böylece beni bağlamana

izin verebilirim.”

“Peki efendim,” dedi John, “Ama sizi uyarmam lazım, bebekler ejderhaları zehirler. Dokunursanız bir şey olmaz ama sakın ola ağzınıza alayım demeyin. Sizin gibi yakışıklı bir beyefendinin başına bir şey gelsin istemem.”

Bu iltifat ejderhayı memnun etmiş benziyordu. “Tamam, dikkat edeceğim,” dedi, “Şimdi git getir bakalım şu bebek mi neyse onu.”

John üst kata koştu, ejderhanın sabırsızlanmasından korkuyordu. Hayvan bir ayağa kalkmaya karar verecek olsa, zindanın çatısını yerle bir etmesi işten bile değildi. Hepsi enkaz altında can verirlerdi o zaman. Yukarı çıktığında karısı bebeğin ağlamalarına rağmen uyuyordu, John bebeği kucakladığı gibi aşağı indirdi, ejderhanın pençelerinin arasına koydu.

“Siz hafif hafif mırıldayın ona efendim,” dedi, “uslu duracaktır.”

Ejderhanın mırıltısı gerçekten de bebeğin öyle hoşuna gitti ki, ağlamayı kesiverdi.

John daha sonra hemen eski demirleri karıştırıp kocaman bir zincir ve insanların işlerine gönül verdiği zamanlarda yapılmış devasa bir tasma buldu. Aşkla, tutkuyla yapılmış bu eski eşyalar öyle sağlam olurdu ki, bir değil, on ejderhanın ağırlığını hiç zorlanmadan taşıyabilirlerdi.

John ejderhayı tasma ve zincirlerle bağladıktan sonra işe koyulup nerelere perçin gerektiğine bakmaya başladı.

“Altı, sekiz, on, yirmi, kırk,” dedi, “Benim demirhanemde bu kadar perçin yok, izin verirsiniz efendim, başka bir demirhaneye gidip eksik perçinleri alayım. Merak etmeyin, gecikmem.”

John bebeğini ejderhanın pençeleri arasında bırakıp zindandan çıktı, bebek ejderhanın mırıltıları arasında mutlu mutlu gülüyor, keyifle sağa sola kıvrılıyordu.”

John koştura koştura kasabaya gitti, soluğu başkanın demirhanesinde aldı.

“Zindanımda bir ejderha var,” dedi, “Zincirledim onu oraya, gelin bana yardım edin, bebeğim elinde.”

Olup biten her şeyi başkana anlattı.

Ancak o akşam demirhanedeki herkesin başka bir işi vardı. John’un zekâsına övgüler dizdiler ve bu meseleyi halledebileceğine güvendiklerini söylediler.

“İyi de bebeğim ne olacak?” dedi John.

“Ne yapalım?” dedi başkan, “Eğer bir şey olacak olursa, bebeğinin iyi bir sebepten dolayı öldüğünü unutma sakın.”

John umutsuzca eve döndü, karısına olup bitenleri anlatmaya başladı.

John daha sözünün yarısına bile gelmeden, “Ne demek bebeği ejderhaya verdim!” diye bas bas bağırdı kadın, “Ne biçim babasın sen!”

“Ben aşağı iniyorum. Arkamdan sen de gelebilirsin ve unutma, olmadık bir şey yapmazsan bebeğimizin başına hiçbir şey gelmez.”

Böylece demirci tekrar zindana indi, ejderha o esnada bebeğin ağlamasını engellemek için sürekli

mırıldıyordu.”

“Acele etsene,” dedi demirciyi görünce, “Bütün gece böyle mırıl mırıl uğraşamam ki!”

“Kusura bakmayın efendim, dedi demirci. “Ama bütün dükkânlar kapanmış, sabahı beklemek zorundayız maalesef. Ayrıca unutmayın, bebek size emanet ve ona dikkat edeceğinize söz verdiniz. Korkarım bu sizin için biraz yorucu olacak efendim, iyi geceler.”

Ejderhanın artık mırıldamaktan nefesi tükenecti neredeyse, bu yüzden bir süre sonra durdu ve sessizlik çöktüğünde herkesin uyumak üzere yataklarına gittiğini düşünen bebek çığlık atma zamanının geldiğine karar verdi.

“Olamaz,” dedi ejderha, “korkunç bir şey bu.” Pençesiyle bebeği pıspışladı ama bebeğin çığlıkları gide rek daha gürültülü olmaya başlıyordu.

“Çok yorgunum ama,” diye düşündü ejderha, “Rahat bir uyku çekerim diye düşünüyordum.”

Bebek durmadan çığlık atıyordu.

“Belli ki bana rahat yok,” dedi ejderha, “sinirlerim bozuldu.” Bebek ejderhaları uyuturken söyledikleri “Uyu Minik Ejderha” ninnisini söylemeyi denedi ancak bu bebeğin çok daha fazla çığlık atmasına sebep oldu. “Susturamıyorum ben bunu,” dedi ejderha kendi kendine. O esnada merdivende bir kadının oturduğunu fark etti. “Hey sen, bebeklerden anlar mısın?” diye sordu.

“Eh, biraz,” dedi bebeğin annesi.

“O zaman yalvarırım gel al şunu, ben de azıcık uyuyayım,” dedi ejderha esneyerek, “Sabah demirci

gelmeden geri getirirsin, olmaz mı?”

Böylece kadın bebeği alıp yukarı çıkardı. Ejderhayı bağlayıp bebeklerini de kurtardıkları için mutlu halde gidip yattılar.

Ertesi gün John tekrar aşağı inip ejderhaya her şeyi anlattı, kafesli bir demir kapı getirip merdivenlere bunu yerleştirdi. Ejderha günlerce öfkeyle bağırıp çağırdı ancak bunun bir fayda getirmediğini görünce kendini hırpalamayı bıraktı.

John tekrar koşarak başkanın yanına gitti. “Ejderhayı hallettim, şehri de kurtardım,” dedi.

“Ah, asil kurtarıcımız,” dedi başkan, “Sana güzel bir ödül verip, başına da defneyapraklarından bir taç takacağız.”

Başkan başta olmak üzere herkes güçleri yettiğince paralarını birleştirdi, bu parayı John’a ödül olarak vereceklerdi. Bu esnada başkan da şehrin şairinden bu olayı kutlamak için üç şiir yazmasını istedi. Şiirlerin parasını bizzat kendi cebinden ödeyecekti. Şiirler özellikle başkan ve şehrin ileri gelenleri tarafından çok sevildi.

İlk şiir başkanın gerçek bir asilzade gibi hareket edip ejderhanın zincirlenmesini sağlamasıyla ilgiliydi. İkinci şiirde şehrin ileri gelenlerinin başkana nasıl kahramanca yardım ettikleri anlatılıyordu. Üçüncü şiir ise şairin böylesine önemli bir olayla ilgili şiirler yazmaktan ne kadar mutlu olduğunu hakkındaydı.

Ödül olarak John’a verilecek para toplamda bin pound idi. Bir komite kurulup bu paranın üçte birinin başkan ve şehrin ileri gelenleri için verilecek bir

ziyafete, üçte birinin başkana ve şehrin ileri gelenlerine alınacak ejderha desenli altın madalyalara, üçte birinin ise kurulan komitenin masraflarına harcanması gerektiğine karar verdiler.

Böylece demircinin elinde kalan yalnızca defneyapraklı taç ve ejderhayı gerçekte kimin zincirlediği bilgisiydi. Yine de o günden sonra işler demirci için de biraz iyiye gitti. Öncelikle, bebek eskisi kadar ağlamıyordu artık. Keçileri olan zengin kadın John'un bu kahramanlığından öyle etkilenmişti ki, keçi nalları için ona fazladan para ödedi. Kısa süre sonra şehre uzak yerlerden turistler gelmeye başladı. Adam başı iki çeyreklik verip zindanın girişindeki demir kapının üzerindeki minik ızgaradan ejderhaya bakmak istiyorlardı. Bu esnada demircinin karısı da çay yapıyor, turistlerden fincan başına para alıyordu. Bütün bunlar sayesinde demircinin durumu iyiye gitmeye başlamıştı.

Adını babasından alan ve kısaca John dedikleri bebek Johnnie de gün geçtikçe büyüyordu. Kasabanın kalaycısının kızı Johnnie'nin en yakın arkadaşıydı. Sarı atkuyruklu ve mavi gözlü bir kız çocuğu olan Tina, Johnnie'yi çok severdi sevmesine ama bebekken ona ejderhanın nasıl baktığını dinlemekten de gına gelmişti kızcağıza.

İki çocuk ara sıra zindana iner, demir kapıdan ejderhaya bakarlardı. Bazen onun acı acı inlediğini de duyarlardı hatta. Bu şekilde yıllar geçti, çocuklar iyice büyümüştü artık.

Günlerden bir gün altın cüppeleri içinde yaban

tavşanı avlamaya gitmiş olan başkan ve şehrin ileri gelenleri, bağıra çağıra şehrin kapılarından içeri girdiler. Koca bir kilise boyunda topal, kambur bir devin şehre doğru geldiğini söylüyorlardı.

“O devin şehre gelmesini engelleyecek olana bin pound para vereceğim,” diyordu başkan.

Kimse ne yapacağını bilmiyordu, herkesin aklı karışmış gibiydi. Johnnie ve Tina birbirlerine şöyle bir bakıp hızla koşmaya başladılar.

Koşarak demirciye geldiler, zindana inen merdivenleri geçip demir kapıya vurmaya başladılar. “Kim var orada?” dedi ejderha, “Yabancı değil, biziz,” diye cevap verdi çocuklar.

Ejderha yıllardır zindanda tek başına kalmaktan o kadar sıkılmıştı ki, “İçeri gelin canlarım,” dedi çocuklara.

“İçeri geleceğiz ama ya bize ateş saçarsan ağzından?” dedi Tina.

Ejderha, “Hayatta yapmam öyle bir şey,” diye cevap verdi.

İki çocuk demir kapıdan girip ejderhanın karşısına oturdular. Ona dışarıda havanın nasıl olduğunu, gazetelerde neler yazdığını anlattılar uzun uzun. En sonunda Tina söze girdi: “Şehirde kocaman, topal bir dev var, seni istiyor.”

“Beni mi istiyormuş?” dedi ejderha, dişlerini göstererek, “Keşke buradan kurtulabilseydim!”

“Eğer biz seni serbest bırakırsak, o seni yakalayamadan kaçabilirsin.”

“Kaçabilirdim elbette,” diye cevap verdi ejderha,

“ama belki de kaçamazdım.”

“Ne yani, savaşmaz mısın o devle?” diye sordu Tina.

“Savaşmak mı?” dedi ejderha, “Olur mu öyle şey? Barıştan yanayım ben. Beni serbest bırakırsanız kendiniz görürsünüz.”

Böylece çocuklar ejderhanın zincirlerini ve tasmağını çıkardılar, hayvan zindanın duvarlarının bir kısmını yıkarak dışarı çıktı. Yalnızca demirhanenin kapısında biraz durarak demirciye kolundaki pulları perçinletti.

Ejderha gidip şehrin girişinde total devle karşılaştı, devin elinde bir sopa vardı ve bu sopayı demir döver gibi hayvana vurmaya başladı. Bu esnada ejderha etrafa ateş ve duman saçmakla meşguldü. Gerçekten korkutucu bir görüntüydü, bu dövüşü uzaktan izleyen insanlar her sopa darbesinde korkudan yerlerinden zıplıyor, yine de olup biteni izlemeden edemiyorlardı.

Dövüşü kazanan ejderha oldu en sonunda, total dev bataklılara doğru sürünerek kaçtı. Artık epey yorgun olan ejderha gidip dinleneceğini, sabah olduğunda da bütün kasabayı yiyeceğini söyleyerek zindanına döndü. Zindana dönmesinin sebebi ise şehre yabancı olmasıydı. Yatıp uyuyabileceği kadar büyük başka bir yer bilmiyordu. Ejderha gittikten sonra Tina ve Johnnie, başkanla şehrin ileri gelenlerinin yanına gidip, “Devin icabına bakıldı, söz verdiğiniz bin pound ödülü almaya geldik,” dediler.

Ancak başkan, “Hayır, yok öyle bir şey,” dedi, “Deviz yenmediniz, ejderha yendi. Ödülü ancak ona verebilirim. Bu arada onu yeniden zincirlediniz değil mi?”

“Henüz zincirlemedik,” dedi Johnnie, “İsterseniz ödülünü almaya gelmesini söyleyeyim ona, ne dersiniz?”

Ancak başkan daha fazla bela istemediğini söyledi ve bu kez de bin pound ödülü ejderhayı zincirleyen kişiye vereceğini iddia etti.

“Ben sana güvenmiyorum,” dedi Johnnie, “Yıllar önce ejderhayı zincirleyen babamı da kandırmıştın zaten.”

Bu esnada onları dinleyen insanlar araya girerek, Johnnie ejderhayı yeniden zincirleyebilirse başkan görevinden alıp, yerine onu başkan yapacaklarını söylediler. Zaten başkandan pek de memnun değillerdi, böylece yeni bir başkanları olabilecekti.

Bunun üzerine Johnnie, “Oldu bilin,” dedi. Tina’yla el ele gidip bütün arkadaşlarını topladılar. “Şehri kurtarmamıza yardım edecek misiniz?” diye sordular onlara.

“Edeceğiz elbette,” dedi bütün arkadaşları, “Çok eğleneceğiz.”

“Peki öyleyse,” dedi Tina bunun üzerine, “Yarın kahvaltı vaktinde ekmeğinizi, sütünüzü alıp demirhaneye gelin.”

“Ben başkan olacak olursam,” dedi Johnnie, “Koca bir ziyafet verip, hepinizi davet edeceğim. Dilediğimiz kadar tatlı yiyeceğiz.”

Bütün çocuklar ertesi gün gelmeye söz verdiler.

Sabah olduğuunda Tina ve Johnnie büyük banyo teknelerini döner merdivenlerden aşağı yuvarladılar.

“Bu gürültü de ne?” diye sordu ejderha.

“Devin biri esniyor olsa gerek,” dedi Tina, “Şimdiye gitmiştir.”

O esnada bütün çocuklar ellerinde ekmek ve sütlerle demirhaneye geldiler. Tina bunların hepsini banyo teknesine boşalttı, tekne dolunca da demir kapıya vurdu; “Gelebilir miyiz içeri,” dedi.

“Tabii ki gelebilirsiniz,” dedi ejderha, “patlayacağım sıkıntıdan burada.”

Böylece hep birlikte içeri girdiler. Çocukların dokuzunun yardımıyla tekneyi kaldırıp ejderhanın önüne koydular. Daha sonra çocukların hepsi gitti, Tina ve Johnnie de oturup ağlamaya başladılar.

“Ne bu önüme koyduğunuz?” dedi ejderha, “Hem niye ağlıyorsunuz siz?”

“Ekmekle süt,” dedi Johnnie, “Bütün yiyeceğimiz bu.”

“Niye kahvaltınız için ağlıyorsunuz ki?” diye sordu ejderha, “Nasıl olsa azıcık daha dinlenip herkesi yiyeceğim ben, kahvaltının da bir anlamı kalmayacak o zaman.”

“Bay ejderha,” diye söze girdi Tina, “Keşke bizi yemeseniz. Hem biri sizi yiyecek olsa bu hoşunuza gider mi?”

“Gitmez elbette,” dedi ejderha, “ancak şu dünyada beni yiyebilecek kimse yok zaten.”

“Bilmem,” dedi Johnnie, “aslında şu dev...”

“Biliyorum. Devle ben dövuştüm ve onu alt ettim,

unuttun mu?”

“Tabii, tabii ama bir dev daha var şimdi. Sizin alt ettiğiniz onun küçük oğluymuş meğer. Bu dev onun neredeyse iki katı.”

“Yedi katı hatta,” diye düzeltti Tina.

“Hayır, hayır dokuz katı,” dedi Johnnie, “Kule kadar var boyu.”

“Hadi canım,” dedi ejderha, “Bunu beklemiyordum işte.”

“Üstelik başkan ona sizin yerinizi söyledi,” diye devam etti Tina, “Koca bıçağını bilemeyi bitirir bitirmez sizi yemeye gelecekmiş diye duyduk. Başkan ona sizin çok vahşi bir ejderha olduğunuzu söylemiş ama devin gözü hiç korkmamış. Zaten vahşi olmayan ejderhalar ona lezzetli gelmezmiş güya. Vahşi ejderhalara şöyle ekmek sosu döküp...”

“Tamam yeter,” dedi ejderha, “Şu teknenin içindeki lapa gibi şey de ekmek sosu mu yoksa?”

Çocuklar başlarını sallayarak onayladılar. “Ekmek sosu yalnızca vahşi ejderhalara dökülür,” dediler, “Evcil olanlar elma sosu ve soğanla yenir. Keşke siz de evcil bir ejderha olsaydınız, o zaman o dev sizi yemezdi. Ne yaparsınız ama sevgili ejderha, kader böyleymiş. Sanırım bu sizi son görüşümüz olacak.”

“Ben evcil bir ejderhaymışım gibi davranamaz mısınız? Dev gelince ona benim zavallı, evcil bir ejderha olduğumu, hatta sizin ev hayvanınız olduğumu söyleyin, olsun bitsin.”

“İnanmaz ki bize,” dedi Johnnie, “Eğer evcil bir ejderha olsaydın, seni bağlı tutuyor olmamız gerekirdi,

biliyorsun. Yoksa insan en sevdiği evcil hayvanını kaybetmeyi ister mi hiç?”

Bunun üzerine ejderha onu bağlamaları için çocuklara yalvarmaya başladı. Onlar da insanların gönül vererek yaptıkları, her yükü taşıyabilecek eski zincir ve tasmaıyla bağladılar onu.

Daha sonra koşarak gidip insanlara ejderhayı bağladıklarını söylediler. Söz verildiği gibi, Johnnie başkan oldu ve söz verdiği gibi büyük bir ziyafet düzenledi. Sadece tatlılar vardı sofrada. Türk lokumlarından çöreklerle, Hindistan cevizli dondurmалardan nane şekerlerine, zencefilli kurabiyelere kadar çeşit çeşit tatlı yendi o gün.

Johnnie ve Tina için her şey yolunda gidiyor gibiydi, ancak eğer hassas bir yüreğiniz varsa, zavallı, kandırılmış ejderha için üzülebilirsiniz. Bomboş zindanda zincirlenmiş, tek başına duruyor, Johnnie'nin ona anlattığı yalanları düşünüyordu zavallı hayvan.

Yaşlı ejderha kandırıldığını anladığında ağlamaya başladı, gözlerinden akan yaşlar paslı pullarına düşüyordu. Bir süre sonra kendini halsiz hissetmeye başladı, çok ağlayan herkes böyle hisseder aslında, özellikle de yaklaşık on yıldır tek lokma yemediyse.

Ağlamaktan harap olan hayvan gözlerinin yaşını silip etrafına bakındı. İçi ekmek ve süt dolu tekne orada duruyordu. “Dev bu beyaz, balçık gibi şeyi yemeyi seviyorsa, belki ben de sevebilirim,” diye düşündü. Önce bir parça tadına baktı, o kadar tatlı, o kadar güzeldi ki, bir lokmada hepsini yutuverdi.

Ertesi gün turistler yeniden gelip de kapıdan içeri bakarken, ejderha kibarca, “Affedersiniz, acaba bana biraz daha ekmekle süt getirebilir misiniz?” dedi.

Johnnie o günden sonra her gün gidip ejderhaya süt ve ekmek getirecek birilerini görevlendirdi. Ekmek ve süt ejderhaya ayrıldığı için, çocukların karınları bizzat başkan tarafında doyuruluyordu. Ne istiyorlarsa yemekte serbesttiler. Kekleri, çörekleri gönüllerince yiyebildikleri için de, ejderhaya sütlerini vermekten hiç çekinmiyorlardı.

Aradan çok uzun zaman geçti. Johnnie yaklaşık on yıldır şehrin başkanıydı ve Tina ile evlenmişti. Düğün günlerinde ejderhayı görmeye gittiler. Bu sürede ejderha da epey evcilleşmişti, paslı pullarının bazıları dökülmüş, altından tüylü, yumuşak derisi çıkmıştı. Gidip onu okşadılar.

Ejderha onlara dönerek, “Bunca zaman ekmek ve sütün tadını bilmeden neler yemişim öyle?” dedi, “Artık evcil bir ejderhayım ben, değil mi?” Johnnie ve Tina başlarıyla onayladılar. “Madem o kadar evcilleştin, beni çözer misiniz?” diye sordu ejderha. Başkaları olsa ejderhaya güvenmemeyi seçebilirdi ancak Johnnie ve Tina düğün günlerinde o kadar mutluydular ki, kimseden bir kötülük beklemiyorlardı. Zincirleri çözdüler. Ejderha, “Şimdi müsaade ederseniz gidip getirmem gereken bir iki şey var,” diyip nereye gittiği belli olmayan basamaklardan aşağı inmeye başladı. Yürürken pullarından bazıları dökülmeye devam ediyordu, kısa süre sonra karanlığın içinde kayboldu.

Birkaç dakika sonra ejderhanın ayak sesleri yeniden duyulmaya başladı, bu sefer yukarı çıkıyordu, ağzında da bir şey vardı. Ejderha aydınlığa çıkınca bunun bir çuval altın olduğunu gördüler.

“Bunlar benim işime yaramaz,” dedi hayvan, “Ama belki size yararı dokunabilir.” Johnnie ve Tina ejderhaya teşekkür ettiler.

“Aslında biraz beklerseniz, geldiğim yerde bundan daha çok var,” diye devam etti sözlerine ejderha. Johnnie ve Tina yeter diyene kadar da aşağı inip daha fazla altın getirdi. Artık zenginlerdi, anneleri ve babaları da öyle. Aslında artık herkes zengindi, kasabada fakir insan kalmamıştı. Çalışmadan zengin olmak tabii ki iyi bir şey değildi ancak ejderha sizin gibi okullara gitmemişti, bunu bilemezdi.

Johnnie ve Tina düğün günlerinde ejderhayı kendileriyle birlikte zindandan dışarı çıkardılar. Hayvan güneş ışığı altında gözlerini aynı kedilerin yaptığı gibi kırpıştırıp duruyordu. Şöyle bir silkindiğinde üzerinde kalan son pullar da döküldü, artık gerçekten de kocaman bir kediye benziyordu. O günden sonra tüyleri gittikçe uzadı ve bizim bildiğimiz evcil kedilerin hepsinin atası bu ejderha oldu. Bugünkü kedilerde ise ejderha atalarından geriye bir tek pençeleri kaldı.

Kedileri ekmek ve sütle beslemek işte bu yüzden bu kadar önemlidir. Eğer ona farelerden ve kuşlardan başka bir şey verilmeseydi, ejderha gittikçe büyür, acımasızlaşırdı. Daha pullu, daha uzun kuyruklu hale gelir, bugün etrafta sevimli kediler yerine birbirinden korkunç ejderhalar geziyor olurdu.

Öfkeli Ejderha

Küçük prenses, her sabah gün daha ağarırken beyazlar içindeki yatağında gözlerini açar, daha orman yeni yeni aydınlanırken çıplak ayaklarıyla kulenin dönen merdivenlerini tırmanır, beyaz geceliği içinde tepeye çıkıp yeni doğan güneşe bir öpücük yolladıktan sonra ormana ve henüz uykuda olan şehre döner, “Günaydın güzel dünya!” diye bağıyordu.

Daha sonra soğuk, taş merdivenlerden aşağı iner, elbisesini, başlığını giyip önlüğünü takar, o gün yapılması gereken işlerine başlardı. Odaları süpürür, kahvaltıyı hazırlar, bulaşıkları yıkar, tavaları güzelce ovalardı. Bütün bu işleri kendi başına yapmasının nedeni gerçek bir prenses olmasıydı çünkü o güne kadar ona hizmet edenler arasından ona sadık kalan sadece yaşlı bakıcısı olmuştu. Prensес doğduğu günden beri kulede onunla birlikte yaşayan bakıcı artık çok yaşlı olduğundan, prenses onun ev işlerine koşturmasına müsaade etmiyordu. Bu yüzden de bakıcısı oturup sandalyesinde dikiş dikerken, prenses evin bütün işlerini kendisi yapıyordu. Dedim ya, gerçek bir prenesti o. Süt gibi beyaz teninin altında

altın gibi bir kalbi vardı.

Prensesin adı Sabrinetta idi, büyükannesi ise ejderhayı öldürmesinin ardından Aziz George ile evlenmiş olan Sabra idi. Bu da demek oluyordu ki, bütün ülke artık ona aitti; dağlara kadar uzanan ormanlar, denize doğru inen eğimleri ile tepeler, uçsuz bucaksız mısır ve çavdar tarlaları, zeytinlikler, üzüm asmaları, küçük şehir, bu şehrin kuleleri, dik çatıları ve tuhaf görünümlü pencereleri ve güneşin altında ısıt ısıt parlayan karlı dağlar, her şey...

Ancak annesi ve babası bu dünyaya veda ederken, prenses büyüyene kadar krallığa göz kulak olma işini kuzenine vermişlerdi. Zalim bir kalbi olan bu prens de prensesin her şeyini çalmıştı, yanındaki insanları bile! Artık prensesin elinde kalanlar, sadece dedesi Aziz George'un inşa ettirdiği ejderha geçirmez kule ve sadık bakıcısıydı.

Bu yüzden de Sabrinetta ülkede olağanüstü şeyleri gören ilk kişi olmuştu.

Bir sabah çok erken saatlerde, şehirdeki herkes uyurken, kulenin merdivenlerini tırmandı ve önündeki tarlaya baktı. Tarlanın diğer tarafında yeşil bir hendekle sarmaşık güllerinin sardığı bir çit vardı, sonra orman başlıyordu. Sabrinetta kuleden bakarken çitlerin sarsıldığını gördü sonra, hendeğin çevresinde de kıpırdayıp duran bir şeyler vardı. Prenses o mesafeden zar zor görebiliyordu, "Bu ne ki?" diye sordu kendi kendine, "Parlak, tuhaf bir yaratık! Biraz daha büyük olsa ve uzun zamandır ortalıkta ejderha filan olmadığını bilmesem, bunun bir ejderha olduğunu

düşünürdüm.”

O şey, her neyse, gerçekten de bir ejderhaya benziyordu ama epey küçüktü. Bu durumda daha çok bir kertenkeleye benzediğini söylemek yanlış olmazdı, ama hayvan bir kertenkeleye göre de çok büyüktü. Aşağı yukarı ufak bir kilim kadardı.

“Keşke öyle koşa koşa ormana dönmeseydi,” diye düşündü prenses. “Gerçi bana göre hava hoş, sonuçta bu kule ejderha geçirmez. Ancak eğer o yaratık bir ejderhaysa, rahatlıkla bir insanı yiyebilecek boydaydı. Üstelik bugün Mayıs ayının ilk günü, çocuklar yataklarından kalktıkları gibi ormana çiçek toplamaya gidecekler.”

Sabrinetta evin işlerini bitirdiğinde üzeri papatya işlemeli süt beyazı ipek elbisesini giyip yeniden kuleye çıktı.

Tarlaların ötesinde çocuklar ormana gitmek için toplanıyor, kahkahaları kuleye kadar geliyordu.

“Umarım sabah gördüğüm bir ejderha değildir,” dedi Sabrinetta.

Çocuklar her yere yayılmışlardı; sarılı, mavili, kırmızılı elbiseleriyle yeşil çimenlerin üzerine saçılmış renkli boncuklar gibi görünüyorlardı.

Prensес gülümseyerek, “Çiçek desenli yeşil bir örtü gibi görünüyorlar,” dedi.

Çocuklar daha sonra birer ikişer ormana girip kayboldular. Tarlalar yeniden yemyeşil olmuştu.

Güneş tepede parlıyordu, gökyüzü masmaviydi, tarlalar ise yemyeşildi. Mayıs ayının ilk günü olduğundan çiçeklerin renkleri de birbirinden parlaktı.

Derken güneşin önünü aniden bir bulut kapladı, günün sessizliği çok uzaklardan gelen tiz çığlıklarla bölündü, çocuklar ormandan dışarı çığlık çığlığa koşmaya başladılar. Sesleri kulenin tepesindeki prensese kadar geliyordu ve prenses bağırıışların arasından, “Ejderha, ejderha geliyor, kapıları açın, ejderha bu!” sözlerini seçebildi.

Çocuklar ormandan şehrin kapısına doğru koşarken, prenses kapıların kapandığını duydu. Çocuklar artık ortalıkta görünmüyordu ancak tarlanın diğer tarafında devasa, parlak bir şey çitleri yıktı, bir anlığına görünüp tekrar ormanın içinde kayboldu.

Prensес koşarak gidip bakıcısına olanları anlattı. Bakıcı hemen kulenin kapısını kilitleyip anahtarları cebine koydu.

“Bırakın baksınlar başlarının çaresine,” dedi. Ancak prenses dışarı çıkıp çocuklara yardım etmesine izin vermesi için yalvarıyordu o esnada. “Benim işim sana göz kulak olmak prenses,” dedi bakıcı, “Ben işimi yapacağım. Ne kadar yaşlı da olsam, bu anahtar hâlâ bana emanet.”

Sabrinetta bunun üzerine yeniden kuleye çıktı, aklına çocuklar ve ejderha geldikçe gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Şehrin kapıları ejderha geçirmez değildi ve canavar istediği zaman elini kolunu sallaya sallaya girebilirdi içeri.

Doğruca saraya koşan çocuklar prensе gördüklerini anlattılar.

“Desenize eğlence çıktı bize,” diyen prens, bir an önce su aygırlarının hazır edilmesini istedi. Prens

her zaman ava su aygırlarıyla çıkardı. İnsanlar bunu pek umursamazdı ama prens şehrin sokaklarında bu hayvanlarla gösteriş yapmayı çok severdi. Hayvanlar prensin yanında sağa sola sallanarak yürürken, pazar yerindeki esnaflar canlarından bezer, mallarını kaldırıma koyan çömlekçi her defasında iflasın eşğine gelirdi.

Prens arkasında su aygırlarıyla şehirden çıkmaya hazırlanırken, onun geleceğini duyan herkes aceleyle evine girdi. Prens adamlarıyla ve hayvanlarıyla birlikte şehrin kapısından çıktı, su aygırları için bu pek de kolay olmamıştı ve ejderhayı avlamak için ormana doğru yola koyuldu. Büyük ihtimalle hayatınızda bir su aygırı sürüsü görmediğiniz için bu avın neye benzediğini pek gözünüzce canlandıramayacaksınız, anlatayım size: Öncelikle, su aygırları tazılar gibi havlamazlar, domuzlar gibi homurdanırlar ancak sesleri bir domuzunkinden çok daha yüksek çıkar. Tabii su aygırlarının sağa sola sıçrayıp zıplamaları da beklenemez haliyle. Bu hayvanlar tepecikleri ezer, mısırları devirir, ekinlere de büyük zarar verirler. Bu yüzden çiftçiler onları hiç sevmez. Prensın bütün su aygırlarının boynunda, üzerlerinde isimleri yazan tasmalar vardı ancak ne zaman çiftçilerden biri ekinleri zarar gördüğü için şikâyet gitse, prens ekinlerini ortalıkta bıraktıkları için onları suçlu bulur, zararlarını asla telafi etmezdi.

Bu yüzden, prens su aygırı sürüsüyle birlikte şehirden çıktığında herkes birbirine, “Keşke ejderha onu da, su aygırlarını da bir lokmada yese,” diyordu.

Bu tabii ki hoş bir davranış değildi ancak insanlar prensten gerçekten bezmişlerdi.

Prens ve sürs tarlaları, yaylaları, ormanları aradılar ancak ejderha utangatı, öyle kolay kolay kendini göstermeye niyeti yoktu.

Prens artık ortada bir ejderha filan olmayabileceğini düşünmeye başlamıştı. Belki de çocukların gördükleri bir horozla bir boğadan başka bir şey değildi. Ancak tam o esnada prensin en sevdiği su aygırđ homurdanmaya, huzursuz huzursuz hareketler yapmaya başladı. Prens borusunu üflediğinde bütün sürü ormana doğru koşmaya başladı zira orada, karşılarında duruyordu ejderha. Bir gemi kadar büyük, fırın gibi alev alevdi. Parlak dişlerini gösteriyor, burun deliklerinden alev üflüyordu.

“Av başlasın!” diye baęırdđ prens. Gerçekten de av başlamıştı, ancak daha ziyade ejderha için. Hayvan geri dönüp kaçmak yerine, doğruca sürünün üstüne koşmaya başladı ve filinin üstünde otururken çok sevdiği hayvanlarının göz açıp kapayınca kadar yenilip yutulduğunu gören prens neredeyse taş kesilmişti. Ejderha koca koca su aygırlarđnđ, tavuk kemiklerini yutan bir köpek gibi rahatlıkla yiyordu. Gerçekten inanılmaz bir görüntüydü bu. Boru sesiyle avlanmaya gelen bir sürü dolusu su aygırđndan geriye tek bir yavru bile kalmamıştı. Ejderha şimdi yemeyi unuttuğu bir şey olup olmadıęđnđ görmek için etrafına bakınıyordu.

Prens, filin üzerinden yavaşça inip sık ağaçlı ormana doğru kaçmaya başladı. Ejderhanđn buradaki

sık ağaçlardan, çalılardan geçemiyor olmasını umuyordu. Hiç de prenlere yakışmayan bir şekilde sürünerek ilerledi ve en sonunda bir ağacın gövdesindeki bir boşluğa girip saklandı. Ağaç oldukça hareketsizdi, ne bir dal sesi ne de yanan odun kokusu geliyordu oraya. Prens omzuna asılı gümüş matarasındaki suyu içip ayaklarını uzatarak boşluğa iyice yerleşti. O güne kadar kendi eliyle beslediği, nereye giderse gitsin onun yanından hiç ayrılmamış olan su aygırları için bir damla bile gözyaşı dökmedi. Zaten sahte bir prensti, hayvan derisi gibi kalın derisinin altında taş gibi soğuk bir kalbi vardı. O an ne hayvanlarını ne de halkını umursuyordu. Tek düşündüğü biraz uyumaktı.

Uyandığında hava kararmıştı. Yavaşça saklandığı oyuktan çıkıp gözlerini ovuşturdu. Orman epey karanlıktı, ancak az ileride, kuytu bir yerde kırmızı bir ışık vardı. Çalı çırpıyla yakılan bir ateşti bu, başında da uzun, sarı saçlı, pejmürde görünümlü biri oturuyordu. Etrafında uyuyan bir sürü şey vardı.

“Sen kimsin?” diye sordu prens.

“Ben Elfin, domuz çobanıyım,” dedi genç, “Sen kimsin peki?”

Adım Dırdır, prensim ben,” diye cevap verdi prens.

“Bu saatte niye sarayında değilsin madem?” diye sordu bunun üzerine domuz çobanı.

“Avlanıyordum,” dedi prens.

Domuz çobanı keyifli bir kahkaha attı: “O gördüğüm sendin öyleyse ha? Ne güzel avlandın öyle, domuzlarımla ben seni izliyorduk!”

O esnada uyuyan yaratıklardan bazıları hafif hafif homurdandı. Prens dikkatli baktığında bunların domuz olduğunu anladı.

“Benim bildiklerimi bilseydin, belki sürünü kurtarabilirdin,” dedi Elfin.

“Ne demek istiyorsun?” dedi kafası karışan Dırdır.

“Ejderha konusunda diyorum,” dedi Elfin, “Yanlış zamanda avlanıyordun. Ejderhaları ancak geceleri avlayabilirsin.”

“Saçmalama,” dedi prens, omzunu silkerek, “Ben gün ışığında avlanırım, senin gibi aptal bir domuz çobanından avcılık öğrenecek değilim.”

“Peki,” dedi Elfin, “nasıl istersen öyle yap, nasıl olsa ejderha yarın gelip seni de avlayacak. Benim için hava hoş.”

“Çok kabasın,” dedi Dırdır.

“Kaba değilim, dürüstüm,” diye karşı çıktı Elfin.

“Peki, madem o kadar dürüstsün, bana gerçeği söyle. Senin bildiklerini bilsem su aygırlarımı...”

“Konuşmayı pek beceremiyorsun,” dedi Elfin, “Bunu sana söylersen bana ne vereceksin peki?”

“Neyi söylersen?” dedi prens.

“Bilmek istediğin şeyi.”

“Bir şey bilmek istemiyorum ki ben,” diye yanıtladı prens.

Elfin, “O zaman sandığımdan da ahmakmışsın,” dedi bunun üzerine, “Ejderha seni alt etmeden onunla nasıl başa çıkacağını bilmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Bilmek istiyor olabilirim,” dedi prens bu sefer.

“Bak, çok sabırlı biri sayılmam ve şu anda da sabrım taşmak üzere,” dedi Elfin, “Şimdi söyle bana, sana söylersem bana ne vereceksin?”

“Krallığının yarısını,” dedi prens en sonunda, “Kuzenimle de evlendireceğim seni.”

“Anlaştık,” dedi domuz çobanı. “Dinle şimdi, ejderha geceleri küçülüyor ve gelip şu ağacın köklerinde uyuyor. Bu ateşi de onunla yaktım.”

Prens baktığında gerçekten de ağacın dibinde parmak kadar bir ejderha uyuyordu.

“Ee, nasıl öldüreceğim onu?” diye sordu prens.

“Öldürebilir misin bilmiyorum,” dedi Elfin, “Ama ejderhayı içine koyabileceğin bir kap varsa, alıp götürebilirsin. Şu su şişesi işini görecektir mesela.”

Böylece birkaç minik çubuk ve parmak dürtmesiyle ejderhayı gümüş su matarasına soktular, daha sonra prens mataranın kapağını sıkı sıkı kapattı.

“İşte, yakaladın ejderhayı,” dedi Elfin, “Şimdi onu eve götürüp şişenin ağzını Süleyman’ın mührüyle kapatalım. Böylece güvende oluruz. Yarın da krallığı ikiye böleriz, benim de kendime damatlık almak için biraz param olmuş olur.”

Ne var ki kötü kalpli prens verdiği sözleri hiç tutmazdı.

“Yürü git be!” dedi domuz çobanına, “Ejderhayı bulan da, onu bu şişeye tıkan da benim. Ne krallığı, ne düğünü? Öyle bir şey demedim ben. Eğer aksini iddia edersen ayırırırırım kafanı gövdenden, haberin olsun.”

“İyi, peki,” dedi Elfin, omuzlarını silkerek, “Zaten

her türlü senden daha iyi durumdayım ben.”

“Nasıl yani?” dedi prens.

“E baksana, senin hepi topu bir krallığın, bir de ejderhan var. Benimse iki temiz elim, yetmiş beş tane de kara domuzum var.”

Böylece Elfin tekrar dönüp ateşinin başına oturdu, prens ise doğruca ülkeye dönerek insanlara nasıl da zeki ve cesur olduğunu anlatmaya başladı. Bunun için insanları yataklarından kaldırmıştı gerçi ama kimse ona kızmadı. “Gerçekten de zekân ve cesaretin hayret edilecek türden,” dediler. Prens anlattıklarına, onun istediği şekilde sevinmeyenlerin başına neler gelebileceğini biliyorlardı ne de olsa.

Daha sonra başbakan gelip Süleyman’ın mührüyle şişeyi dikkatlice kapattı. Şişe ülkedeki en sağlam bina olan, bakırdan yapılmış hazine binasına koyuldu. Binanın her bir duvarı Waterloo Köprüsü kalınlığındaydı.

Şişe altın çuvallarının arasına koyuldu ve hazineden üst düzey bir görevli, bütün gece başında nöbet tutup bir hareket olup olmadığına bakmak üzere görevlendirildi. Görevli hayatında daha önce hiç ejderha görmemişti ve açıkçası prensin de gördüğüne pek inanmıyordu. Prens öyle çok da sözüne güvenilir biri değildi zira, içi boş bir şişeyi getirip de ejderhayı yakaladığını iddia etmiş olabilirdi. Bu yüzden ona şişenin başında nöbet tutması söylendiğinde hiç tedirgin olmamıştı. Anahtar kendisine teslim edilip de herkes evine gittiğinde, görevli başka devlet makamlarında çalışan arkadaşlarını buraya getirdi, altın çuvallarının

arasında saklambaç oynadılar; büyük, fildişi sandıklardaki elmasları, yakutları ve incileri misket gibi oradan oraya yuvarladılar.

Onlar böyle koşup eğlenirken, bakırdan hazine binasının içi de gittikçe ısınmaya başladı. Bir süre sonra içerdekilerden biri, “Şişeye bakın, şişeye!” diye bir feryat kopardı.

Ağzı Süleyman’ın mührüyle kapanmış olan şişe büyümüş, ilk halinin neredeyse üç katı olmuştu ve kıpkırmızı görünüyordu. Hava ısındıkça, şişe de büyümeye devam etti. En sonunda içerideki herkes, artık burada duramayacağına karar verip itişe kakışa dışarı çıktı. Kapıyı arkalarından kapattıkları anda ise şişe patladı ve ejderha dışarı çıktı. Hayvan çok öfkeliydi, her an biraz daha büyüyordu. Altınları yutmaya, incileri çatır çutur ezmeye başladı. Elmasları, yakutları şeker gibi yutuyordu.

Sabah olduğunda, prensin hazinesinden geriye hiçbir şey kalmamıştı ve prens öğlene doğru oraya geldiğinde, ejderhanın bakır binanın kapısını kırarak dışarı çıktığını gördü. Ateşiyle erittiği altınlar hâlâ pençelerinden damlıyordu. Bunu gören prens arkasına bakmadan kaçmaya başladı, onun ejderha geçirmez kuleye doğru koşmakta olduğunu gören prenses kapıyı açıp onu içeri aldı, ejderha geçirmez kapıyı yaklaşmakta olan ejderhanın suratına kapattı. Ancak prene zaten öfkeli olan canavar, oturup kulenin kapısında beklemeye başladı.

Prens, Prens Dırdır’ı kulenin en iyi odalarından birine götürdü, önüne kremalı yumurta, üzüm,

ekmek, bal ve daha bir sürü yiyecek koydu. Altın kalpli gerçek bir prenses olduğu için, evine gelen misafir, krallığını elinden alan melun prens bile olsa ona iyi davrandı.

Prensin karnı iyice doyunca, prenesten ona kapıyı nasıl kilitleyip açtığını göstermesini istedi. Bakıcı uyumakta olduğu için prensesi alıkoyacak kimse yoktu, o da kendisinden isteneni yaptı.

“Bak, anahtarı böyle çevirince,” diye anlatmaya başladı, “kapı kapalı kalır. Ama yanlış tarafa doğru dokuz kere çevirecek olursan, kapı açılır.”

Prensес ona kapının nasıl açılacağını göstermek için kapıyı kendisi açtığıнда, prens onu krallığından attığı gibi kuleden de dışarı attı ve kapıyı kilitledi. Artık sadece krallığın değil, kulenin de kendisine ait olmasını istiyordu. Prensес şimdi ortalıkta kalakalmıştı, az ötede ise ejderha homurdana homurdana yatıyordu ancak prensesi yakalamak için yerinden bile kalkmadı, çünkü bakıcı bunu bilmiyordu ama ejderhalar altın kalpli, beyaz tenli prensesleri yiyemezlerdi.

Prensес papatya işlemeli, beyaz ipek elbisesi içinde şehrin sokaklarında gezemezdi, şapkası ve eldivenleri de yoktu üstelik. Bu yüzden diğer tarafa dönüp çayırların içinden ormana doğru gitmeye başladı. Daha önce hiç kulesinden çıkmamıştı, ayaklarının altındaki yumuşak çimenin verdiği his ona cennet gibi geliyordu.

Ormana gelince doğrudan ağaçların en sık olduğu tarafa yöneldi, kalbinin altından olduğunu bilmediği için ejderhadan korkuyordu. Canavarın onu burada

yakalayamayacağını düşündü. Prenses burada Elfin ve yetmiş beş domuzuyla karşılaştı. Elfin flütünü çalıyor, domuzlarını eğlendiriyordu.

“Hey sen,” dedi prenses, sesinin çıktığı kadar bağıarak, “Ne olur yanıma gel, ölüyorum korkudan.”

“Tabii ki gelirim,” dedi Elfin, gidip prensese sarıldı, “Artık güvendesin, rahatla biraz. Nedir seni bu kadar korkutan?”

Prenses, “Ejderha,” diye cevap verdi.

“Demek çıkmış içine tıklandığı şişeden,” dedi Elfin, “Umarım yemiştir o prensi.”

“Yemedi,” dedi Sabrinetta, “Neden öyle dedin ki?”

Bu soru üzerine Elfin, prensese, prensin onu nasıl oyuna getirdiğini anlattı.

“Sözde krallığının yarısını bana verecek, sonra da beni prenses olan kuzeniyle evlendirecekti,” dedi sözlerini bitirirken, “Yazık olmuş!” dedi Sabrinetta, bir yandan da Elfin’in kollarından kurtulmaya çalışıyordu, “Nasıl yapar böyle bir şeyi?”

Bunun üzerine ona daha sıkı sarılan Elfin, “Ne oldu?” diye sordu, “Yazık oldu, evet. En azından ben öyle düşünmüştüm. Ama şimdi elimdeki benim olacaksa, alsın krallığını başına çalsın.”

“Neymiş elindeki?” diye sordu prenses.

“E, işte buradasın ya, senden bahsediyorum,” dedi Elfin, “Hem onun kuzeni olan prensesle evlenmek istediğimde daha gerçek prensesi, biricik prensesimi görmemiştim.”

“Benden mi bahsediyorsun sen?” dedi Sabrinetta.

Elfin, “Başka kimden bahsediyor olabilirim?”

diye sordu.

“İyi de, sen beni görelî daha beş dakika bile olmadı.”

“Beş dakika önce ben hepi topu bir domuz çobanıydım, şimdi sen kollarımdayken bir prensim ama. Domuzlarımı da ölene kadar yanımdan ayırmayacağım elbette.”

“Bunları söylüyorsun ama, bakalım ben müsaade ediyor muyum,” dedi prenses.

“Yanına gelip sana yardım etmemi istedin,” dedi Elfin, “artık hayatım boyunca ayrılmayacağım yanından.”

Böylece ikisi oturup ejderha ve prensin ne olacağı gibi önemli şeylerden konuşmaya başladılar. Elfin daha önce sözü geçen prensesin tam karşısında oturduğunu bilmiyordu ama o güzel kızın altından bir kalbi olduğunu şıp diye anlamıştı ve bunu da ona söyledi.

“Sorunun ne olduğunu biliyorum,” dedi Elfin, “O şişe ejderha geçirmez değilmiş, o yüzden bütün bunlar başımıza geldi.”

Prens, “Ne yani hepsi bu mu?” dedi şaşkınlıkla, “Ben ejderha geçirmez bir şişe bulabilirim hemen, kuledeki her şey ejderha geçirmezdir benim. Bu ejderhanın icabına bakıp çocukları kurtarmamız lazım.”

Böylece hemen ayaklanıp şişeyi almak için yola koyuldu ancak Elfin’in kendisiyle gelmesine izin vermedi.

“Eğer dediklerin doğruysa,” dedi, “yani eğer altından bir kalbim varsa, bu durumda ejderha bana zarar

vermeyecektir. Hem domuzların başında birinin durması lazım, sen burada kal.”

Ejderhanın kıza zarar vermeyeceğinden emin olan Elfin, kendisine söyleneni yaptı.

Prenses kuleye vardığında kapının açık olduğunu gördü. Ejderha sabırla beklemiş, kapı açılıp da prens adamlarına yardım göndermeleri için haber göndermek üzere dışarı çıkar çıkmaz onu yemişti. Yaratık daha sonra ormana dönmüştü, zira gece olup da parmak kadar kaldığında güvende olmak istiyordu.

Sabrinetta kuleye girip bakıcısına bir fincan çay yaptı, oturup olan biteni anlattı. Altından bir kalbi olduğu için ejderhanın onu yiyemeyeceğini söyledi. Bakıcı da prensesin güvende olduğuna emin olunca ona sarılıp gitmesine izin verdi.

Prenses pirinçten yapılmış ejderha geçirmez şişeyi alıp tekrar ormana koştu. Elfin bıraktığı yerde, domuzlarının başında onu bekliyordu.

“Geri gelmeyeceksin sandım,” dedi, “Neredeyse bir senedir yoksun ortalıkta.”

Prens Elfin’in yanına oturdu, birbirlerinin elini tutup beklemeye başladılar. Hava karardığında bataklık tarafından ejderhanın sesi duyuldu. Sürünecek ilerliyor, süründükçe de ufalıyordu. En sonunda gidip daha önce yattığı ağacın dibine kıvrıldı.

“Şimdi sen şişeyi tut,” dedi Elfin. İki çubukla küçük ejderhayı tutup ejderha geçirmez şişenin içine koydu, ancak şişenin kapağı yoktu.

Elfin, “Bir şey olmaz,” dedi, “Parmağımı koyarım şişenin ağzına.”

Prenses şişenin ağzına kendi parmağını koymak istediye de, Elfin buna izin vermedi. Hemen denize doğru koşmaya başladılar, yetmiş beş domuz da uzun, siyah bir iplik parçası gibi onları izliyordu.

Ejderha bütün gücüyle alev ve duman üflediği için Elfin'in elindeki şişe giderek ısınıyordu ancak girdaplı koyu mavi denizin kenarına gelene kadar şişeyi bırakmadı.

Şişeyi kaldırıp olanca gücüyle denizin ve yıldızların arasına savurdu, şişe yuvarlanarak gidip girdabın tam ortasına düştü.

"Ülkeyi kurtardık," diye sevinçle bağırdı prenses, "Bütün o çocukları kurtardın, tut elimi."

"O güzel ellerini tutamam bir daha prenses, bak, yandı ellerim."

Elfin'in elleri gerçekten de yanmıştı. Ellerin olması gereken yerde sönmüş, parçalanmış közler vardı. Prenses, Elfin'in yanmış ellerini öptü, üzüntüden ağladı. Beyaz ipekli elbisesinden iki parça yırtıp onları sardı, birlikte kuleye döndüler ve bakıcıya olan biteni anlattılar. Bu esnada domuzlar kulenin dışında bekliyordardı.

"Dünyadaki en cesur adam o," dedi Sabrinetta, "Hem ülkeyi hem de çocukları kurtardı, ama ellerini feda etti."

O esnada içinde bulundukları odanın kapısı açıldı, yetmiş beş domuzun en yaşlısı içeri girdi. Doğruca Elfin'e gidip başıyla ona sürtünmeye başladı.

"Şu güzel hayvana da bak," dedi bakıcı gözyaşlarını silerek, "Biliyor ne yapılacağını!"

Elfin'in elleri olmadığı için onun yerine domuzu Sabrinetta okşadı.

Bakıcı sözlerine devam etti: “Ejderha ateşiyle yanan bir yer, ancak domuz yağıyla tedavi edilebilir, bu vefalı hayvan da biliyor bunu.”

“Hayatta olmaz!” diye bağırdı Elfin, gözü gibi baktığı bu hayvanlardan birini kesme düşüncesi, ellerinin olmamasından daha korkunç gelmişti ona.

“Başka çaresi yok mu?” diye sordu prenses.

O esnada domuzlardan biri daha kapıda belirdi, sonra diğeri, sonra bir diğeri. Oda artık domuz doluydu. Hepsi Elfin'e yaklaşmak için birbirlerini itip duruyorlardı.

“Bir çaresi daha var,” dedi bakıcı. “Bu güzel, vefalı hayvanların hepsi senin için ölmeye razı.”

“Neymiş o başka çare?” dedi Sabrinetta endişeyle.

“Eğer bir insanın bir yeri ejderha ateşinden yansa ve onun için ölmeyi göze alacak kadar seven yeterince dostu varsa etrafta, her birinin yanıkların iyileşmesini yürekten isteyerek yanan yeri öpmesi kâfidir.”

“Peki, kaç dost lazım bunun için?” diye bağırdı Sabrinetta.

Bakıcı, “Yetmiş yedi,” dedi.

“İyi de burada sadece yetmiş beş domuz var,” dedi prenses, “Benimle birlikte yetmiş altı eder.”

“O zaman elimizden bir şey gelmez,” dedi bakıcı üzüntüyle, “Elleri böyle kalacak maalesef.”

“Bu yetmiş yedi dost hikâyesini daha önce duymuştum,” dedi Elfin, “Ama domuzlarımın beni bu

kadar sevdiğinden haberim yoktu, tabii senin de prenses. Ejderha yanıklarını iyi eden bir çare de ben biliyorum, ama senden başkasıyla evleneceğime, ölür giderim daha iyi canımın içi.”

“Nasıl yani, ejderha yanıklarını iyileştirmek için kiminle evlenmen gerekiyormuş ki?” diye sordu Sabrinetta.

“Bir prensesle. Aziz George ellerindeki ejderha yanıklarını böyle iyileştirmişti.”

“Şuna bak! Kimin aklına gelirdi ki!” dedi bakıcı, “Bu yaşa geldim, ilk defa duyuyorum bunu.”

O esnada Sabrinetta, kollarını Elfin’in boynuna doladı.

“O zaman her şey yoluna girecek benim canım, cesur Elfin’im,” dedi, “Ben zaten bir prensesim, ve sen de benim prensim olacaksın. Gel haydi. Hiç oyalanmayalım, hemen evlenelim.”

Böylece domuzları da arkalarına takıp kuleden çıktılar. Prensle evlendikleri anda Elfin’in elleri iyileşti. Bunca zaman Prens Dırdır ve su aygırlarından bezmiş olan insanlar Sabrinetta ve yeni eşini bağır-larına bastılar.

Ertesi sabah prens ve prenses ilk iş ejderhanın kı-yıya vurup vurmadığını görmeye gittiler ancak or-talıkta tek bir iz bile yoktu. Girdabın ötesine doğru baktıklarında ise suyun üstünden yükselmekte olan buharlar dikkatlerini çekti, balıkçılar da girdabın et-rafında suyun banyo yapılacak kadar sıcak oldu-ğunu söylüyorlardı. O su bugün bile hâlâ sıcaktır, koca denizin suyu ejderhanın öfkesinden doğan ateşi

söndürememiştir hâlâ. Girdap çok kuvvetli olduğu için ejderha bir türlü kurtulamıyor elbette, ancak en azından onun sayesinde insanlar çamaşırları için kolayca sıcak su bulabiliyorlar.

Prens ile prensese gelince, ülkelerini adil bir şekilde yönetiyorlar, bakıcı hâlâ onlarla yaşıyor, günlerini dikiş dikerek geçiriyor. Prens su aygırları olmadığı için herkes onu çok seviyor, yetmiş beş domuz da kapı tokmakları kendileri gibi domuz şeklinde olan mermer kaplı bir ahırda yaşıyor, günde iki defa köpüklü köpüklü yıkanıyorlar. Çok iyi huylu hayvanlar oldukları için prensle birlikte gezerken de kimseyi rahatsız etmiyorlar. Prens onları her gün kendi elleriyle besliyor, tahta geldiğinde yaptığı ilk şey domuz pastırması kelimesini yasaklamak oldu, hatta sözlüklerden bile çıkarttırmış söylediklerine göre.

Nazik, Minik Edmund

Edmund küçük bir çocuktı, insanlar onu çok sevmey, çok konuştunu, insanı bezdirdiğini söylerlerdi ancak büyükannesi ve birkaç arkadaşı, aslında onun meraklı bir zihni olduğunu söylerlerdi. Büyükannesi onun dünyadaki en iyi erkek çocuğu olduğunu da eklemeyden geçmezdi. Yaşlı ve nazik bir kadındı.

Edmund sürekli bir şeyler keşfetmeye bayılırdı. Bu durumda onun bir gün bile okulu asmadığını, çünkü okulun bir sürü şey öğrenilecek bir yer olduğunu düşünebilirsiniz elbette ancak Edmund'un sevdiği şey öğrenmek değil, keşfetmekti. Merakından evdeki saatleri parçalara ayırır, nasıl hareket ettiklerine bakardı, kapı kilitlerini söker ve nasıl çalıştıklarını incelerdi. Bir keresinde nasıl zıpladığını anlamak için bir lastik topu ortasından kesmişti.

Edmund büyükannesiyle birlikte yaşıyordu. Yaşlı kadın çok meraklı olmasına rağmen onu çok seviyordu, hatta kadıncağızın kaplumbağa kabuğundan yapılma tarağının gerçekten kaplumbağa kabuğundan mı yoksa alev alabilir bir malzemeden mi yapıldığını anlamaya çalıştığında bile ona hiç bağırırmamıştı.

Edmund okula da gidiyordu elbette ve bazen istemeden de olsa bir şeyler öğrendiği oluyordu.

“Ne zaman kaybı ama!” diyordu, “Herkesin bildiği şeyleri biliyorlar sadece, oysa ben kendimden başka kimsenin düşünmediği şeyleri keşfetmek istiyorum.”

Büyükannesi ise, “Binlerce yıldır bir sürü bilge insan düşünülebilecek her şeyi düşündü zaten, senin yepyeni bir şey bulma şansın yok neredeyse,” diyordu.

Edmund bu fikre katılmıyordu elbette. Öğretmenlerinin bütün zamanının ve çabasının kendisi gibi öğrenmek değil keşfetmek isteyen bir çocuk için ziyan olup gitmesine de çok üzülüyordu, nihayetinde kibar bir çocuktuk Edmund ve hocalarını bu nafil zahmetten kurtarmak için sık sık okuldan kaçıyorlardı. Nihayetinde okulda coğrafya, tarih, okuma, aritmetik ve Bay Tebessüm’ün kişisel gelişim derslerini öğrenmek için can atan bir sürü başka çocuk vardı.

Okuldan kaçan sadece Edmund değildi elbette, diğer çocuklar da kırırdı okulu ama onlar bu zamanlarda yabanmırsını veya erik toplamaya giderlerdi. Edmund kasabanın ormanlık bölgesine hiç yaklaşmazdı. O her zaman koca kayaların, uzun, koyu renkli çamların olduğu, mağaralardan tuhaf tuhaf sesler geldiği için diğer insanların gitmeye korktuğu dağlara giderdi.

Bu sesler gerçekten de tuhaf ve ürkütücüydü ama Edmund bunlardan korkmazdı. Onun tek istediği bu seslerin nereden geldiğini anlamaktı.

Birgün evde büyük bir su bardağı ve birkaç turp kullanarak gerçekten işe yarar bir fener yaptı. Büyükannesinin yatak odasından aldığı mumu bu fenere koyduğunda etrafa gayet güzel bir ışık yayıldı.

Ertesi gün okula gitmesi gerekiyordu ve derslere gelmediği için sağlam bir azar işitti. Kendi icadı olan fener üzerinde çalıştığı için okula gelecek vakit bulamadığını açıkça belirtti belirtmesine ama bunun bir faydası olmadı.

Bir sonraki gün ise her zamankinden daha erken kalktı, büyükannesinin okula götürmesi için hazırladığı öğle yemeğini aldı -iki haşlanmış yumurta ve bir dilim elmalı pasta- ve feneri elinde, doğrudan dağlara doğru ilerlemeye başladı.

Dağlardaki mağaralar çok karanlık olsa da, Edmund'un kendi icadı olan fener ortalığı çok iyi aydınlatıyordu. Bu mağaralar gerçekten de çok ilginçti, içlerinde sarkıtlar, dikitler, fosiller vardı. Çocuklar için olan kitaplarda görülebilecek her şey oradaydı işte. Edmund'un aklında ise herkesin çok korktuğu seslerin kaynağını bulmak vardı ancak mağarada ona bu konuda fikir verecek bir şey görmemişti.

En büyük mağaralardan birinin içine girdi, oturup etrafı dinlemeye başladı; üç ayrı türde ses duyuyor gibiydi. Kuvvetli bir gürültü vardı, sanki çok şişman biri yemekten sonra şiş karnıyla uyuyakalmış gibiydi. Bu sesle aynı anda daha hafif bir gürüldeme de duyuluyordu. Bunların dışında bir saman balyası boyunda olsalardı tavukların çıkarabileceğine benzeyen gıdıklama gibi bir ses daha geliyordu kulağına.

“Bana kalırsa,” dedi Edmund kendi kendine, “bu gıdıklama sesi diğerlerinden daha yakın bir yerden geliyor.” Böylece ayağa kalkıp yakınlardaki mağaraları birer kez daha kolaçan etti. Önceleri hiçbir şey yok gibiydi, ancak daha sonra, mağaralardan birinin duvarında bir delik olduğunu fark etti. Hiç tereddüt etmeden delikten içeri doğru uzandı, burası kayalık bir geçide benziyordu. Üstelik gıdıklama sesi burada daha net duyulabiliyordu, gümbürtüler sanki daha uzakta kalmış gibiydi.

“Sonunda bir şey bulacağım,” diye düşündü ve deliğin içinde ilerlemeye başladı. Kaya geçidi sarmal bir şekilde döne döne ilerliyordu ancak Edmund geri dönmeyi düşünmedi bile.

“Fenerin ışığı gittikçe parlaklaşıyor,” dedi. Ancak bir süre sonra ışığın aslında fenerden gelmediğini anladı. İleride soluk, sarı bir ışık, kapı aralığı gibi bir yerden süzülüyordu.

“Dünyanın tam ortasında olduğunu söyledikleri ateş bu olsa gerek,” diye düşündü Edmund. İstemeden öğrendiği şeylerden biriydi bu.

Ancak ilerideki ateş bir anda parlayıp söndü, gıdıklamalar da kesilmişti.

Bu esnada Edmund son bir köşeyi döndü ve kendisini kayadan bir kapının önünde buldu. Kapı aralıktı. İçeri girdiğinde Aziz Paul kulesi gibi yuvarlak tepeli bir mağara gördü. Mağaranın ortasında büyükçe bir havuz vardı ve havuzun dibinde, büyük, soluk tenli biri oturuyordu.

Yüzüne bakılırsa bir insandı bu, ancak vücudu bir grifine aitti. Büyük tüylü kanatları, yılan gibi bir kuyruğu ve horoz gibi bir ibiği vardı.

“Sen, nesen böyle?” dedi Edmund.

“Ben açlıktan ölmek üzere olan, zavallı bir kokatrisim” dedi havuzun dibindeki soluk tenli canlı, cılız bir sesle, “Ateşim sönüyor, öleceğim burada. Nasıl oldu anlamadım, uyuyakalmış olmalıyım, hâlbuki ateşimi canlı tutmak için kuyruğumu her yüz yılda bir yedi defa sallamam lazımdı. Belli ki zamanı şaşırdım, şimdi de ölüp gideceğim burada.”

Size Edmund’un ne kadar kibar bir çocuk olduğundan bahsetmiştim değil mi?

“Meraklanma,” diye bağırdı Edmund havuzun içine doğru, “Ben senin ateşini yakarım.”

Uzaklaşıp birkaç dakika içinde eli kolu çam dallarıyla dolu halde geri geldi. Bunların üstünde, bir yerlere bırakmayı akıl edemediğinden cebinde taşıdığı ders kitapları da vardı. Gidip kokatrisin etrafında bir ateş yakmaya koyuldu. Odunlar kısa sürede tutuştu ve o esnada havuzun içindeki bir şey alev aldı. Edmund bunun sıvı gibi bir şey olduğunu gördü. Kokatris bu sıvıyı kuyruğuyla karıştırdı ve kanatlarını öyle bir hızla çırpı ki, bu yanan sıvıdan bir parça sıçrayıp Edmund’un elini yaktı. Kokatrisin rengi kırmızıya dönmüştü, oldukça kuvvetli ve mutlu görünüyordu. İbiği

* Kokatris: Horoz yumurtasından çıktığı farz olunan, gövdesi yılan, başı, kanatları ve kuyruğu horoza benzeyen ve bir bakışta her şeyi öldüren hayali canavar.

de kıpkırmızı olmuş, tüyleri parlamaya başlamıştı. Yerden yükselip “ü-ürü-üüüü” diye bağırdı.

Edmund’un nazik yüreği bu canlının iyileştiğini gördüğünde mutlulukla çarptı ve kokatris ona teşekkür etmeye geldiğinde, “Lafı bile olmaz,” dedi.

“Senin için yapabileceğim bir şey söyle bana,” dedi yaratık.

“Pekâlâ, bana öyküler anlatabilirsin,” dedi Edmund.

“Ne hakkında?” diye sordu kokatris.

Edmund, “Okullarda kimsenin bilmediği gerçekler hakkında,” dedi.

Böylece kokatris Edmund’a madenleri, hazineleri, yer şekillerini anlatmaya başladı. Bunu cin cüceler, periler ve ejderhalar izledi. Daha sonra sıra buz dağlarına, Taş Devri’ne ve dünyanın başlangıcına geldi. Kokatris daha sonra tek boynuzlu at ve Züm-rüdüanka kuşu hakkında, kara ve ak büyüler hakkında konuştu.

Edmund sessizce oturup yumurtalarını ve elmalı pastasını yerken her şeyi dikkatle dinledi. Akşam olup da yeniden acıkmaya başladığında yaratığa veda edip evin yolunu tuttu. Uzun süre boyunca her gün yaratığı ziyarete gelip onun birbirinden güzel hikâyelerini dinledi.

Okuldaki arkadaşlarına da kokatristen ve onun birbirinden harika hikâyelerinden bahsetmişti, arkadaşları hikâyeleri çok sevdiler elbette ancak okul müdürü bunları duyduğunda yalan söylediği için onu azarladı.

“İyi de ben yalan söylemiyorum ki,” dedi Edmund, “Bakın, ateşin yaktığı yer tam şurası işte.”

“Her zamanki gibi yaramazlık yapıp ateşle oynamışsın işte,” diye cevap verdi müdür ve onu bir kez de bunun için azarladı. Müdür böyle şeylere inanmıyordu ama dediklerine göre bütün müdürler böyle sıkıcı değilmiş.

Edmund bir gün okuldaki laboratuvarından aşırıldığı birkaç kimyasal maddeden yeni bir fener yaptı ve diğer sesleri çıkaran şeylerin ne olduğunu bulmaya gitti. Dağın bambaşka bir tarafında içi pirinç kaplamalı karanlık bir geçit vardı. Ucunda parlak yeşil renkte bir kapı olan koca bir teleskopun içine benziyordu. Kapının üzerindeki pirinç tabelanın üzerinde “Kapıyı çal!”, beyaz bir kâğıtta da “Beni saat üçte ara!” yazıyordu. Edmund’un bir saati vardı, iki gün önce doğum gününde hediye etmişlerdi ona, bu yüzden henüz saati parçalayıp da içine bakacak vakti olmamıştı. Saatine baktı, üç çeyrek vardı.

Size daha önce Edmund’un nasıl kibar bir çocuk olduğundan bahsetmiştim sanırım? Bu yüzden kapının pirinçten yapılma eşiğine oturup saatin üç olmasını beklemeye koyuldu. Daha sonra kapıyı çaldı içeriden tıkırtılar ve oflayıp puflamalar geliyordu. Kapı gürültüyle açıldı ve içeriden kocaman bir sarı ejderha çıktığını gören Edmund son anda kapının arkasına saklanabildi. Yaratık koca bir kurtçuğa, hat ta daha çok devasa bir kırkayağa benziyordu, sürünerek mağaradan çıktı. Edmund da dizleri üzerinde yavaşça dışarı doğru çıktı ve ejderhanın kayalara

uzanmış halde, güneşin altında gerindiğini gördü. Ses çıkarmamaya özen göstererek emekleye emekleye canavarın arkasından dolaştı ve kasabaya dönerek okulun yolunu tuttu. “Koca bir ejderha geliyor!” diye bağırdı okulun bahçesine girdiğinde. “Biri bir şey yapsın, mahvolduk!”

Tabii ki müdürün gelip yalan söylediği için onu azarlaması hiç gecikmedi. Adam gerçekten işinin hakkını veriyordu bu konuda.

“Ama doğru söylüyorum,” dedi Edmund, “Bana inanmıyorsanız kendiniz bakın.”

Eliyle dağın olduğu tarafı işaret etti ve o anda herkes gökyüzüne yükselmekte olan devasa sarı ejderhayı gördü.

“Büyükçe bir yağmur bulutu o, başka bir şey değil,” diyen müdür, Edmund’u bir kez daha azarladı. Gerçekten şaşılacak bir insandı şu müdür, o kadar inatçıydı ki, gözleriyle gördükleri bile onu kafasındaki sabit fikirlerden vazgeçiremiyordu. Müdür Edmund’u bir sınıfa çekip yedi yüz kez tekrarlaması için tahtaya, “Yalan söylemek kötüdür ve yalancılar cezalandırılmalıdır!” yazarken, Edmund gizlice kaçtı ve büyükannesini uyarmak için var gücüyle kasabanın öbür ucuna doğru koşmaya başladı ancak büyükannesi evde değildi. Bunun üzerine Edmund hemen dağın diğer tarafına koşup kokatristen yardım istemeye gitti. Kokatrisin ona inanacağını düşünüyordu. Sonuçta Edmund ondan birçok olağanüstü hikâye duymuş ve hepsine inanmıştı. Siz birinin öykülerine inandığınızda, onların da sizinkilere inanmalarını beklersiniz.

Edmund kokatrisin mağarasına geldiğinde durdu. Nefes nefese kalmıştı. Kasabaya doğru şöyle bir baktı. O buraya kadar koşarken, koca sarı ejderhanın gölgesi üstüne düştükçe korkudan tir tir titriyordu. Bir kez daha güzel yeryüzüyle mavi gökyüzü arasında durdu ve meyve ağaçlarıyla, çiftliklerle, altın rengi mısırlarla dolu topraklara baktı. Tam ortada gri duvarlarıyla kasaba duruyordu, üzerlerinde okçular için delikler olan büyük, sağlam duvarlardı bunlar. Düşmanların kafasına erimiş kurşun dökmek için yapılmış oyuklarıyla kuleler, köprüler, kiliseler, hepsi oradaydı. Sessiz sedasız akan ırmağın kenarları söğütlerle ve gürgenlerle doluydu. Kasabanın tam ortasındaki kocaman, yeşil parkta insanlar tatil günleri toplanır, pipolarını içer ve bandoyu dinlerlerdi.

Edmund şimdi bir de dokunuşuyla her şeyi yerle bir eden koca sarı ejderhayı gördü. Geçtiği yerlerde arkasında siyah bir iz bırakıyordu. Üstelik kasabanın kendisinden kat kat büyüktü yaratık.

“Zavallı büyükannem,” dedi Edmund. İçinde kötü bir his vardı.

Sarı ejderha gittikçe yaklaştı, uzun, kırmızı diliyle dudaklarını yalıyordu. Edmund okul müdürünün hâlâ derse devam ettiğini ve onun anlattıklarına zerre kadar inanmadığını düşündü.

“Nasıl olsa birazdan inanmak zorunda kalacak,” dedi kendi kendine. Çok iyi yürekli bir çocuk olsa da, size söylemek zorundayım ki, okul müdürünün onun söylediklerine nasıl inanmak zorunda kalacağını düşündüğünde çok da üzülmemişti. Ejderha

koca ağzını açtı ve Edmund gözlerini kapadı. Müdür orada olsa bile, olacakları görmek istemiyordu.

Edmund gözlerini tekrar açtığında ortada kasa-ba filan kalmamıştı. Olması gereken yerde kel bir toprak vardı sadece. Ejderha dudaklarını yalıyor ve uyumak için kıvrılacak bir yer arıyordu. Bir fareyi yakalayıp onunla karnını doyurmuş bir kedi gibiydi adeta. Edmund bir iki kez yutkundu, daha sonra olanları kokatrise anlatmak için mağaraya koştu.

“Eee,” dedi kokatris olanları duyduğunda, “ne olmuş yani?”

“Tam anlatamadım galiba,” dedi Edmund nezaketinden ödün vermeyerek, “Ejderha yaşadığım kasabayı yiyip yuttu.”

“Çok önemli bir şey mi bu?” diye sordu kokatris.

“Orada yaşıyordum ben,” dedi Edmund, iyice kafası karışmıştı.

“Boş ver,” dedi kokatris. Biraz ısınmak için ateş havuzunun içinde şöyle bir döndü. Mağara soğumuştur, çünkü Edmund telaşından kapıyı kapatmayı unutmuştu. “Burada benimle yaşarsın sen de.”

“Tam olarak açıklayamadım galiba,” dedi Edmund tekrar, “Büyükannem kasabadaydı, onu böyle kaybetmeye dayanmam.”

“Büyükanne nedir bilmiyorum,” dedi kokatris. Konudan sıkılmışa benziyordu, “ama senin için çok önemli bir şeyse...”

“Elbette öyle!” diye bağırdı en sonunda sabrı taşan Edmund. “Ne olur yardım et bana. Ne yapacağım ben?”

Hâlâ ateş havuzunun içinde gerinmekte olan arkadaşları, “Ben senin yerinde olsam bir yavru ejderha bulur buraya getiririm,” dedi.

“İyi de neden?” diye sordu Edmund. Bu her şeye neden diye sorma huyunu okulda kapmıştı, müdür bunun çok can sıkıcı bir şey olduğunu düşünürdü. Kokatrise gelince, anlaşılan onun sabrı çok daha çabuk taşıyordu.

“Aman be, bir sus artık,” dedi kanatlarından biriyle alevlere hızla vurarak. “Ben diyeceğimi dedim, ister yap ister yapma. Daha da uğraşamam seninle. Yavru ejderhayı bana getirirsen, onunla ne yapacağını söylerim. Getirmezsen de senin bileceğin iş.”

Kokatris ateş havuzunun içine girip uyumaya başladı.

Aslında Edmund’un sonu gelmez sorularıyla ancak bu şekilde başa çıkılabiliyordu, daha önce kimsenin bunu akıl edememiş olması ilginçti gerçekten.

Edmund bir süre durup kokatrise baktı, kokatris de tek gözünü açıp onun hâlâ orada dikildiğini görünce yüksek sesle horlamaya başladı. Edmund kokatrisin gerçekten de çok sabırsız olduğunu düşündü ama yaratığa çok saygı duyuyordu, bu yüzden de belki de hayatında ilk defa ona ne söylendiyse onu yapacaktı.

Edmund sürekli okulu kırıyordu evet, ama bu sayede siz her gün okula giden iyi öğrencilerin bilmediği şeyleri de öğrenme şansı olmuştu. Örneğin bir yavru ejderhanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve dağlardan gelen bu üç garip sesin sonuncusunun onu bu

yavruya götüreceğini hissediyordu. Gıdıklama sesi kokatristen geliyordu, karnını tıka basa doldurup uyuyakalmış şişman adam horlamasına bekleyen kükreme ise büyük sarı ejderhaya aitti. Bu durumda duyduğu üçüncü ve daha hafif kükreme gayet de bebek bir ejderha olabilirdi.

Büyükannesini düşünerek hiç korkmadan irili ufaklı mağaralara girip çıkmaya başladı. Her yeri araştırıyordu ve en sonunda dağın içinde üçüncü bir kapıya rastladı. Üzerinde “Bebek Uyuyor”, yazıyordu. Kapının önünde elli çift bakır ayakkabı vardı ve bunlar insan ayakkabılarına benzemiyorlardı. Bebek ejderhanın her ayağındaki beş pençe için beşer delik vardı hepsinde. Bebek ejderha annesine benzediği için de tam elli çift ayağı vardı, ne bir eksik, ne bir fazla. Kitaplarda bu tür ejderhalara “Kırkayak Ejderhaları” denirdi.

Edmund epey korkmuştu ama kokatrisin sert bakışlarını hatırladı ve bebek ejderhanın gayet yüksek sayılabilecek horlamasına rağmen dostunun sahte horlaması kulaklarında çınladı. Bu bebek ejderhayı götürmekten başka çaresi yoktu. Cesaretini topladı, kapıyı açtı ve seslendi: “Selam, minik ejderha. Haydi, kalk bakalım.”

Bebek ejderhanın horlaması kesildi ve uyukulu sesi geldi içeriden: “Beş dakika daha!”

“Annen beş dakika daha filan olmaz dedi,” dedi Edmund. Bebek ejderhanın daha kapıyı açar açmaz onu yememiş olmasından dolayı biraz cesaretlenmişti.

Bebek ejderha şöyle bir iç çekti, Edmund onun yatağından kalktığını duyabiliyordu. Ejderha gelip ayakkabılarını giymeye başladı. Annesi kadar büyük değildi, aşağı yukarı bir kilise boyundaydı sadece.

Yaratık on yedinci ayakkabısını giymeye çalışırken Edmund, “Hadi ama acele et biraz,” dedi.

“Annem ayakkabılarım olmadan dışarı çıkmam gerektiğini söylüyor,” dedi bebek. Edmund da çabuk olması için ona yardım etmeye başladı. Biraz zaman aldı bu iş ve hiç de kolay sayılmazdı.

Bebek hazır olunca artık korkusunu unutmuş olan Edmund, “Haydi gel bakalım,” dedi ve birlikte kokatrisin mağarasına gittiler.

Bu mağara bebek ejderha için epey küçüktü ama tıpkı küçük deliklere sığmaya çalışan kurtçuklar gibi eğile büküle soktu kendini içeri.

“Geldik,” dedi Edmund. Kokatris hemen kalktı ve yavru ejderhaya kibarca oturup beklemesini söyledi. “Annen birazdan gelecek,” dedi, bir yandan da ateşleri karıştırıyordu.

Bebek ejderha kendisine söyleneni yaptı, oturdu ancak aç gözlerle ateşi izliyordu.

“Affedersiniz,” dedi en sonunda, “Uyanır uyanmaz annem bana aynı böyle küçük bir havuzdaki gibi ateş verir. Epey acıktım, bir parça ateşinizden alsam olur mu?”

Bunu derken kokatrisin havuzuna doğru uzanıyordu.

“Hayatta olmaz,” dedi kokatris, “Ayıp, sana her gördüğünü istememeyi öğretmediler mi?”

“Özür dilerim,” dedi bebek ejderha mahcup olarak, “gerçekten çok acıkmıştım.”

Kokatris, Edmund’u havuzun kenarına çekti ve kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Bu fısıldamalar o kadar uzun sürdü ki, zavallı çocuğun saçının bir tarafı tamamen yandı. Kokatris konuşurken Edmund bir kere bile soru sormadı. Ancak kokatrisin söyleyecekleri bittiğinde, size çok iyi yürekli bir çocuk olduğunu daha önce söylediğim Edmund, bebek ejderhaya dönerek, “Gerçekten çok acıktıysan canım, ben sana nerede ateş bulabileceğini göstereyim,” dedi. Böylece bebek ejderhayı da arkasına takıp mağaradan çıktı.

Gelecekleri yere vardıklarında Edmund durdu.

Yerde demirden, yuvarlak bir şey vardı. Büyükçe bir kapağa benziyordu. Edmund sopa gibi bir şeyle bunu kaldırdığında içeriden gelen sıcak hava yüzünden neredeyse boğulacaktı. Bebek ejderha yaklaştı, sıcak havayı kokladı ve “Güzel kokuyor, değil mi?” dedi.

“Tabii,” dedi Edmund, “dünyanın ortasındaki ateşten geliyor bu koku. Aşağıda çok daha fazlası var. İstersen gidip şöyle güzel bir kahvaltı edebilirsin.”

Bebek ejderha böylece delikten içeri girdi ve dünyanın ortasındaki ateşe doğru giden bu küçük geçitte ilerlemeye başladı. Ne hikmetse artık, kendisine söyleneni yapmakla ilgili hiçbir sorunu olmayan Edmund da, bebek ejderhanın kuyruğuna demirden bir kanca geçirdi. Ejderha bunu hissettiyse de kuyruğuna ne olduğuna bakmak için geri dönemedi; çünkü ne derler bilirsiniz, ateşe giden yolun inişi kolaydır,

ancak çıkışı yoktur. Latince de bununla ilgili “Facilis Descensus” ile başlayan bir söz vardır.

Artık yavru ejderha kuyruğundan bağlanmış halde dünyanın ortasındaki ateşe doğru gidiyor, Edmund da koşarak kokatrisin yanına dönüyordu.

“Şimdi,” dedi.

“Evet, şimdi,” dedi kokatris de, “Mağaranın ağzına git ve o kadar yüksek sesle gül ki, ejderha seni duysun.”

Edmund tam “Neden?” diye soracakken kendini tuttu. “Beni nasıl duysun?” demeye başladığında kokatris, “Tamam, madem sen daha iyisini biliyorsun, sen yap her şeyi,” deyip tekrar uykuya dalmaya niyetlendiyse de, Edmund kendisine söyleneni yapacağına söz verdi.

Gidip mağaranın ağzında bağıra çağıra gülmeye başladı, sesi yankılanıyor, sanki mağarada on tane dev gülüyormuş gibi geliyordu.

Güneşin altında yatmakta olan ejderha, bu sese uyanıp öfkeyle Edmund’a baktı. “Neye gülüyorsun sen öyle?”

“Sana gülüyorum,” dedi Edmund ve gülmeye devam etti. Ejderhanın buna katlanacak hali yoktu. Kimse kendisiyle alay edilsin istemez. O yüzden ağır ağır dağdan dışarı çıktı, çok fazla yediği için de zor hareket ediyordu, dışarıda durup, “Neye gülüyorsun sen?” diye sordu. Sesi öyle bir çıkmıştı ki, Edmund

* Facilis Descensus Averni: Cehenneme inen (kötülüğe giden) yol kolaydır.

bir daha gülmeye cesaret edemeyeceğini düşündü.

O esnada uzaktan kokatris göründü. “Sana gülüyor, neye gülecek?” dedi, “Kendi yavrunu yedin sen be! Kasabayla birlikte onu da yuttun gitti. Kendi yavrunu! Ha ha ha!”

Bu sayede Edmund da bir kez daha kahkaha atacak cesareti buldu kendisinde. Mağaralarda yankılanan kahkahaların sesi gök gürültülerini andırmaya başlamıştı.

“Ne diyorsunuz siz be?” diye bağırdı Ejderha. Bunun zerine birkaç kere arka arkaya ksrp yediklerini kustu. Kasaba şimdi dağın kenarında öylece duruyordu.

Edmund hemen ne yapması gerektiğini öğrenmek için kokatrisin yanına koştu. Ejderha kasabanın saçını solunu inceleyip yavrusunu ararken, bebek ejderhanın ağlama sesi dağın içinden duyulmaya başladı çünkü Edmund büyük, demirden kapağın olduğu yere gitmiş, yavrunun kuyruğunu imdikliyordu. Ejderha bu sesi duyunca, “Ne oldu bebeğime? Burada da değil!” diye bağırdı ve ezile bzle dağın içine doğru sürünüp yavrusunu bulmaya gitti. Kokatris var gücüyle kahkaha atmaya, Edmund da yavrunun kuyruğunu imdiklemeye devam ediyordu. O esnada iyice ezilip büzülmüş olan ejderha, kafasını büyük, demir kapağın olduğu tarafa yaklaştırdı, kuyruğu hâlâ dağın diğer tarafındaydı. Onun gelmekte olduğunu duyan Edmund, bebeğin kuyruğunu son bir kez daha imdikledi ve ejderha onu gremesin diye gidip kapağın arkasına saklandı. Bu esnada kancayı hayvanın

kuyruğundan çıkardı ve ejderha oraya yettiğinde gördüğü şey, yavrusunun deliğin içinde kaybolan kuyruğu oldu. Ne kadar acımasız ve vahşi bir hayvan olsa da, ejderha çok iyi bir anneydi. Bir an bile tereddüt etmeden deliğe dalıp bebeğinin arkasından gitti. Zaten devasa olan ejderha, deliğe sığmak için kendisini iyice esnetmiş, iyice büyümüştü. Bu haliyle Almanya'ya eşya taşıyan trenlere benziyordu, bak bak bitmiyordu. Ejderhanın kuyruğu da delikten içeri girince, Edmund büyük demir kapağı var gücüyle itirip kapattı. Daha önce de söylediğim gibi, Edmund iyi yürekli bir çocuktur. Ejderhanın yavrusuyla birlikte aşağıda sonsuza kadar ateş yiyebileceğini düşünüyordu. Gidip yardımından dolayı kokatrise teşekkür etti ve kahvaltısını edip dokuzda okulda olmak için tam zamanında eve gitti. Tabii ki kasaba eski yerinde, nehrin kenarında olsa bunu yapamazdı ama artık ejderhanın bıraktığı yerde, dağın eteğinde duruyordu evi.

“Söyle bakalım,” dedi müdür okulda, “dün neredeydin?”

Edmund olan biten her şeyi anlattı ve tabii ki yalan söylediği için ceza aldı.

“Doğru söylüyorum ben,” dedi Edmund bir ayağını yere vurarak, “Bu koca kasabayı bir ejderha yuttu, doğru olduğunu biliyorsunuz siz de!”

“Saçmalama,” dedi müdür, “bir fırtına koptu, ardından deprem oldu. Hepsi bu.”

Edmund müdüre bağırdığı için bir ceza daha aldı elbette.

Bu işin peşini bırakmaya niyeti olmayan Edmund, “İyi de,” diye söze devam etti, “kasaba önceden ta şu ırmağın kıyısındaydı, sizce nasıl geldi bu dağ eteğine?”

“Sen ne diyorsun be? Bu kasaba kurulduğu günden beri bu dağın eteğinde duruyor,” diye cevap verdi müdür bunun üzerine. Müdürün söylediklerinin aksini söyleyip ceza almak istemeyen diğer çocuklarda ona hak verdiler.

Artık bu kadarının da fazla olduğunu düşünen Edmund, “Yahu haritalara bakın o zaman,” dedi. Müdür duvardaki haritayı gösterdi.

Kasaba gerçekten de dağ eteğinde duruyordu! Edmund’dan başka kimse de bu haritaların mürekkeplerinin ejderhanın midesinde birbirine karıştığını göremiyordu elbette.

Bunun üzerine Edmund bir kez daha azarlandı. Bu son azarın sebebi yalancılık değil, büyüklerine karşı gelmekti.

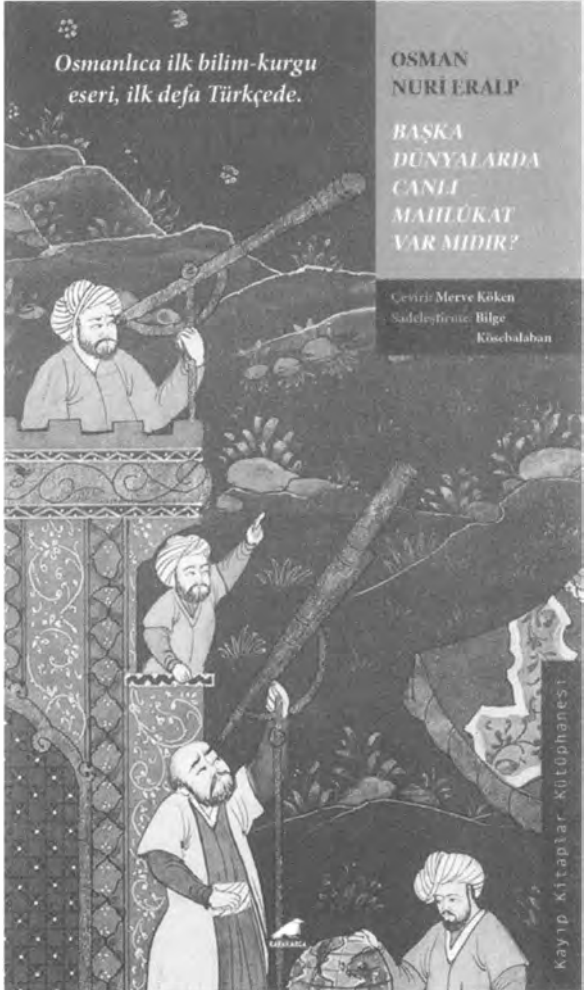
Edmund ertesi gün kokatrisi insanlara göstererek söylediklerini kanıtlayabileceğini düşündü. Hatta birkaç kişiyi kendisiyle birlikte mağaraya gelmeye ikna bile etti. Ama kokatris kapıyı açmıyordu. İnsanlar onları buraya kadar yorduğu için Edmund’a epey bir bağıldılar.

Zavallı Edmund hiçbir şey söyleyemedi. Hâlbuki anlattığı her şey doğruydı ve ona inanan tek kişi büyükannesi oldu. Ancak kadın çok yaşlı ve çok nazikti, Edmund’un yalan söylediğini düşünmektense her şeye inanmaya hazırды.

Edmund o günden sonra çok değişti. Artık kimseyle eskisi kadar tartışmıyordu. Bir çilingirin yanında çırak olarak çalışmaya başladı, böylece bir gün kokatrisin kapısını açabilecek bir anahtar yapıp bambaşka şeyler öğrenmeye devam edebilecekti.

Ancak yaşlı bir adam olduğunda dahi, o kapıyı bir daha açmayı becerememişti.

Kayıp Kitaplar Kütüphanesi-1

**Yüzüklerin Efendisi ve
Harry Potter serisine ilham veren
kitap ilk defa Türkçe'de**

Efsanevi canavarların bazıları son derece haylaz ve komik, bazıları da kelimenin tam anlamıyla dehşet verici; ancak hemen hepsinin ortak özelliği, özgür ruhlu ve tarif edilemez olmaları.

*Modern çocuk edebiyatının öncüleri sayılan, **Demiryolu Çocukları, Beş Afacan** ve **Hazine Avcıları** gibi yapıtların yazarı Edith Nesbit'in ejderhaları, muhteşem bir hayal gücünün eseri.*

21 TL

KDV'den muafur.

